

Giới thiệu Quỷ Y Vương Phi

Nếu bạn thực sự thích đọc những truyện ngôn tình cổ đại với mô típ nam chính lãnh khốc vô tình, bề ngoài luôn luôn cư xử và hành động không thương hoa tiếc ngọc, vì hận thù mà phải đau đầu trong lòng hay luôn đối xử khắt khe với phái nữ, hẳn bạn sẽ hài lòng với truyện Quỷ Y Vương Phi. Truyện là một truyện khá ngược với nam chính là một tên quý đi, lấy ba vị vương phi nhưng mà người người đều chết ngay trong đêm tân hôn. Truyện thuyết, hẳn có diện mạo tuyệt thế, sắc đẹp mỹ hoặc, nhưng mà có một trái tim tàn bạo lãnh khốc. Truyện thuyết cũng nói rằng thân hắn vì trúng kịch độc nếu muốn sống sót phải uống hết máu huyết người mà hắn yêu thương. Chỉ vì, nàng là được người hi hữu hiếm thấy, huyết trên người có thể giải trăm ngàn loại độc, mà nàng lại chính là độc dược là yếu điểm chí mạng của hắn, trước đây hắn không hề biết được điều này nhưng đến khi nhận ra tâm can đã nhuộm sự hối hận. Nàng và hắn liệu yêu thương có thể đi đến đoạn cuối, có hay không vẫn cứ ngược tâm như vậy. Mời bạn đọc truyện để biết được kết quả !!!

Bạn đang đọc truyện *Quỷ Y Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1

Đêm, yên tĩnh như vậy, tâm, lạnh lẽo kiên quyết.

Tại phòng tổng thống bên trong khách sạn sang quý nhất Las Vegas, một nữ tử mặc sườn xám Trung Quốc lẳng lặng dựa vào bên cạnh cửa sổ,

Dáng người linh lung được sườn xám màu tím gắt gao vây trụ, cổ áo sườn xám cùng với chỗ vật xẻ tà áo có thêu mấy đóa hoa lan trắng như ngọc, bên trong thản nhiên hàm chứa nhị hoa màu vàng.

Mái tóc dài của nữ tử được vấn một cách cầu kỳ, cuối cùng, còn cắm một đóa hoa hồng làm bằng tơ, làm cho nàng đẹp mà không yêu, nhưng là đã có một loại phong tình lãnh liễm không nói nên lời.

Màn đêm buông xuống, dừng ở thiên không, nhiều ngôi sao tỏa ánh sáng ngọc bị mây đen che khuất, chỉ trốn ở phía sau tầng mây mà tản ra quang huy sâu kín.

Đôi mắt sáng không nhìn ra cảm xúc gì, nhưng lại khiến cho người ngoài nhìn vào có vẻ lạnh lùng.

Trên cánh tay trắng nõn cầm một ly thủy tinh sáng bóng có chân dài, bên trong chén là rượu nho Ronny thượng đẳng.

Chén rượu nhẹ nhàng lay động, rượu màu nâu bên trong nhộn nhạo qua lại, móng tay màu đỏ tươi ở trên miệng ly bắt đầu di chuyển, kết hợp đột ngột như vậy, nhưng cũng quyền rũ như vậy.

Đặt ly lên bàn cầm lấy một tấm ảnh chụp đã ố vàng theo thời gian, con người thanh lãnh hiện lên một tia ám áp, đã không còn lạnh thấu xương như trước.

Trong ảnh chụp là một nhà ba người, tiểu cô nương đứng ở phía trước, hé ra khuôn mặt tinh xảo giống như búp bê sứ đáng yêu.

P phía sau nàng là một nữ nhân bộ dáng ôn nhu khí chất cao quý có nụ cười ngọt ngào, ôm lấy nữ nhân là nam nhân đeo kính màu vàng có diện mạo nho nhã.

Ba người, đều cười ngọt ngào hạnh phúc, cái loại tươi cười chất phác mà đơn giản, làm cho người ta liếc mắt một cái sẽ bị cuốn hút sâu sắc.

Sau lưng ảnh chụp, trên mặt trái ố vàng có màu đỏ chói, giống như hoa huyết diện chói mắt, đó là màu của máu.

“Ba, mẹ, mười năm rồi, đã chờ đợi mười năm rồi, hôm nay ta nhất định phải giết hắn, báo thù cho các người, xin các người hãy phù hộ cho ta, phù hộ ta thành công báo thù, ba mẹ, ta rất nhớ các người, thật sự rất nhớ.” Nhìn trong ảnh chụp cha mẹ ôm nhau hạnh phúc, trong đôi mắt thanh lệ của nữ nhân phút chốc phủ một tầng sương mù, ánh mắt phiến thủy làm như sương mù trần gian mê người.

Kèo kẹt một tiếng, cửa phòng xa hoa bị đẩy ra, phong linh bên cửa sổ bị gió thổi lay động tạo nên những tiếng kêu linh linh.

Một đôi giày da Berluti giá vạn nguyên tiến vào, tiến vào là một nam nhân anh tuấn, tuổi không vượt qua bốn mươi lăm.

Trên người hắn mặc là tây trang hiệu Zegna, đi vào phòng trong, đem cửa phòng đóng lại.

Nam nhân miệng ngậm một cái tẩu thuốc lớn màu đỏ thẫm, hít vào một hơi thật sâu, rồi lại phun ra những những tầng khói màu xanh nhạt uống lượn trong không trung, trong phút chốc, trong phòng nơi nơi đều là mùi vị yêu thảo.

Nhìn nữ nhân đưa lưng về phía chính mình, khóe miệng nam nhân đặt lên một chút tà vọng tươi cười, dưới ngọn đèn vàng nhạt, nam nhân đeo kính mắt đen, làm cho người ta xem không thấu đáy mắt hắn.

Nam nhân này cùng ảnh chụp phụ thân trong tay nữ nhân có 80% tương tự, không có gì bất ngờ, khi nói hân cùng nam nhân nhỏ nhả kia nhất định có quan hệ huyết thống.

“Điềm Tâm, đang nhìn cái gì? Có phải đợi rất lâu rồi hay không, hội nghị vừa chấm dứt ta liền chạy đến đây, ngươi có biết, đây là hội nghị hơn một ngàn triệu, ta không có biện pháp, không cần tức giận, ta có đem theo lễ vật cho ngươi, nhanh lại đây xem a.” Lấy cái túi thuốc khỏi miệng, nhìn nữ nhân bên cửa sổ, đáy mắt nam nhân hiện lên một tia sát ý.

Nghe thấy thanh âm của nam nhân, biểu tình băng hàn trên mặt nữ nhân lập tức mất đi, lập tức biến thành bộ dáng thiên sứ mỉm cười mê người, tốc độ chuyển biến cực nhanh giống như biến sắc mặt trong nháy mắt.

Một khắc xoay người, vừa nói chuyện vừa không dấu vết cầm ảnh chụp trong tay sáp nhập vào khe hở chỗ cửa sổ.

Một chốc khi nữ nhân quay đầu lại, làm cho người ta hít thở không thông.

Nàng quả thực là mỹ nhân trời sinh – hơn nữa còn là mỹ nhân trong mỹ nhân.

Nữ tử khác cùng nàng đứng chung một chỗ, quả thực là tự rước lấy nhục.

Nàng hoàn toàn thuộc vào loại làm cho nam nhân lần đầu tiên nhìn thấy nàng hai mắt sung huyết, hận không thể không tràn ra khỏi mi đến trên người nàng.

Làn da trong suốt giống như thủy tinh trong suốt, trong suốt trong sáng làm cho người ta nhìn một lần là không thể dời.

Bất luận là khuôn mặt hay là dáng người, kẻ nào nhìn thấy nàng lần đầu tiên lập tức sẽ nghĩ đến bốn chữ, khuynh quốc khuynh thành.

Mặc sườn xám cổ điển, nàng càng tăng thêm phần khí chất ung dung vào cao quý.

Sườn xám, không phải bất luận kẻ nào mặc đều thích hợp, nhưng là mặc trên thân thể của nàng là tuyệt đối tốt nhất.

Sườn xám không có tay lộ ra làn da mượt mà trắng mịn như trân châu.

Di chuyển đột ngột làm cho dáng người nàng càng lên linh lung, hình dáng bờ ngực như ẩn như hiện, hay cánh tay thon dài trắng nõn lộ ra bên ngoài.

Chỗ làn váy xẻ tà của sườn xám kéo dài đến trên bắp đùi xinh đẹp, đôi chân dài trần nõn hơn phân nửa đều lộ ra bên ngoài, làm cho người ta vừa thấy mà trong miệng đã khát.

Lòng bàn chân mặc một đôi xăng đan thủy tinh trong suốt, đường cong mắt cá chân rất tròn tuyệt đẹp, mười cái ngón chân cũng son cùng màu với móng tay.

Nữ nhân này, quả thực là kiệt tác hoàn mỹ của thương đế, là tinh nhân trong mộng của mỗi nam nhân, là khắc tinh trời sinh của nữ nhân.

Lắc lắc vòng eo mảnh khảnh, nữ nhân hướng nam nhân dựa vào.

Vương song chường vòng trụ sau gáy nam nhân, mùi vị yên thảo lập tức tràn ngập chớp mũi.

Thay nam nhân sửa sang lại áo, nữ tử về mặt hôn dỗi: Đã mấy giờ, hiện tại mới trở về, làm cho người ta đợi lâu như vậy, nói đi. Đem lễ vật gì cho ta, không tốt như trong lời nói, ta sẽ không thêm đề ý tới ngươi.” Nữ tử làm như làm nũng bình thường ở trên người nam nhân cọ sát, ngón tay trắng nõn ở trên mi trượt một đường đến ở khóe miệng nam nhân vuốt ve.

Ôm eo nhỏ nữ nhân dán tại trước ngực chính mình, nam nhân cười tà mị: “Điềm Tâm, ngươi thật sự là yêu tinh trời sinh, lễ vật của ta đem đến nhất định sẽ làm cho ngươi hài lòng, mau, mở ra nhìn xem, thích hay không?”

Đem hộp giấy đóng gói tinh xảo đưa cho nữ nhân, nam nhân về mặt rõ ràng ý cười.

Mở hộp ra, bên trong là bộ quần áo màu đen sm, mặt trên quần áo còn mang vào hơn mười hương làm cho người ta mặt đỏ tai hồng.

“Có thích hay không, Điểm Tâm.” Ở bên tai nữ nhân thổi khí, thân lưỡi liến trên vành tai của nàng.

“Ngươi cũng thật hư hỏng, thật đáng ghét, thế nhưng mà thứ này cho ta, bất quá, ta thực thích áo. Ngươi chờ a, ta thử cho ngươi xem.”

Một cái xoay tròn rời khỏi vòng tay ôm ấp của nữ nhân, nữ tử đi vào trong phòng thay quần áo, thời điểm trước khi đóng cửa còn trả lại cho nam nhân một cái hôn gió.

Chương 2: Chương 2

Đem bộ quần áo sm ra khỏi hộp, khuôn mặt nữ tử tuyệt sắc dần dần lãnh kết,

Vũ Á hôm nay là ngày chết của người.

Cầm lấy quần áo, bàn tay dần dần nắm thành quyền, móng tay thật dài đâm vào vải dệt, chất bạc trong suốt ở trong lòng bàn tay gắt gao nhấn lại cùng một chỗ, bên trong phòng thay quần áo nhỏ hẹp dần dần tràn đầy sát khí.

Bỏ đi sườn xám, thay vào cái cơ hồ không che được ba điểm trên cơ thể.

Rút ra hoa hồng làm bằng tơ cài trên đầu, hoa hồng tự nhiên là một kim tiêm, kim tiêm dài 3 cm dưới ngọn đèn trở nên bén nhọn máu lạnh.

Trước đây bởi vì cài trên tóc cho nên làm cho người ta nghĩ đây chỉ là một vật trang sức, không ai có thể nghĩ tới, đây là một vũ khí giết người lợi hại.

Mái tóc được trút xuống, như thác nước màu rượu đỏ gấp khúc uốn lượn, ước chừng dài đến chỗ thắt lưng.

Mặ vào sm cuồng dã thay thế cho sườn xám cổ điển, nữ nhân gọi cảm mười phần, làm cho nam nhân thấy đủ đến hấn phun huyết ba thước.

Trên sm được đính đầy tiểu biệt châm liên tiếp ở bên trong và trước ngực, trói buộc da thịt mềm mại, làm chi tuyệt đối đánh sâu vào thị giác kích thích người ta.

Mặt liêu co dần trong suốt, che đầy bộ ngực rất tròn, lúc ẩn lúc hiện, làm cho máu trong toàn thân người ta bắt đầu khởi động.

Đem đoá hoa hồng sáp nhập vào trước ngực, trên ngực áo màu đen lộ một đoá hoa hồng đỏ như máu, yêu mị mười phần nhìn không ra một chút gấu vết, chỉ làm cho người nghĩ đến vật kia chỉ là một vật trang sức.

Mở cửa phòng thay quần áo đi ra, đèn trong phòng đã muốn tắt hết, chỉ còn một ngọn nến nhỏ thiêu đốt, ánh sáng màu vàng ở trong phòng dấy lên hơi thở ái muội.

“Bảo bối, ta đã thay quần áo, người ở đâu, nhanh chút lại đây nhìn xem a” Nữ nhân ôn nhu kêu gọi, thanh âm kêu người ngọt từ đáy lòng, thẳng trong lòng làm sóng bắt đầu hồ khởi.

“Ta ở đây, Diễm Tâm.” Nam nhân cầm trong tay một lọ rượu trân quý thượng đẳng, hấn đã muốn bỏ đi áo khoác, áo trắng bên trong lộ ra bờ ngực tinh trắng, tạo nên mị lực của nam nhân.

Nữ nhân đi đến trước mặt, dưới ngọn đèn u tối, bộ dáng sm của nữ nhân, bán che đầy dụ hoặc làm cho nam nhân lưỡi khô lại, hấn không thể lập tức đem nàng quăng đến trên giường mây mưa thất thường, bất quá, nam nhân có năng lực tự động điều khiển phi phàm, vẫn cực lực ngăn chặn dục vọng của chính mình.

Lấy hai cái cốc có chân dài, đem rượu hồng trong bình ngã vào, rượu hồng dọc theo miệng bình chảy ra, sắc hồng trong sáng giống như là máu mới mất.

Bảo bối, ta đẹp không?” Nữ nhân xoay một vòng, phía sau lưng lồ lộ, váy ngắn kích thích, trần bắp đùi trắng nõn mơ hồ hiện ra tất chân, thân thể gợi cảm biểu hiện không thể nghi ngờ.

Màu đen nhiệt tình kia, đen cuồng dã không thể kiềm chế được, dáng người linh lung cùng khí chất xinh đẹp, dã tính dụ hoặc tràn ngập làm cho người ta miên man bất định.

“Đẹp, đẹp, người thật sự là yêu tinh trời sinh, đến, Diễm Tâm, đến đây, uống chén rượu, đợi lát nữa ta sẽ nhất định cho người một đêm tuyệt vời mất hồn.”

Thanh thúy chạm cốc, nữ nhân ngửa đầu đen rượu bên trong uống cạn, không có chú ý tới vẻ mặt hưng phấn của nam nhân.

Tùy tay, đem chén rượu quăng ra phía sau, ba một tiếng, rơi xuống nền đá cẩm thạch: “Bảo bối, người nghe, thanh âm này cũng rất dễ nghe, người như thế nào còn chưa uống, uống nhanh nha, chẳng lẽ muốn ta giúp người.” Ở trong ngực nam nhân, nữ nhân đưa ly rượu lên miệng, nam nhân ôm lấy đầu tiến đến miệng hấn, sau đó nam nhân còn liến những giọt rượu còn lại trên khóe miệng.

Ôm thấy thân thể mềm mại của nữ nhân quăng đến trên giường lớn, nam nhân bỏ đi áo sơ mi, phủ ở trên người nữ nhân.

“Diễm Tâm, hiện tại, chúng ta bắt đầu một đêm mất hồn đi.” Đưa tay sáp nhập vào bên trong mái tóc dài màu đỏ của nữ nhân, dục vọng của nữ nhân rốt cuộc đã không thể khắc chế được

Một cái xoay người, đem nam nhân đặt ở dưới thân, nữ nhân chu đôi môi đỏ mọng: “chán ghét, gấp cái gì nha, từ từ sẽ đến thôi, hiện tại để ta hầu hạ

ngươi, ngươi hãy hưởng thụ tốt đi, bảo bối.”

Ngón tay dí sát vào mắt nam nhân làm cho hắn không nhìn thấy gì, tay kia vuốt ve trên tiểu đậu đỏ của nam nhân

Vươn đầu lưỡi, khẽ liếm tiểu đậu đỏ, cảm thụ được nó dần dần trở nên cứng rắn.

Nam nhân mắt nhắm say mê, hưởng thụ tuyệt vời mắt hờn này.

Ngẩn đầu liếc mắt xem nam nhân một cái, thấy hắn không hề phòng bị mà nhắm mắt lại, trên mặt nữ nhân hiện lên một chút cười lạnh.

Thong thả đem hoa hồng trên ngực rút ra, kiêu kiêu phản chiếu ánh sáng lạnh lợi hại, nhìn mi tâm nam nhân, nữ tử cắn môi chuẩn bị đoạt đi sinh mệnh của hắn.

Nhưng là, tay vừa mới nâng lên, nữ nhân cảm thấy khí lực toàn thân dần dần xói mòn, mí mắt trầm trọng, ngay cả ý thức cũng dần trở nên mơ hồ.

Nàng cảm thấy nam nhân xoay người ngồi dậy, bị hắn đặt ở dưới thân, đoạt đi hoa hồng trong tay nàng, nhìn ánh mắt mê ly, nàng vẻ mặt lãnh khốc ý cười.

“Điềm Tầm, đây không phải đạo cụ trong trò chơi của chúng ta, đây là cái gì a, giết người sao?” Võ vờ mặt nữ nhân, biểu tình trên mặt nam tử trở nên hung ác

“Vũ Thiên Tầm, là ai dạy ngươi đi câu dẫn thúc thúc này a? Là ba ba ma quỷ của ngươi sao?!” Nắm lấy mái tóc dài của nữ nhân, bức bách nàng nâng đầu lên. “Hai mươi năm trước, ba ba ngươi đã đoạt đi nữ nhân mà ta yêu thương, như thế nào, hiện tại, ngươi muốn giết thúc thúc này của ngươi sao?! A!!”

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 3

Ba một tiếng, trên mặt tuyệt mỹ của nữ nhân hiện lên năm ngón tay rõ ràng, nửa bên mặt trở nên đỏ ửng.

“Ha ha ha, nữ nhân hạ lưu, thế nhưng câu dẫn thúc thúc chính mình!! Ngươi hạ lưu giống như mẹ của ngươi, không chịu nổi tịch mịch, đi câu dẫn chính đại ca của hôn phu mình, mẹ con các ngươi đều hạ lưu, đều là nữ tiện nhân.” Lại là ba một tiếng, nửa bên mặt lại hiện lên một bàn tay.

“Nói vậy, ta, mẹ ta, cho tới bây giờ, tất cả đều không có, nàng đến chết, đều yêu mỗi ba ba ta, ba ba ta.” Nữ nhân hơi thở mong manh, cả người không có một tia khí lực, nhưng vẫn biện giải trong sạch cho mẫu thân.

“Đến chết đều yêu ba ba ngươi?!” Nam nhân nghiêng răng nghiêng lợi, con ngươi đen hiện lên quang mang thị huyết, nhìn hoa hồng trong tay, trên mặt hiện lên ý cười tàn khốc.

Cao hướng sờ sờ gương mặt nữ nhân, hung hăng đâm.

Nữ nhân ý thức đã muốn mơ hồ, đột nhiên tròng lớn hai tròng mắt, lại ảm đạm không kêu đau, nhưng là trong mắt tràn đầy đau đớn, khiến người khác nhìn thấy liền đau lòng.

“Hương vị bị châm vào như thế nào? Có được hay không, a?!!! Ha ha ha.” Nam nhân hưng phấn cười lớn, đại chưởng dùng sức nắm lấy mặt nữ nhân: “Kêu đi, như thế nào lại không kêu, có phải hay không không đau a, a?!!! Muốn giết ta, muốn giết Vũ Á ta sao, muốn giết người phải thông minh, nhưng là ngươi quá ngu ngốc, ta đã bỏ được làm tan khí lực vào rượu, hiện tại có phải rất khó chịu hay không, một chút khí lực đều không có, tư vị như vậy rất khó chịu có phải hay không, mười năm trước, phụ thân ngươi chính là như vậy mà chết, hiện tại ngươi hãy cảm thụ giống như phụ thân ngươi năm đó đi, a?!! Ha ha ha” Hắn nguyên bản muốn giết đại ca đem nữ nhân yêu thương đoạt lại, ai biết nữ nhân kia thà chết cũng không nguyện ý cùng chính mình ở cùng một chỗ.

Cho tới bây giờ, hắn còn nhớ rõ lời nói nhu nhược trước khi chết. “Lên trời, xuống đất, vô luận là sống hay chết, vô luận là bản cùng hay là sang quý, ta đều phải ở cùng một chỗ với Lạc ca, vô luận là đời đời kiếp kiếp, ta đều phải ở cùng một chỗ với Lạc ca, a á, buông tay ra, trên đời này có rất nhiều nữ nhân tốt, không cần vì ta mà chậm trễ cả đời, ở trong lòng ta, ngươi chính là tiểu thúc của ta, vĩnh viễn chính là tiểu thúc.” Nói xong, cười ngọt ngào thả người vào trong biển lửa, chỉ chừa cho hắn một bóng dáng, đến chết, nàng cũng không thuộc về chính mình.

Đại hòa hùng hực bên trong, nàng một thân quần trắng đẹp như vậy, bộ dáng như khi bọn họ gặp nhau, một thân áo liền váy trắng đơn thuần, sợi tóc hỗn độn bay trong gió, đứng nở nụ cười, hồn nhiên như vậy, nhưng là, nụ cười như vậy chỉ vì người khác mà nở rộ, đến chết, đều là vì hắn.

Vì sao, Vũ Á hẳn rút cuộc có cái gì thua kẻ người kia, tiền, quyền, muốn người nào hẳn đều có, cố tình, Tiểu Nhu không phải vì chính mình.

Nhìn khuôn mặt tương tự Tiểu Nhu trước mắt này, khuôn mặt Vũ Á dần dần vụn vỡ, không thể chiếm được Tiểu Nhu, hẳn phải lấy nữ nhi của Tiểu Nhu.

Ba một tiếng, nguyên bản quần áo này chính là dùng để lấy lòng nam nhân, hiện tại, chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức, là có thể đem quần áo hoàn toàn lấy ra.

Chức quang u ám, trên giường lớn hồng nhạt, Vũ Thiên Tâm trần như nhộng nằm ở trên giường, mái tóc màu rượu đỏ dài rối tung trên người, mỹ cảm tràn ngập thống khổ.

Vũ Á đứng dậy cầm lấy ngọn nến đặt ở trên sô pha, nhìn khuôn mặt lộ vẻ không sợ của Thiên Tâm làm cho hắn chán ghét tươi cười: “cháu gái thân ái, hiện tại, hãy ném thử tư vị giọt sáp đi, a?!” Nói xong, ngọn nến trong tay nghiêng một cái, một giọt sáp hồng rơi trên đùi Thiên Tâm, làm da non mềm lập tức sưng đỏ lên.

Nhìn trong mắt Thiên Tâm hiện lên thống khổ, Vũ Á biến thái cảm thấy thỏa mãn.

Lớn tiếng cười lớn, lại ở trên cánh tay nàng, trên bụng, trên cổ, trên ngực, từng giọt, từng giọt rơi xuống.

Làm cho toàn thân nàng mấy chục chỗ nơi nơi đều là sáp, làn da sưng đỏ lên.

Nhìn chính mình bị tra tấn như vậy, Thiên Tâm cắn chặt răng không dám kêu ra tiếng, nàng không cho hắn thực hiện được, chò dù nàng hiện tại hận không thể nhảy dựng lên kêu to.

Toàn thân cao thấp chết lặng, cảm giác không còn một chút khí lực, nam nhân này rút cuộc đã cho nàng uống cái gì

Không giống như nguyện ý nghe tiếng kêu thống khổ của Thiên Tâm, Vũ Á phát cuồng, cầm lấy hoa hồng bên cạnh hướng Thiên Tâm đâm tới, một chút lại một chút, không bao lâu, lỗ kim to nhỏ che kín toàn thân, thoáng nhìn qua khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Đau đớn gần như chết, Thiên Tâm nhiều lần thức tỉnh trong đau đớn.

“Không đau sao, không kêu đi, hảo, Lão Từ làm cho ngươi kêu!” Rút đi quần dài, mãnh liệt tách hai chân Thiên Tâm ra, thô lỗ tiến vào, cảm giác nhanh trí làm cho Vũ Á càng thêm điên cuồng. “Không nghĩ tới ngươi vẫn còn là nữ tử, ha ha ha Lão Từ quả là có phúc, thúc thúc cùng cháu gái, phần khích, phần khích, ba ba ma quý của ngươi nếu thấy nữ nhi bảo bối chính mình bị thân đệ đệ đùa bỡn, không biết có hay không từ trong quan tài nhảy ra, Vũ Lạc, ngươi rút cuộc có nghĩ tới hay không, nữ nhi chính mình lại có kết cục như vậy, ha ha.” Nói xong tốc độ nhanh hơn, không để ý tới khuôn mặt nhỏ nhắn đau đớn đến trắng bệch của Thiên Tâm, Thiên Tâm thống khổ như thế hẳn thật sự là vui sướng.

Thiên Tâm ở dưới thân Vũ Á bị tra tấn đến không thành hình người, nhìn thân thúc thúc trên người làm cho nàng ghê tởm bôn nôn, không biết vì sao có khí lực, gượng đỡ ghé đầu sát lỗ tai hắn dùng sức cắn.

Dùng sức đá đầu, mái tóc màu rượu đỏ bay đầy trời, làm như thần quái tuyệt mỹ.

Một cái xé rách, khi lỗi tai Vũ Á bị Thiên Tâm cắn hạ, nháy mắt, máu tươi phun chung quanh, bên trong phòng lập tức đầy mùi máu tươi.

“A!!!” Vũ Á gào thét, tay trái gắt gao đè lỗ tai lại, Vũ Á bị Thiên Tâm cắn hạ, nháy mắt, máu tươi phun chung quanh, bên trong phòng lập tức đầy mùi máu tươi.

“A!!!” Vũ Á gào thét, tay trái gắt gao đè lỗ tai lại, nhìn màn nhĩ đỏ bưng trong miệng Thiên Tâm, biểu tình dữ tợn, cầm lấy gối đầu đối với thái dương của nàng đánh xuống.

Tiếng sấm vang lên, mệnh ngã xuống, một sinh mệnh hoa quý chính trực cứ như vậy mà biến mất.

Nhìn Thiên Tâm dưới thân đã muốn tắt thở, ánh mắt Vũ Á đã sớm không còn nhân tính, tiếp tục ra sức ở trên người Thiên Tâm, giống như hồng mai bình thường, mặc dù diễm lệ, nhưng lại vô cùng tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 4

Đây là làm sao, đặt mình ở trong sương mù không nhìn thấy rõ đường đi, sờ sờ về phía trước nhưng là vẫn không nhìn thấy ánh rạng đông.

Thiên Tầm toàn thân đều không có vật che đậy, chân trần vô mục đích sờ soạng đi về phía trước, mải tóc màu rượu đỏ dài tới thắt lưng ở phía trước ngực che khuất hai bờ ngực rất tròn, tựa như năng tiên cá vậy.

Lòng bàn chân lạnh lẽo tới xương, ần ần nghe thấy một trận lại một trận tiếng kêu thảm thiết.

Nhìn không được chà xát cánh tay, Thiên Tầm cảm giác được hơi thở tử vong.

Đột nhiên, bốn phía sáng bừng lên, Thiên Tầm nhất thời không thích ứng ánh sáng chói mắt này quay đầu lấy hai tay che ánh mắt.

“Vũ Thiên Tầm.”

Nghe thấy có người kêu tên mình, Thiên Tầm buông tay xuống tìm kiếm, nhưng là lại không nhìn thấy bóng người, quý dị như tể làm cho nàng nhìn không được rừng mình vài cái.

“Vũ Thiên Tầm” Lại là một tiếng, nhưng là như cũ tìm không thấy người.

“Phía trên.” Theo âm thanh vọng nhìn phía trên, thế này mới tìm được chủ nhân thanh âm, một quái vật có hai đầu, rất nhỏ rất nhỏ, chỉ tới mắt cá chân của nàng.

“Người là ai a.” Nhìn yêu quái dưới lòng bàn chân, Thiên Tầm run sợ.

“Chớ sợ, chớ sợ, ta là Tì Hưu, Song Diện Tì Hưu, là người quản lý địa ngục, quản lý dương gian.

“Song Diện Tì Hưu?!” Quả lý âm phủ không phải là Diêm Vương cùng cái gì Địa Tàng Bồ Tát sao? Như thế nào lại thành Tì Hưu, nàng hiện tại là ở âm phủ sao?

“Vũ Thiên Tầm, mạng của ngươi không phải ở thế kỷ hai mươi mốt, mà là ở Huyền Ngự vương triều hai ngàn năm trước, hồn phách của ngươi chỉ ký túc ở thế kỷ hai mươi mốt, hiện tại, thời gian đã đến, ngươi phải trở về nơi của ngươi đi, chỉ có nơi đó, ngươi mới có thể đem sinh mệnh kéo dài, tại đó, có cửa ải thật khó khăn chờ ngươi, nếu qua được, ngươi có thể tìm được tình yêu định mệnh của mình, nếu không qua được, chờ đợi ngươi chính là cái chết, ngàn dặm hàn băng theo gió chuyển, âm dương hai cửa đang chờ ngươi đi, sinh cũng đi, tử cũng đi, sinh tử cũng đi. Đi thôi, đi đến nơi đang chờ ngươi, hiện tại, ta sẽ lấy đi trí nhớ kiếp trước của ngươi, trọng sinh sau này, ngươi chỉ cần nhớ rõ, ngươi tên Vũ Thiên Tầm—” Nói chuyện với mặt Tì Hưu bên phải, lại không chú ý tới Tì Hưu bên trái, chính là phun khí, đem Thiên Tầm đưa đến một thế giới khác, Thiên Tầm chỉ cảm thấy lập tức thoát ly khỏi cơ thể.

Mất đi ý thức

Huyền Ngự vương truyền tháng bảy, năm ba mươi bảy, Dạ vương Phụng Quyết Dạ vừa đánh lui quân Tổ Lập Quốc, ba mươi vạn đại quân dưới trướng khai hoàn mà về.

Kinh đô — Trong Tuyên Thành, toàn dân chúng ra khỏi thành đón chào.

Trên đường, đám đông bắt đầu khởi động, náo nhiệt phi phàm.

Phụng Quyết Dạ cùng quân tướng sĩ người người tư tể oai hùng hiên ngang, hào khí đầy trời.

Nguyên cùng Thiên Tử vô tư, bị người nào tai hiên cùng hi, những lời này, dùng ở trên người bọn họ là thích hợp nhất.

Ba mươi vạn đại quân cười thiết kỵ bước vào Tuyên Thành, suốt hơn một năm, cuộc sống ngoài biên ngoại đã làm cho khả năng của bọn họ cao vô cùng, toàn thân đều tản ra khí phách khiếp người.

Đầu lĩnh quân đội cười mã đỏ đậm đó là Dạ Vương — Phụng Quyết Dạ.

Dân gian, nghe đồn về Phụng Quyết Dạ rất nhiều.

Truyền thuyết, hán cưới ba vị vương phi, nhưng là người người đều chết trong đêm tân hôn.

Truyền thuyết, hán có diện mạo tuyệt thế, sắc đẹp mỹ hoặc, nhưng mà có một trái tim tàn bạo lãnh khốc

Truyền thuyết, thân hán vì trúng kịch độc nếu muốn sống sót phải uống hết máu huyết người mà hán yêu thương, chỉ vì, nàng là được người hi hữu hiếm thấy, huyết trên người có thể giải trăm ngàn loại độc

Bất quá, vô luận nghe đồn như thế nào, hán, đều là anh hùng của Huyền Ngự vương triều.

Phụng Quyết Dạ cười đại mã màu đỏ đậm, đầu đội kim khôi ngự ban, dưới ánh mặt trời chói chan, quang mang chiếu rọi khắp nơi, khôi giáp kim cương cực đại lại hiên ngang thân hình.

Hiên Viên cánh tay dài nắm lấy dây cương, mặc trường bào màu đen ở trên yên ngựa, áo choàng trên khôi giáp tung bay bừa bãi theo gió, giống như ma chủ trên thiên thượng, thật sự là thái tuế thần của nhân gian, nam nhân này, là bá chủ trời sinh.

“Dạ vương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế, Dạ vương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế, Dạ vương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế” Một khắc khi ba mươi vạn thiết kỵ bước vào Tuyên Thành, toàn dân chúng tranh tương quỳ nghênh.

Gương mặt mang theo mỉa mai hoặc, một đôi mắt phượng bắn ra hàn tinh, bộ ngực rộng rãi, có oai phong vạn người khó địch lại, chỉ khí cốt kiện cân cườm, giống như Hám Thiên sư tử hạ xuống từ đám mây.

Bên trong đoàn người, một thân hình nữ tử kiều nhỏ bị bảo hộ chặt chẽ dưới thân nam nhân: “Hiên đại ca, người ở đây thiệt nhiều, chúng ta về nhà đi.” Bàn tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo nam nhân, sợ lạc mất.

“Đợi chút Tầm nhi, phải thấy được Dạ vương đã.” Dạ vương này là đại anh hùng trong lòng dân chúng, không thấy phong thái hần một chút như thế nào rời đi được. “Mau nhìn, Dạ vương.”

“Nhưng là người thiệt nhiều.” Nhíu chặt đôi mi xinh đẹp tuyệt trần, theo phương hướng Hiên Nghĩa chỉ nhìn lại, chống lại một đôi hàn mâu, hiện tại tuy là ngày hè ánh nắng chói chang, nhưng là trên người nam nhân kia tản ra khí giống như màu đông khắc nghiệt, chung quanh dòng khí lạnh lẽo đủ để cho nàng nhận định hần là nam tử lạnh lùng, xem liếc mắt một cái làm nàng không khỏi rùng mình.

“Sơ nhi?!” Phượng Quyết Dạ nha nha tự nói, hần vừa rồi rõ ràng nhìn thấy Sơ nhi, liếc mắt thấy người quen thuộc, Phượng Quyết Dạ mừng như điên, trường tiên vung lên, giục ngựa chạy như điên tìm kiếm thân ảnh quen thuộc từ trong đám người, nhưng là mặc chi hần tìm kiếm như thế nào cũng không gặp.

Ứng mâu lợi hại lại nhìn về phía đám người quỳ xuống, như cũ không thấy giai nhân.

“Vương gia, ngài làm sao vậy?!” Phó tướng sĩ Tùy Doanh cười ngựa đuổi kịp Phượng Quyết Dạ, trong mắt phó tướng đầy nghi hoặc cùng khó hiểu “Vương gia, người vừa nhìn thấy cái gì?”

“Tầm nhi, đợi ta với.” Hiên Nghĩa quay đầu nhìn vị trí bên người không thấy liền xoay người tìm kiếm.

“Phó tướng.” Tuân mi nhíu chặt, Phượng Quyết Dạ vẻ mặt nguyên bản buộc chặt thoáng lỏng rời ra. “Thay bốn vương hướng hần hỏi thăm người trong miệng hần, ba crah giờ sau đến vương phủ hồi báo.”

Tầm nhi?! Tên của nàng sao? Không phải Sơ nhi vì sao giống nàng như vậy, vô luận có phải Sơ nhi hay không, khuôn mặt kia, hần phải có nàng.

Dạ vương phủ.

Dạ vương phủ này không giống biệt thự xa hoa long lẫy khác, mà là u nhã đến cực điểm, chỉ là bên ngoài cửa trồng rất nhiều hoa hải đường cao nhĩ tuyệt mỹ cùng hoa lan khéo léo thanh lịch, chỉ biết là người trồng hoa tao nhã lịch sự thế nào.

Hoa hải đường từ xưa đã được khen là “Hoa thần tiên.”, bình thường trừ bỏ hoa ngọc lan có thể cùng nó xứng đôi, cũng chỉ có mẫu đơn, nó hương khí mê người, nhất là sau cơn mưa tỏa mùi hương thơm ngát, hoa điểm mĩ khó có thể miêu tả, liền ngay cả Đường Minh Hoàng cũng đem Dương Quý Phi so sánh với hải đường.

Ngọc lan cùng hải đường so sánh với nhau hơn một phần thanh nhã thiếu một phần xinh đẹp.

Hoa nhỏ màu trắng kia thường nở rộ khiến người sợ hãi kêu đẹp, không chỉ vì nó khác biệt nó còn có thanh u, nó không tham ca ngợi, cũng không hy vọng xa vời yêu say đắm, chỉ cần trong nháy mắt làm cho người ta nghĩ chân, tuy là trang nhã, nhưng có rất nhiều nét đẹp nội tâm.

Loại hoa này không biết là người phương nào, chỉ cần nhìn một cách đơn thuần, chỉ cần biết chúng nó vẫn cần người dốc lòng che chở.

Một năm lễ ba tháng, rời đi khỏi nơi này một năm lễ ba tháng. Sau khi Sơ nhi chết nửa năm hần liền rời đi chiến trường giết địch, nháy mắt liền qua đi hơn một năm, thời gian chính là như vậy bất tri bất giác trôi qua thật nhanh.

Một cái xoay người lưu loát, sau đó lập tức nhảy xuống, đi đến một gốc cây ngọc lan, yêu thương say đắm nhìn đóa hoa thanh lịch, mềm mại vuốt ve giống như tình nhân: “Thanh Sơ, ta đã trở về.” Chỉ là như vậy, nhưng là đã chứa thâm tình thiên ngôn vạn ngữ không nói hết.

Lại một năm hoa nở, nhưng là giai nhân không có, đem đóa hoa ngọc lan để vào mũi người lấy, hương vị này, rất giống trên người Sơ nhi, nhìn về phía sau, đột nhiên, ánh mắt lạnh lẽo đột nhiên trợn to, trong mắt lạnh lẽo đến tận xương.

Hoa rụng, bắt đầu dĩ bay trong không trung.

“Phượng Ninh!!!” Bạo rống một tiếng, khiến màng tai người sinh sôi đau, không khí chung quanh tất cả đều đông kết cứng lại, cả người bị hàn khí bao phủ, hải dĩ giống như Satan.

Chở rẽ cây, nơi nơi đều là bột phấn màu xám, gió hơi hơi thổi lên, bột phấn theo gió bay lên không trung, ở trong không trung ngưng tụ thành một mảng sương mù màu xám.

Bột phấn màu xám bay chung quanh, Phượng Quyết Dạ vội vàng cởi áo choàng đỏ thắm trên người, trên gương mặt lạnh lùng 11 uc này tràn đầy lo lắng cùng cuồng cuồng.

“Vương gia, ngài đã trở về, Vương gia.” Quân gia vương phủ vội vàng đi tới, nhìn thấy bột phấn màu xám đầy trời, nguyên bản khuôn mặt còn tràn ngập vui sướng, lập tức bao trùm một mảng tịch mịch. “Như thế nào, sao lại như vậy, Vương gia. Vương gia nô tài đáng chết, nô tài đáng chết, Vương gia tha mạng, Vương gia tha mạng a.”

Bắt lấy kim khôi trên đầu, lập tức đem áo choàng rút xuống, hắt, thế nhưng không có thúc phát, nam nhân này vóc dáng còn đẹp hơn so với nữ nhân.

Đem bột màu xám bên trong áo choàng ngã vào bên trong khôi giáp, thanh âm lạnh lùng tuyệt tình mang theo cương nghị tràn ra. “Ngươi đâu, đưa hắn đi xuống, trọng tể!!!” Lời nói vô tình khiến người nghe mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Phụng Ninh cả người mềm nhũn nằm úp sấp trên mặt đất.

Đem kim khôi cùng áo choàng tự tay bao trụ, đem đất một lần nữa đào lên đem bột phấn màu xám nhập vào rễ hoa ngọc lan.

“Vương gia, kim khôi là vật do thánh thượng ban tặng, ngài cứ như vậy dùng để tro cốt của Thanh Sơ cô nương, nếu người có ác ý đồn đến tai thánh thượng, nhất định ngài sẽ mang tội bất kính a!!!”

“Sơ nhi sinh tiền rất yêu hoa ngọc lan, sau khi hôn mê nàng nguyện lòng ở dưới tàng cây, chẳng lẽ ngay cả tâm nguyện nho nhỏ của nàng bốn vương cũng không hoàn thành sao? Kim khôi là do thánh thượng ban tặng, đại biểu cho chính bốn vương, đem nó cùng tro cốt Sơ nhi an táng, cũng cấp cho nàng cùng bốn vương ở cùng một chỗ, nếu có người ác ý truyền bá, như vậy, bốn vương sẽ khiến cho hắn vạn kiếp bất phục.”

Tro cốt Sơ nhi như thế nào bị người đào ra, nếu cho hắn biết là ai, hắn sẽ làm cho người nọ chết không có chỗ chôn!!!

“Vương gia, Vương gia ngài rút cục cũng đã trở về, đã hơn một năm, Thần Hi rất nhớ người.”

“Vương gia, đã hơn một năm rồi, Phi Yên ngày nhớ đêm mong, ngàn đêm cầu nguyện đem người cấp trở lại, Vương gia, Phi Yên rất nhớ người.”

“Vương gia, còn có Xuy nhi, Xuy nhi cũng rất nhớ người.”

Phụng Quyết Dạ chân còn chưa đi đến cửa, một đoàn sủng cơ ái thiếp của hắn, oanh oanh yến yến sớm đã khóc đến khiến người nhìn thấy rất thương tiếc.

Nhìn ái thiếp xinh đẹp trước mắt khóc nức nở, Phụng Quyết Dạ cảm thấy trầm xuống. “Một màn đều vì bỏ vương khóc tang sao? Một năm không thấy, các ái thiếp càng thêm xinh đẹp động lòng người, bất quá, lại không động đến tâm của bốn vương.” Đám nữ nhân này cư nhiên dám đem tro cốt của Sơ nhi ra ngoài, quả thực đáng chết.

Thanh âm Phụng Quyết Dạ tuy là không lớn, nhưng là lại giống như từ mười tám tầng địa ngục truyền đến.

“Vương, Vương gia?” Xuy nhi giật mình, thế này mới chú ý tới sự tức giận trên mặt Phụng Quyết Dạ.

Nàng không rõ, Vương gia xuất chinh hơn một năm trở về sau lại có biểu tình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 5

Bên trong phòng khách, bao phủ một mảng không khí làm cho người ta không rét mà run, tuy là mùa hạ nắng chói chang, nhưng là trong đại sảnh làm cho người ta cảm giác giống như trời đông giá rét, hận trên người không có chăn bông đến ngăn cản hàn khí này.

Cổ lãnh khí này vào đến cốt nhục, ngay cả xương cốt đều đông lạnh đến phát đau.

Hơn mười sủng thiếp, nha đầu, nô tài, vớ mặt đều e ngại, cả người đều run lên.

Chủ tử làm cho bọn họ sợ hãi như thế đó là, Phụng Quyết Dạ.

Trên chủ vị, Phụng Quyết Dạ một thân nhung trang thiết quyền nắm chặt, đôi mắt hàn tinh bình thường bắn phá mỗi người, trong phòng cũng không có gió, nhưng hắn lại phát ra quỷ dị phát phối, như là phù du trong nước giống như ở trong không trung bay bổng, sát khí, là sát khí lạnh thấu xương, trên người hắn tản ra sát khí mãnh liệt làm cho người ta sợ hãi.

Mắt phụng hẹp dài híp lại, nhìn đàn nữ nhân đứng trước mặt hắn, khuôn mặt tuấn tú như điêu khắc không có nửa phần biểu tình.

“Vương gia, ngài làm sao vậy, ngài đi ra ngoài ước chừng đã hơn một năm, hiện nay như thế nào trở về, như thế nào có biểu tình với bọn nô nỳ như vậy,

Vương gia, xem ngài như vậy, chúng ta rất sợ hãi, Vương gia, ngài cũng biết, người ta có bao nhiêu nhớ người.” Nói chuyện là Thần Hi được Phượng Quyết Dạ sủng ái nhất từ trước tới nay.

Hai mắt linh động giống như ngập tràn sương mù, khuôn mặt tinh xảo không tìm xa nữa điểm tí vết nào, hướng Phượng Quyết Dạ đi tới.

Nhìn Thần Hi hướng chính mình đi tới, Phượng Quyết Dạ vẫn chưa lên tiếng, chính là một cái lạnh lùng cười trên khóe môi.

“Đúng vậy, Vương gia, ngài vừa đi chính là đã hơn một năm, ngày ngày ta đều vì ngài ở phạt đường tụng kinh, vì hy vọng ngài có thể bình an trở về, cuối cùng, ngài cũng bình yên vô sự trở lại, chẳng những bình an mà còn đại thắng trở về, Vương gia ngày chính là thiên thần.” Thần Hi tiếp tục nói, điểm mấu chốt nó ra một phen tình dài.

“Vương gia, Phi Yên cũng giống như tỷ tỷ, ngày ngày đều vì Vương gia tụng kinh, hơn nữa mỗi ngày mười lăm đều vì Vương gia đi đều miến tìm bùa bình an, còn có cúng tiền, vì hy vọng Vương gia ở tiền tuyến bình an.” Vừa nói từ bên trong rút ra trang giấy nhỏ nhỏ, “Vương gia người xem, đây là bùa bình an Phi Yên vì người mà cầu, mặt trên còn viết Quân An, chính là hy vọng ngài ở tiền tuyến có thể mạnh khỏe.”

Đáng tiếc, lời nói của các sủng thiếp vẫn không đã động tới Phượng Quyết Dạ, hần lạnh lùng nhìn nữ tử trước mắt này, làm như có thể nhìn thấu các nàng, vài cái nữ tử nhìn biểu tình Phượng Quyết Dạ âm thầm kinh hãi, hai mắt nhìn nhau, không biết nên làm thế nào.

“Lo lắng cho bổ vương, vì bổn vương tụng kinh? Cầu phúc? Thần Hi, cảm học của người học như thế nào? Khi nào tự mình vì bổn vương tấu một khúc, Phi Yên, người chừng nào thì đi tự cầu phúc, Quân An? Không phải nói quân bình an chứ? Còn có điểm mấu chốt, mỗi ngày mười lăm đều vì bổn vương đi miếu cầu phúc? Như vậy, người còn không nói cho bổn vương biết, rừng anh đào bên cạnh núi nơ có đẹp hay không?!” Trong mắt lóe ra tinh quang, nhếch môi làm như trần gian tới vững chắc cương nghị.

“Vương, Vương gia.” Lời nói của Phượng Quyết Dạ làm cho mấy vị phu nhân quá sợ hãi, nguyên bản khuôn mặt còn hơi thẹn thùng nháy mắt di huyết sắc. “Vương gia, Vương gia tha mạng, chúng ta cũng không dám nữa, Vương gia, tha mạng a Vương gia.” Hốt hoảng quỳ trên mặt đất, cả người run run, giống như là tàn hoa run run trong gió lạnh.

“Cả đời bổn vương thống hận nhất chính là bị phản bội, là gan các người cũng không nhỏ, dám cùng người khác tăng tị với nhau, các người biết kết cục phản bội bổn vương là kết cục gì chứ.” Đột nhiên đứng dậy, giống như Satan đại đế cúi người xem kỹ sủng thiếp sinh đẹp quỳ trên mặt đất, “Nhạc công, tiên sinh dạy học, các người thật đúng là kiêu chể không được a, a?!” Ách trụ cảm Thần Hi, nhìn nàng không còn huyết sắc, Phượng Quyết Dạ tức giận lan tràn, “Quân kỉ hay là năm mươi trượng, chính mình chọn, không nên trách bổn vương, muốn trách thì trách các người chính mình hạ lưu.” Bỏ cảm mỉa thiếp ra, trong lòng chán ghét.

“Vương gia, Vương gia, chúng ta biết sai rồi, cầu ngài cho chúng ta một lần cơ hội, Vương gia, ta không cần làm quân kỉ, Vương gia, cầu ngài, cầu ngài cho chúng ta một lần cơ hội.” Quỳ bắt lấy vạt áo Phượng Quyết Dạ lại bị hần một phen vuron ra, trang nhưng tinh xảo sớm đã bị nước mắt cọ rửa, găt gao chân dài của Phượng Quyết Dạ, Thần Hi sinh đẹp khóc.

Nhìn cặp mắt tương tự Sơ nhi kia, Phượng Quyết Dạ càng thêm phần nộ, ánh mắt tương tự Sơ nhi, nhưng không xuất thần như Sơ nhi.

Lúc trước vì là ánh mắt này mới đưa Thần Hi nạp là thiếp, nay, cặp thanh mâu kia ở trong đáy mắt hần sớm đã không còn như lúc trước.

Một cước đá văng Thần Hi ra, Phượng Quyết Dạ trong mắt đã không còn yêu thương như ngày xưa, “Người đâu, đem nàng đưa xuống đánh năm mươi đại côn, lấy đi hai mắt, đuổi ra khỏi vương phủ.” Cặp ánh mắt kia, hần không cho phép nữ nhân dơ bẩn như vậy có một đôi con người trong suốt, nàng không xứng.

“Vương gia, Vương gia tha mạng, người như thế nào có thể đối với ta như vậy, Vương gia, tha mạng a, Vương gia.” Thần Hi bị đưa đi xuống thanh âm dần trở nên mơ hồ, Phi Yên nhìn kết cục của Thần Hi đã sớm bị dọa đến choáng váng, nam nhân này, rõ ràng chính là ác ma, ác ma giết người không chớp mắt.

Bỗng nhiên đứng dậy, Phi Yên nhắc lần vẩy tới muốn chạy đi ra ngoài, nhưng là còn chưa đi được đến ba bước đã bị thị vệ trong phủ bắt.

“Buông ra, các người buông ra nô tài chết tiết, buông.” Chạy trốn không được, Phi Yên nhu nhược lúc này giống như Dạ Xoa hung hãn đối với thị vệ quyền đầm cước đá.

“Ồ trên mặt nàng tự tiện vẽ mấy đường, đem vào quân doanh làm quân kỉ.” Hần đối với người phản bội, hần cho tới bây giờ đều là ngoan tuyệt, khoan dung với người cũng chính là tàn nhẫn đối với chính mình, ngay cả từng là sủng thiếp của hần nhưng là phản bội hần đều chỉ có chết.

“Ma quỷ, Phượng Quyết Dạ, người là ma quỷ, ha ha, ma quỷ, ta nguyện rửa người, nguyện rửa người cả đời đến cô độc, đời đời kiếp kiếp đều không có được tình yêu, vĩnh viễn đều không có được tình yêu, trước đây không chiếm được, về sau cũng không chiếm được.” Tóc đen rối tung, lần vẩy bay lên biểu tình dữ tợn tràn mắt lên nhìn Phượng Quyết Dạ.

Tình yêu?! Từ một năm trước, nó đã theo Sơ nhi rời đi.

Hần hiện tại, chính là Phượng Quyết Dạ, Phượng Quyết Dạ không có tình yêu.

“Vương gia, không nên, không nên.” Đi bước lui về phía sau, liên tục lắc đầu nói không được. “Vương gia, người xem, người xem, người không phải nói ta cùng Sơ nhi tỷ tỷ rất giống nhau sao? Vì Sơ nhi tỷ tỷ, cầu ngài, cầu ngài buông tha cho ta.” Bùm một tiếng quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu, chỉ cần có thể giữ mạng sống chính mình.

“Đánh năm mươi trượng, đuổi ra khỏi Vương phủ.” Gương mặt kia cùng Sơ nhi tương tự, tâm, chung quy cũng không đành lòng.

Ba nữ nhân từng được sủng ái nhất, hiện tại đều bị đuổi ra khỏi vương phủ, thụ thiếp còn lại trong lòng đều lo sợ. “Nói cho bốn vương biết, vì sao tro cốt của Sơ nhi lại bị người đào ra, là ai phụ tách việc coi sóc ngọc lan hoa bên ngoài.”

“Quyết Dạ, ngọc lan hoa bên ngoài là do ta chiếu cố.” Bên ngoài đại sảnh, một nữ tử che mặt cùng nha hoàn chậm rãi đi vào.

Nữ tử tinh xảo, da thịt tuyết trắng, mái tóc đen dài ở phía sau người, tinh tế mềm mại đáng yêu nói không nên lời, một thân váy xanh lam nàng trở nên thanh nhã vô cùng.

Nữ tử vừa xuất hiện, Phụng Nguyệt Dạ trên mặt hơn một phần sủng nịnh, vội vàng ôm nàng vào trong lòng, hoàn toàn không để ý tới thần sắc ghen tỵ trên mặt thị thiếp.

“Ngươi như thế nào lại ra đây, đợi lát nữa bỏ vương sử lý xong mọi chuyện sẽ đến tìm ngươi, ngươi là không thể gặp gió, vạn nhất lại bị bệnh thì làm sao?” Ngờ khi hoàn toàn bất đồng với vừa rồi, làm cho người ta hoài nghi, nam tử thị huyết vừa rồi có phải là hắn hay không.

“Ta chỉ muốn sớm một chút nhìn thấy ngươi.” Thấp mi mắt, đôi mắt u ám ở dưới khăn che mặt. “Ngọc lan hoa kia vẫn là ta chiếu cố, mắt ngày hôn trước ta có điểm không thoải mái nên không đi tưới nước, làm sao vậy? Ngọc lan hoa kia làm sao vậy?” Thoáng lo lắng hỏi Phụng Nguyệt Dạ, khuôn mặt dưới khăn che mặt không rõ là biểu tình gì.

“Tro cốt của Sơ nhi bị người tùy ý đào ra.” Biết được nữ tử trong lòng phụ trách, sắc mặt Phụng Nguyệt Dạ liền đổi.

“Làm sao có thể? Tại sao có thể như vậy?” Thu nhanh khăn lụa trong tay, nữ tử tự trách không thôi.

“Bốn vương đã muốn đem tro cốt an trí, đừng lo lắng, thân mình quan trọng hơn, bốn vương đưa ngươi trở về phòng.”

Hắn không thể trách nàng a, dù sao nàng cũng là người thân duy nhất của Sơ nhi trên đời này, là thân tỷ tỷ cùng Sơ nhi lớn lên, Sơ nhi trước khi chết đã phó thác cho hắn a.

“vương gia!!!” Phụng Nguyệt Dạ vừa bước ra đại sảnh, phó tướng đi hỏi thăm tin tức đã trở về.

Dừng cước bộ lại, trên mặt Phụng Nguyệt Dạ hơn một tia chờ đợi. “Hỏi thăm rõ ràng?”

Lau đi mồ hôi trên trán, phó tướng cười ngây ngô: “Hỏi vương gia, thuộc hạ đã hỏi thăm rõ ràng, nữ tử kia tên là Vũ Thiên Tâm, cha mẹ đều đã mất, cùng kẻ mẫu sống nương tựa lẫn nhau.”

“Lập tức truyền lệnh, bốn vương muốn cưới nàng vào cửa.” Buông nữ tử trong lòng ra, Phụng Nguyệt Dạ vẻ mặt chắc chắn.

“Quyết Dạ, ngươi, ngươi muốn cưới thế nào?”

“Ngươi về phòng trước đi, về sau bốn vương sẽ nói cho ngươi biết.” Hiện tại, hắn đã muốn chờ không kịp nữa rồi, Sơ nhi mất hơn nửa năm, phạm là nữ tử cùng nàng tương tự hắn đều mang toàn bộ về vương phủ, chính là hi vọng từ trên người các nàng có thể thấy bóng dáng của Sơ nhi, nay, gặp nữ nhân giống Sơ nhi như đúc hắn có thể nào không kích động.

OOO OOO OOO

Loảng xoảng, cây đàn trên bàn cùng chén rơi đầy trên mặt đất.

Nước trong chén còn chưa uống bị đổ đầy ra đất.

Nữ tử dụ ngoạn vừa rồi được Phụng Nguyệt Dạ ôm trong lòng trở nên mãnh liệt đem toàn bộ chén trên bàn đổ ra đất, hé ra khuôn mặt không giống với bình thường, bất quá, làm cho người ta kinh ngạc là, trên má phải của nàng là nốt đậu đỏ rất lớn.

Tiểu Hồng có chút kinh sợ,

“Chủ tử, đứng nóng giận, miễn cho chọc tức thân mình, Vương gia thật vất vả mới trở lại, nếu người bị bệnh, không đáng làm cho vương gia đi đến nơi khác a.” Nha đầu bên người nữ tử nhắc nhở, đem mảnh sứ cẩn thận dọn dẹp, khi ngẩng đầu lên, mới phát hiện nha đầu này so với chủ tử còn đẹp hơn vài phần.

“Ồ trong đáy lòng hắn, chưa bao giờ thừa nhận ta là nữ nhân của hắn.” Đã hơn một năm, nàng cứ như vậy ở bên người hắn.

Nàng biết, hắn là vì tỷ tỷ mới lưu lại chính mình.

Nàng hận, nàng oán, rõ ràng là nàng gặp gỡ Phụng Nguyệt Dạ trước, vì sao, vì sao, hắn không yêu thương nàng.

Đơn giản là vì dung mạo sao?

Rõ ràng là tỷ muội thân sinh, nhưng vì sao tỷ tỷ tướng mạo xinh đẹp tựa Tây Thi, nhưng chính mình, lại là Vô Diệm nữ.

Nhưng là Thanh Sơ sinh đẹp, cũng đã chết, cũng là một người đã chết.

Tỷ tỷ kia của nàng, quả thực chính là không mỹ nhân không có mỹ mạo.

Cư nhiên dẹ tin lời của nàng, đem chính mình cho Phụng Quyết Dạ.

Chỉ sợ, cho đến bây giờ, Quyết Dạ cũng không biết, người lừa tỷ tỷ chính là nàng.

Nguyên bản nghĩ đến tỷ tỷ đã chết, Quyết Dạ sẽ yêu thương chính mình, nhưng là, đã hơn một năm, chỉ thấy hắn đem một đám nữ nhân giống Thanh Sơ nạp vào phủ, lại chưa đem nàng cưới vào cửa.

Hại tại, vị trí Vương vị lại là của người khác, nàng làm sao có thể không hận.

Nàng trả giá nhiều như vậy, kết quả là cái gì cũng không có.

Hừ, bắt quá, hiện tại cái gì đều còn quá sớm, Vương phi thì thế nào, chỉ là thế thân của tỷ tỷ mà thôi, nam nhân, đều là có mới nói cũ, không bao lâu, cũng sẽ bị đưa vào lăng tẩm.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 6

Bên trong phòng một bóng dáng nữ nhân đơn bạc nhu nhược ghé vào bên giường khóc rống. Vùi đầu vào trong khuỷ tay, bả vai run lên nhẹ nhẹ, thân âm nghẹn ngào từ chỗ cánh tay truyền đến, một tiếng lại một tiếng, tuyệt vọng như vậy, giống như đối với trần thế đã không còn hy vọng.

Loảng xoảng một tiếng, cửa phòng bị người mở ra, đi vào là một nữ nhân trung niên người đầy thịt béo, nữ nhân y phục cẩm hoa, tính lễ ngăn nắp, chẳng qua là quần áo quý báu như vậy mặc ở trên người nàng lại không hề có khí chất, chỉ làm cho vài dẹt quý báu như vậy bị làm hư.

Nhìn kẻ nữ ghé vào bên giường thương tâm mà khóc, trong mắt nữ nhân béo hiện lên một tia khôn khéo lập tức bị không kiên nhẫn che dấu.

Nữ nhân béo lắc lắc cái miệng đi đến cạnh bàn.

Đưa tay cầm lấy khay cơm canh đặt mạnh xuống bàn, thỉnh thoảng xảy ra một tiếng làm cho nữ tử đang khóc kinh ngạc một chút, lập tức im lặng.

“Khóc, khóc, khóc cái gì, lão nương đây còn chưa chết đâu, cả ngày khóc suốt suốt, có bao nhiêu nữ tử hy vọng có thể gả cho Vương gia, người còn tâm không cam lòng tình không muốn, chỉ sẽ bay lên cánh cây thành phụng hoàng, là cơ hội mà nhiều người mong muốn a.” Đối với kẻ nữ nhìn xem thường, nữ nhân bảo ôn áo tiến lên đem nữ tử một phen túm lấy, trang sức trên người cũng kêu vang lên.

Gương mặt đầy nước mắt, nhu nhược vô y, trên khuôn mặt đầy nước mắt khiến người ta nhìn thấy rất đau lòng. “Ta không muốn gả cho Dạ vương gia, không muốn a, mẹ kế, người đi nói với Vương gia ta đã có người trong lòng, như thế nào còn có thể gả cho hắn, mẹ kế người đi nói với Vương gia đi a.” Nàng không muốn gả cho nam nhân thị huyết kia a, nam nhân kia đã cưới ba vị Vương phi, người người đều không sống qua đêm tân hôn.

Vì mạng sống của chính mình mà một ngụm lại một ngụm uống hết huyết nữ nhân mình yêu thương, người nam nhân như vậy, nàng như thế nào có thể sống cùng hắn a,

Nghĩ đến bộ dáng uống máu của Phụng Quyết Dạ, nữ tử rùng mình một cái.

Gả cho hắn nàng chỉ có con đường chết, huống chi, nàng đã có Hiền đại ca.

“Ta nói không cho Vương gia không cưới Vương gia sẽ không cưới a, người cho ta là ai a, Thái hoàng thái hậu a, người đừng có đề cao ta, bao nhiêu nữ tử hy vọng có thể làm Vương phi hưởng thụ vinh hoa phú quý, người như thế nào không nguyện ý? Ta nói, đầu óc của người có thể hay không có vấn đề a.” Ngũ Nương nàng năm đó thật sự là có mắt như mù mới có thể gả cho tên ma quỷ kia, bây giờ còn thay hắn đường nữ nhi.

“Ta nuôi dưỡng người nhiều năm như vậy, đây là lúc người hồi báo ta, người a, có muốn hay không cũng phải gả.” Sinh lễ đính ước của Vương phủ kia ước chừng có mười rương lớn a, ra tay thật là hào phóng, Ngũ Nương nàng đã sống hơn nửa đời, nhưng đây là lần đầu thấy được nhiều tiền như vậy a, hiện tại, nàng phải hưởng thụ vinh hoa phú quý, há có thể nói không lấy là không gả, không có cửa đâu.

“Mẹ kế, hiện tại ta cùng Hiền đại ca đã đính hôn rồi, như thế nào có thể gả cho Vương gia.” Ghé vào bàn nhỏ, nữ tử bi thương khóc.

“Hôn ước kia đã sớm hủy bỏ, ta nói ngươi hãy thành thật chờ làm Vương phi đi, không phải mọi người đều có mệnh tốt như ngươi đâu a.” Thật là sống trong phúc mà không biết phúc.

Rời khỏi phòng, Ngũ Nương đem khóa khóa lại. “Đem cháo trên bàn uống cho ta, đừng nghĩ đến cái chết, giờ lành ngày mai, kiệu hoa sẽ tới, ngươi liền thành thật chờ thành hôn đi.” Nói xong, đem cửa phòng đóng lại, cũng không quay đầu lại, chỉ để đồ trang sức trên bàn.

“Mẹ kè, mẹ kè, ngươi mở cửa a, mẹ kè.” Nàng không muốn gả a, nàng không cần a, Hiền đại ca, ngươi ở đâu, Hiền đại ca. Vì sao muốn từ hôn? Vì sao a? Hiền đại ca ngươi thật sự mặc kệ Tầm nhi sao?

Từng trái làm khó thủy, không có gì ngoài vu son không phải vãn.

Vô lực ngồi xuống đất, nữ tử vui đầu khóc rống, vì sao, vì sao nàng không thể lựa chọn hôn nhân cho chính mình, vì sao?

Huyền Ngự vương triều năm ba mươi bảy, tháng bảy, đại hôn Dạ vương Phượng Quyết Dạ.

Trong Tuyên Thành chiêng trống vang trời, trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng, mỗi một cửa hàng trên đường phố treo đèn lồng đỏ thắm, đám đông trên đường bắt đầu dao động, mọi người đều đi xem hôn lễ.

Trên ngã tư đường, phàm là chỗ kiệu hoa đi qua đều trải thảm nhung đỏ thắm, hai bên còn lại là hoa tươi hương thơm ngào ngạt bốn phía.

Tiếng chiêng trống vang lên tận trời, dải băng bay toát loạn, một mảng tình cảnh vui sướng.

Trận hôn lễ này chủ rể vẫn chưa xuất môn nghênh đón tân nương, kiệu hoa tân nương có mười hai người nâng, quả thực có thể so sánh với phượng loan của hoàng hậu.

Trận hôn lễ long trọng này làm cho nữ tử trong thành ghen tị không thôi, chi sẽ biến thành phượng hoàng, ai không nguyện ý biến thành dạng may mắn này.

Bên trong kiệu hoa, tân nương sớm đã bị khăn xoan phủ hạ, nhìn hỉ phục trên người, cảm thấy thật chói mắt.

Sắc mặt tái nhợt đã bị son phấn che phủ, bàn tay trắng nõn nâng xóc góc liêm lên, nhìn thẳng cảnh bên đường, cảm, dần dần trầm xuống.

Trong hôn lễ này, có ai vì nàng nghĩ tới, có ai biết trong kiệu hoa nàng đến tốt cùng có nguyện ý hay không.

Trước khi hừng đông, nàng luôn luôn chờ mong, chờ mong Hiền đại ca xuất hiện, chờ mong Hiền đại ca có thể mang nàng rời đi, nhưng là, hết thấy đều là ngớ ngẩn.

Nàng tình nguyện chết cũng không cần làm thê tử nam nhân kia.

Thà làm ngọc thạch, không vì ngôi lành, nàng muốn cho những người đó biết, không phải tất cả nữ nhân đều là yêu quyền quý.

Bên tai tiếng kèn nghe chói tai như vậy.

Cuộc đời này, tìm không được tình cảm chân thành, duy chỉ có chờ đợi kiếp sau.

Nháy mắt, huyết sắc chói mắt theo khóe miệng chảy xuống, một giọt một giọt dừng lại trên hỉ phục thêu uyên ương, uyên ương trắng nõn bị nhiễm huyết sắc hồng, suy sút mỹ.

Bên trong kiệu, tân nương, cắn lưỡi tự sát.

Bên ngoài kiệu, chiêng trống vẫn kêu vang như trước, này, là như thế nào the lương.

Hì bà loạng choạng thân mình ở phía trước dẫn đường, kiệu hoa bình an nâng đi đến Dạ vương phủ.

Kiệu hoa vừa đặt xuống đất, pháo bùm bùm lập tức vang lên, đứa nhỏ lập tức đem lỗ tai che lại, đợi cho đến khi pháo hoàn toàn đốt xong, một đám người chạy đến tìm kiếm, nhìn xem còn có pháo chưa đốt hay không.

Một thân hình cao lớn màu áo đỏ từ bên trong Vương phủ bước ra.

Dĩ vãng chưa bao giờ nhìn thấy dạ minh châu màu tím cao cao tức khởi, cả người thoát nhìn tuần mỹ phi phạm.

So với hấn phát ra nhiều điểm thích ý, dạ minh châu tán ra vàng sáng tự nhiên, khiến chủ nhân nó càng thêm hòa sắc.

Hấn cao quý cùng đại khí bước ra, một thân bằng bạc.

Mi giống như băng sương lãnh kết ngàn năm, một tia lộn xộn kẻ sát mi cốt, lạnh nhạt cùng trầm định.

Phượng lạ mắt uy, trên khoe mắt hàm chứa vạn loại phong tình, loại mắt này, rất câu người, đôi mắt làm như thể gian tối ánh sáng ngọc tinh thần, trong mắt nhìn không ra nửa phần cảm xúc, chỉ biết, hiện nay, nam nhân này lãnh khốc như cũ khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

Mũi, đứng thẳng lồi lạc, môi, như đo tước bình thường nhắm chặt, tòa bộ trên mặt lộ ra hàn khí thần nhiên, một loại lạnh lùng làm cho người ta nhìn không ta tâm hồn vui sướng.

Nam nhân này, giống như vĩnh viễn đều lạnh như băng, hoặc là, cũng có thể nói, hắn có một loại kiêu ngạo cùng sinh câu, cái loại khí chất này, người khác là không có, cũng học không được, là hắn, độc hữu.

Bước chân tao nhã, làm như sẵn báo nguy hiểm bình thường, nhưng lại lộ ra khí chất cao quý.

Tu sửa lại mọi thứ, hi bà và mặt nịnh nọt tiến lên: “Chúc mừng đại hôn của Vương gia, hiện tại thỉnh Vương gia đá hi kiệu, để hi bà ta đem tân nương ra khỏi kiệu.” Xoay người bước sang một bên, nhìn Phượng Quyết Dạ nhắc chân đá hạ cửa kiệu.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 7

A!!!! Chương này Thiên Tâm chính thức xuyên không đi tìm hạnh phúc. “Vương gia đá mạnh như thế hôn sự này nhất định mỹ mãn.” Nguyên bản còn muốn nói cái gì đó, nhưng ánh mắt sắc bén của Phượng Quyết Dạ làm cho hi bà nhanh chóng đem miệng nhắm lại, ánh mắt kia thật là mãnh liệt a, dọa cho nàng mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Tân nương tử, nhanh ra đây, để cho hi bà ta công người nhập phủ, mau mau đi, đừng nên làm trễ giờ lành.” Đem lưng đưa về phía kiệu hoa, cùng đội tân nương tử.

Qua một lúc lâu không hề thấy động tĩnh, nhìn về mặt không còn kiên nhẫn của Phượng Quyết Dạ, hi bà thúc giục. “Tân nương tử, đừng thẹn thùng, mau ra khỏi kiệu a.” Trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng, hi bà nhếch môi giải thích với Phượng Quyết Dạ. “Nói vậy, tân nương tử có chút khẩn trương, để ta đến xem a, Vương gia ngài đợi một chút.” Thật là, đây là lần đầu tiên hi bà gặp tân nương tử thẹn thùng như vậy “Tân nương tử a, mau rời khỏi kiệu.”

Vẫn như cũ không hề có động tĩnh.

Nhìn Phượng Quyết Dạ đang đến gần, hi bà cười khổ đem màn kiệu mở ra: “A!!! Người chết! Người chết! Người chết a.” Chỉ liếc mắt một cái cũng đủ để nàng hồ phi phách tán.

Người chết đang mở to mắt, trên khoe miệng, màu còn đang chảy, nguyên bản tân nương sớm đã chết đi trong không khí vui mừng.

Hi bà đặt mông ngồi xuống đất, không có khí lực đứng lên ngón tay run run chỉ vào bên trong kiệu.

Hi bà hé lên một tiếng chói tai làm cho người đi xem lễ náo nhiệt đều muốn nhìn xem đến tột cùng là chuyện gì.

Mắt phượng híp lại, Phượng Quyết Dạ nhanh chóng đi đến trước kiệu hoa, đột nhiên đem góc màn kéo lên.

Tân nương tử bên trong kiệu sớm đã không còn dấu hiệu của sự sống.

Đại chương nắm chặt góc màn, trong bụng hừng hực lửa giận, nữ nhân này, cư nhiên cắn lưỡi tự sát, giận dữ đem màn kiệu buông xuống, Phượng Quyết Dạ lúc này chính là Diêm Vương chuyển thế.

“Ngô ——” Thanh âm nhỏ dễ nghe từ bên trong kiệu vang lên.

Mọi người đều kinh hãi, bên trong kiệu, bên trong kiệu làm sao có thanh âm, vừa rồi, tân nương rõ ràng đã chết.

“Ngô ——” Lại là một tiếng, hơi thở làm như mảnh mai, tiến vào bên trong tai lại chứa 1n động vô cùng, giữa ban ngày, cư nhiên lại có chuyện như vậy, bên trong kiệu ngoài5 từ tân nương tử cũng không có người khác làm sao có thanh âm.

Một tay lần nữa vén màn kiệu hoa lên, Phượng Quyết Dạ nhìn xuống nữ tử bên trong kiệu, cư nhiên, còn sống, chưa chết.

“Ngô ——” Lại là một tiếng, tân nương tử mở mắt bừng tỉnh, mê mang nhìn Phượng Quyết Dạ trước mắt, “Ngô —— Đau đau quá a.”

Tựa đầu vẫy vẫy, từ bên trong kiệu đi ra.

“A, xác chết sống dậy, xác chết sống dậy a.” Trong khoảng thời gian ngắn, trong đám người không biết là ai rống lên một tiếng, đoàn người lập tức chạy toản loạn, giữa ban ngày, chết đi cư nhiên sống lại, quý đi, quý đi, thật sự quý đi a.

Không hổ là chiến thần, chỉ thấy Phurong Quyết Dạ ngạo nghễ đứng thẳng trước mặt tân nương tử, tuy là khề cau mày nhưng là trên mặt lại nhìn không ra nửa điểm sợ hãi.

Vuron tay, đem máu trên khoe miệng tân nương tử lau đi, nhìn tân nương tử mềm mại như thế.

Đột nhiên, Phurong Quyết Dạ nở nụ cười, lần đầu tiên nở nụ cười, trên người đã muốn không còn sát cốt lãnh liệt, thay thế được còn là nhu tình mật ý.

Khuôn mặt trước mặt này, cùng Sơ nhi dù đến lấy giả đánh tráo, hần, chung quy đã tìm được nữ nhân có thể thay thế Sơ nhi rồi.

Thiết chừng ở trên gương mặt tân nương tử vuốt ve, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nghi hoặc, tay cư nhiên chủ động nắm lấy tay Thiên Tầm.

Một khắc kia, tâm Thiên Tầm chấn động một chút, tay hần tuy là lạnh lẽo nhưng là cũng tràn đầy ấm áp, ấm sâu vào lòng nàng.

Hồn phách ở thế kỷ hai mươi mốt cứ như vậy xuyên qua lỗ xoáy thời không, tiến nhập vào thời đại định mệnh.

Như là, nhân duyên, thật sự là định mệnh sao? Vũ Thiên Tầm uống mạng thật sự có thể giống như lời song diện ti hưu có được hạnh phúc sao?

Nàng, có thể nhất nhất đi qua trở ngại để có được hạnh phúc sao? Không biết, mệnh, không ai có thể biết trước được. Chúc quanh hôn ám chớp động, ở trong phòng lưu lại ánh sáng ái muội.

Trong phòng, tân nương tử ngay ngắn ngồi trên giường, khăn voan một lần nữa được đội lên.

Lư hương trên bàn bay lên từng đợt từng đợt khói nhẹ xoay tròn, bên trong lò thiêu đốt là lá cây bạc hà nghiền nát, nghe thấy thần nhiên phie6e1m lạnh như vậy.

Cửa sổ làm bằng cây tử đàn mộc được điêu khắc tinh tế, ánh trăng xuyên thấu qua nhánh cây chiếu vào trong phòng, cấp trong phòng hương hoa thanh lệ vài phần.

Một trận thanh phong hơi hơi phát qua, trần châu long nhãn lớn nhỏ xuyên thành rèm cửa ỏ tấu ra âm luật say lòng người, dưới ánh trăng, trần châu phát ra kim quang sâu kín, hết sức xa hoa, trần châu long nhãn lớn nhỏ cực kỳ hiếm thấy, hiện tại, tạo ra một cổ ung dung quý phái.

Bàn tròn ở dưới chúc quang lóe ra ánh sáng màu nhìn cũng biết giá trị xa xỉ của nó.

Trong phòng, cái bàn không phải khảm ngọc nạm vàng, đó là đồ sứ quý báu, làm sao, đều có thể hiện ra thân phận cao quý độc đáo của chủ nhân.

Ngồi hồi lâu, trong phòng đã không còn động tĩnh, Thiên Tầm đem khăn voan trên đầu xuống, lộ ra kiều nhan thuần mỹ.

Nhìn bài trí trong phòng, tầm mắt cũng không có dừng lại ở trên kì trân dị khí, mà là một bình phong tổ sắc hấp d64n.

Nhẹ nhàng bước lên, chân thành đi tới bình phong phong tình lay động, trên kim bạch thuần trắng chỉ vẽ một đoá hoa ngọc lan uyển chuyển hàm xúc.

Ngoài cửa sổ mưa phùn bay, làm như khéo léo thần nhiên.

Trong cảnh mộng lung mơ ý, thần nhiên than nhẹ.

Tên mê phát mặt, nổi lên ngọn sóng tình.

Đêm sâu triền miên, một tiếng tí tách kinh hách.

Bài thơ này, nói ra gia tình dài của nữ nhi, theo thơ, Thiên Tầm nhất nhất dịch ra: “Ngoài cửa sổ mưa nhỏ hạ khỏi, một cổ hương tân nê, phát trên mặt đất, nổi lên một trận ngọn sóng, giống như người nhợt nhạt thần nhiên. Trong mộng lại nghĩ đến ngươì, một trận mộng lung thờ dài, ở trong đêm, khiến cho cho ếch quắc mình, giống như người nhẹ nhàng nhỏ bé, lại một đêm mưa sâu triền miên,”

Rõ ràng đây là thơ tình, người này, nhất định là người si tình.

Hoa ngọc lan kia, cực thuần, cực nhã, không biết, nữ tử kia có bộ dạng như thế nào.

Đêm mưa nhớ tới người yêu thương, đẹp quá.

Chỉ tiếc, tranh này, tổng cảm thấy thiếu một cái gì đó.

CO điểm buồn bã lắc đầu, bước đi đến trước cửa sổ, mở cửa sổ ra, nhìn về phía lãnh nguyệt trên không trung.

Thanh phong thổi vào tận trong phòng, cảm thụ được phong tinh tế.

Mái tóc đen dài bị gió thổi phất phới, cuối hạt cũng linh linh vang, dưới ánh trăng, Thiên Tâm càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Phía trước cửa sổ, là một gốc cây quế thụ hoa có chút tuổi tác, từng trận mùi thơm quất vào mặt, một chút phiền muộn tâm tình trầm trầm.

Mùi bạc hà thân nhiên hòa với mùi hoa quế, thật là dễ ngủ, ngay cả tâm tình cũng có chút trong sáng.

Nàng, Vũ Thiên Tâm, người ở thế kỷ hai mươi mốt mệnh đã được định ở Huyền Ngự vương triều này.

Nguyên tưởng rằng đã muốn quên đi trí nhớ kiếp trước, nào biết, trí nhớ này vẫn như cũ không quên đi.

“Vũ Thiên Tâm, Vũ Thiên Tâm.” Thanh âm quen thuộc vang lên bên tai, là song diện từ hư.

Thấp thân mình tìm kiếm, nhưng là không có bóng dáng.

“Vũ Thiên Tâm, ở trên cây quế hoa.”

Cây quế hoa?! Ngần đầu nhìn lại, vẫn không có cái gì, chỉ có phượng điệp nhỏ như nửa bàn tay, ở dưới ánh trăng, phượng điệp bắt chọt ở trong hoa xuyên qua, thật đúng là linh động, nhưng là, trên hoa quế chỉ có phượng điệp không có ai khác, “Song diện từ hư, người ở đâu?” Ba quang lưu chuyển chính là không thấy tiểu động vật quái dị kia.

“Phượng điệp, phượng điệp, phượng điệp chính là ta.” Song diện từ hư bọn họ mỗi thời điểm xuất hiện chính là một phượng điệp nho nhỏ.

Đôi mi thanh tú hơi nhíu lại, xì một tiếng cười ra, song diện từ hư biến thành phượng điệp.

“Cười cái gì. Ta chỉ là muốn chạy đến tìm người rồi.” Phượng điệp có điểm mất hứng, vẫy cánh dừng ở trên vai Thiên Tâm. “Vũ Thiên Tâm, người hiện tại có phải hay không còn nhớ rõ trí nhớ kiếp trước?”

Khó hiểu nháy mắt mấy cái. “Người làm sao biết.”

“Bởi vì khi ca ca ta tiêu trừ trí nhớ của người ta đã làm phép ngăn cản.” Coi như có thể thấy vẻ mặt đắc ý của Phượng điệp. “Nga?” Cái mũi hơi nhăn lại, có chút trẻ con.

“Bởi vì ta thích tính cách của người, rất là bất khuất.” Chính là vì điểm ấy nên hắn mới thi triển pháp thuật giữ lại trí nhớ cho Thiên Tâm. “Tính cách kiếp trước có thể giúp người ở kiếp này không bị người khi dễ, nếu như nữ tử này có tính cách như trong lời nói, như vậy người còn chưa tìm được hạnh phúc thì đã đi đòi nhà ma, hiện tại, người không chỉ có ngao khí độc lập của kiếp trước, còn có uyển chuyển tao nhã của kiếp này, hai loại tính cách dung hợp làm một sẽ trợ giúp người vượt qua cửa ải khó khăn.”

“Cửa ải khó khăn? Chẳng lẽ, kiếp này của ta tình lộ nhấp nhô?” Con mắt sáng hốt hoảng, không biết ý tứ trong lời nói của phượng điệp là gì.

“Đây là thiên cơ, không thể tiết lộ, tóm lại, người về sau sẽ có biến đổi bất ngờ, nhưng ta chỉ muốn người nhớ kỹ, duyên phận, là nhất định, là có thể, Vũ Thiên Tâm, ta hy vọng người được hạnh phúc a, ta phải đi rồi, miễn cho ca ca phát hiện ta vụng trộm đến tìm người.” Nếu như bị phát hiện, tâm huyết của hắn đã uống phí rồi, vẫn là chạy nhanh đi thôi.

Ngay cả tiếp đón đều không kịp đánh, phượng điệp phấp phấp bay về phía ánh trăng sáng, nháy mắt, không còn bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 8

Bức rèm che khẽ lay động, trần châu mượt mà va chạm lẫn nhau phát ra thanh âm vừa nặng nề vừa nhẹ nhàng.

Thúy, nàng quay đầu lại.

Bốn mắt nhìn nhau, đều là sững sờ.

Thiên Tâm dưới chúc quang bỗng nhiên quay đầu làm cho Phượng Quyết Dạ tâm trầm tĩnh hồi lâu bỗng nhiên nhảy lên.

Thiên Tâm một thân màu đỏ thật là tuyệt mỹ, phía dưới chúc quang sắc phi hồng thực mê người, kim trâm chặn ngang trên búi tóc theo thanh phong phát ra từng trận thanh thúy, quay đầu nhìn một cái chớp mắt hắn thiếu chút nữa lẫn cho rằng người trước mặt chính là Thanh Sơ.

Thanh Sơ điềm tĩnh vẫn nhả, mà nàng, ánh mắt trong lúc đó lộ ra một chút ngạo khí thần nhiên, chính là lẳng lặng đứng ở phía kia, lại giống như thánh sơn tuyết liên, thần thánh không thể xâm phạm.

Chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, tầm mắt liền dừng ở trên người nàng.

Hơi hơi cúi người, giọng nói thanh thúy theo khoe miệng tràn ra, tiến vào trong tai thật là thư thái: “Phu quân” Lập tức lạnh nhạt đứng dậy, thần nhiên cười nhìn Phượng Quyết Dạ.

Hắn, chính là phu quân của nàng, là nam nhân quan trọng nhất của nàng.

Sóng mắt lưu chuyển, nhìn thân hình cao lớn trước mắt, trong lòng có một cổ cảm giác áp bách.

Ngẩn đầu, không e dè nhìn Phượng Quyết Dạ.

Hắn cùng nàng giống nhau, đều là một thân hi phục.

Trên gương mặt tuần duật thần nhiên ý cười, khoanh tay mà đứng, giống như thanh tùng ngạo nghễ đứng thẳng trong núi, đắm chìm dưới chúc quang âm đạm, khuôn mặt hần nhu hòa, dung nhan tuần tú, đôi mắt giống như chói sáng nhất trần gian.

Sâu trong con ngươi không thấy đáy của Phượng Quyết Dạ là, hai má không khỏi phi hồng.

“Thế nào? Vương phi đối với dung mạo của bốn vương có vừa lòng không?” Tiếng nói nhuận nhuận như ôn ngọc phát ra, tần, hơi hơi chấn động. Hề ra khuôn mặt trắng ngần, cái miệng nhỏ nhắn mang theo khề mỉm cười, ánh mắt nàng được ánh trăng chiếu hạ, giống như hai ngôi sao ướn chúc quang, chỉ thấy trên mặt hắn, trên môi son trà đỏ bồng, mình điểm đoan chính thanh nhả, thần nhiên ngai ngừng, không khỏi cười yếm như hoa.

Lại là một trận thanh phong, liềm trường trong phòng bị gió thổi bay, linh dật phi vũ.

Chúc quang, bị thổi lúc sáng lúc tối.

Hai người trong lúc đó, một cổ ái muội dần dần hình thành.

Nghe trong lời nói của hắn thuần thuần ý cười, Thiên Tầm biết được chính mình không nên không để ý lễ tiết tự tiện đem khăn uyên ương xuống, hạ thấp người: “Vương gia thứ tội, nô tì cảm thấy trong lòng nặng nề nên tự tiện đem khăn voan xuống, mong rằng Vương gia tha thứ.” Nam nhân luôn luôn nhu nhược trước nữ nhân, xuống đôi mắt xuống, Thiên Tầm nhu thuận thấp thân mình nhìn mặt, trong tiếng nói là nồng đậm xin lỗi. Mái tóc bị gió thổi bay, giá y màu đỏ, làm như phong diệp Hương Sơ đẹp nhất.

Dung mạo giống nhau cũng không giống tính cách, nàng, không phải Thanh Sơ.

Đại chương nâng tay Thiên Tầm lên, chính là nhẹ nhàng một cái nắm lấy, Thiên Tầm bị dọa sợ hãi kêu lên một tiếng lập tức rơi vào bờ ngực rộng của Phượng Quyết Dạ.

Khó hiểu ngẩn đầu, nhìn ánh mắt mỉm cười kia, Thiên Tầm cảm thấy hắn tựa hồ cùng lúc này không giống nhau.

Lúc hắn vén màn kiêu lên, như là sa trường kiêu hùng, cả người đều là khí phách tuyệt vời, chỗ nào có hắn ngay cả không khí cũng đều kết thành băng.

Mà hiện nay, như là một khối dương chi ngọc thượng đẳng, tao nhã tinh tế.

Đến tốt cùng, cái nào mới là hắn chân chính, có lẽ, cả hai đều là hắn.

Thanh âm trầm ổn từ trên đỉnh đầu truyền đến, giống như nước chảy vào lòng nàng.

“Vương phi giống như thực thích nhìn bốn vương, tự tiện đem khăn voan xuống, nói vậy Vương phi muốn sớm một chút để cho bốn vương nhìn thấy người xinh đẹp như thế nào sao?” Con ngươi ngẩn đem hiện ra một tia dụ hoặc, thiết chương đem vòng eo mảnh khảnh như cành liễu ôm chặt lại. “Không biết Vương phi có hài lòng về bốn vương không, nhưng bốn vương thực lòng vừa ý vương phi.” Môi nhẹ nhàng đảo qua môi Thiên Tầm, từng trận tê dại.

Hơi thở ấm áp phun hướng gáy non mềm của nàng, thật là ngứa.

Một cái cười duyên ở bên môi nở rộ, sâu trong đáy mắt, kiêu nị động lòng người.

Thuận thế ôm lấy cổ Phượng Quyết Dạ, cười nhẹ nhàng. “Tướng mạo Vương gia, nô tỳ thực vừa lòng.” Mị nhãn khiêu khích, hiện tại Thiên Tầm mười phần đều giống yêu tinh nhỏ.

Nữ nhân, thời điểm nên nhu sẽ nhu, thời điểm nên mị sẽ mị.

“Ha ha ha ——” Trong phòng vang lên ý cười sang sảng của Phượng Quyết Dạ, tiếng cười kia, khiến người ngoài nghe trọn mắt há hốc mồm, có bao nhiêu lâu, có bao nhiêu lâu chưa thấy Vương gia tươi cười vui sướng như vậy.

Không hổ là Vương phi, quả nhiên là lợi hại, nếu có thể dễ dàng làm cho Vương gia cười ra tiếng, chỗ ngồi này đã muốn bỏ trống suốt một năm, hiện tại, là thời điểm sinh cơ khôi phục.

Đem Thiên Tâm ôm lấy, hướng giường lớn long phượng đi đến.

Đem kim trâm cố định búi tóc trên đỉnh đầu nàng rút ra, tức thì, mái tóc đen trút xuống, trong không khí tràn sâu kín phát hương.

Nhẹ nhàng ngửi, mùi thơm ngọt vòng mũi.

Sợi tóc vì loạn, má ngọc ửng hồng, một đôi mắt phượng, quyền rũ động lòng người hơn nữa cộng thêm hỉ phục, tại đây dưới chúc quang chớp động, quả thực rất xinh đẹp.

Cánh tay vùng lên, hỉ phục đỏ thắm trên người Thiên Tâm không tiếng trả lời mà rơi xuống đất.

Đầu vai mượt mà cùng không khí thân mật tiếp xúc, quần áo đã muốn không còn che được thân mình, trên giường lớn khắc hoa, nàng vẻ mặt vô tội, vẻ mặt mê mang trong mắt giống như con nai bình thường vô ý.

Trong phòng, lá cây bạc hà đã muốn không còn, chỉ còn lại hương liệu tục nhiên ban đầu.

Liềm trưởng hồng nhạt theo gió lay động giống như phù du trong nước.

Ánh mắt cực nóng dừng ở trên người Thiên Tâm, một chương lại là vùng lên, toàn thân coa thấp chỉ có đầu nhi cận tồn.

Trên đầu nhi (hình như là áo yếm á) màu lục nhạt có dùng tơ vàng thêu mấy đóa hoa sen đang dạt dào mở ra, thanh lịch đến cực điểm.

Tóc đen quanh quẩn giống như con bướm, con bướm Thiên Tâm dừng cong rất là mê người, tựa như khe rãnh bình thường có thể đem tầm mắt người tập trung chặt chẽ.

Tiểu thối thon dài còn chặn phủ màu đỏ quần quanh cùng một chỗ. Phong tình vạn chủng.

“Vương phi, ngươi có vẻ là đang dụ dỗ bản vương a” Một tay khơi mào chặn phủ, Phượng Quyết Dạ thần nhiên cười.

Trong mắt đều là sương mù mênh mông, hai má mắt tự nhiên trở nên hồng nhuận, trên trán cũng chảy ra bạc hãn tinh tế.

Nhìn Thiên Tâm mê người như vậy, ngay cả man nhân cố định lực tốt như thế nào đi nữa cũng không chịu nổi dụ hoặc như thế, một tay buông liềm trưởng hồng nhạt xuống, chớp mắt Phượng Quyết Dạ tiến vào liềm trưởng kia đầu nhi trên người Thiên Tâm đều bị ném ra.

Đầu nhi lặng yên không một tiếng động rơi xuống đất.

Bên trong trưởng, lập tức truyền ra tiếng kêu yêu kiều là người ta mặt đỏ tim đập nhanh.

Hôm sau, đã là thời gian buồn trưa, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ tiến vào, phòng trong nhiễm tầng tầng lo lắng.

Trên giường lớn khắc hoa chặn đệm hỗn độn, nàng như cũ ngủ rất ngọt ngào.

Nàng hừ một tiếng thế này mới sâu kín chuyển tình, chính là một cái hơi hơi hoạt động, hạ thân liền đau nhức, một mỗi một đêm, toàn thân đã muốn không còn khí lực.

Đêm qua, Phượng Quyết Dạ ép buộc nàng suốt một đêm, thẳng đến bình minh mới nặng nề ngủ thiếp đi.

Hơi hơi lảo nhảm thân mình, đau nhếch miệng, hạ thân như lửa cực nóng thiêu đốt, chính là nhẹ nhàng di chuyển một cái liền làm cho nàng đau đến hít thở không thông.

Nam nhân kia, rõ ràng biết nàng lần đầu tiên còn đói bụng ăn quàng như vậy, liên tục muốn nàng vài lần.

Ngăn đau đớn, nhìn thứ hồng nhạt trên giường, nàng, đã muốn thành nữ nhân sao?

Cẩn thận ngồi dậy nhưng là cảm thấy nơi đó đau đớn giống như xé rách.

Tóc đen trên vai chuyển động hoa lệ, trên cổ thật to nhỏ hờn ngấn màu tím, chứng kiến đêm qua là điên cuồng như thế nào.

Mắt đẹp khinh trát, khẽ cắn môi, hoạt động hai chân muốn xuống giường. Nhưng là hạ thân đau đớn làm cho nàng hét lên chói tai lập tức ngã từ trên giường xuống.

Tóc dài bao trùm ngọc lưng trắng nõn, Thiên Tâm khởi động cánh tay, nhưng là mặc cho nàng cố gắng như thế nào hai chân chính là không có khí lực.

Nổi giận bất đắc dĩ thở dài, bắt lấy liềm trưởng muốn đứng lên nhưng là không thể như nguyện.

Còn chưa chờ nàng bò lên đã bị ôm một cái ôm áp quen thuộc, “Như thế nào tình cũng không kêu bốn vương? Ngã có sao không?” Nhìn về mặt tức giận của Thiên Tầm trong mắt có ý cười, trên mái tóc đen như mực còn giọt bọt nước, trong suốt trong sáng, lóa nữa người trên trơn trượt không thôi, nhìn màu da khỏe mạnh kia khuôn mặt Thiên Tầm mất tự nhiên hồng nhuận.

Gặp bộ dáng then thùng của Thiên Tầm tâm tình Phượng Quyết Dạ trong sáng: “Như thế nào, người then thùng, đêm qua rõ ràng ồn ào ra sức như vậy, hiện tại cư nhiên có thể then thùng?” Tiểu vương phi của hắn thực là đáng yêu. “Đến, cùng bốn vương cùng nhau tẩy uế ương dục, thuận tiện làm cho người không còn đau.” Hắn như thế nào không biết loại đau đớn này của nữ nhân, đem Thiên Tầm chậm rãi để vào trong nước ấm, nhìn về mặt thỏa mãn của nàng.

Nguyên lai sau mặt bình phong là bồn tắm, đêm qua chỉ lo xen thơ trên bình phong không có chú ý tới mặt sau, không nghĩ tới cư nhiên là tình cảnh như thế này, phu quân của nàng, thật đúng là người biết hưởng thụ.

Nước ấm áp làm cho đau đớn trên người tan đi không ít, nhiệt khí lượn lờ ở trong không trung giống như mây mù, nước ấm chiếu vào trên vai, nhất thời thư thái không ít.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bị nhiệt khí làm cho đỏ ửng, như là cùng điện ngọc bình thường, bạch trung phiếm hồng.

Lặng lặng đứng ở một bên nhìn về mặt hưởng thụ của Thiên Tầm, Phượng Quyết Dạ trên mặt biểu tình thật là phức tạp.

Con người ngăm đen cứ như vậy nhìn Thiên Tầm, có lẽ đang xuyên thấu qua nàng nhìn một người khác.

Giống! Thật quá giống, qả thực so với song sinh tỷ muội cũng giống nhau, không có gì ngoài tính tình, hai người căn bản chính là một người.

Lâu như vậy, hắn luôn luôn tìm kiếm người giống Sơ nhi, chỉ cần mi, mắt, miệng, mũi, chỉ cần bất kể là ai có một điểm giống với Sơ nhi hắn đều mang về phủ.

Nay, trời không phụ lòng người, hắn cuối cùng cũng đã tìm được người giống Sơ nhi.

Trong bồn tắm, tầng tầng nhiệt khí vây quanh Thiên Tầm, làm như tiên tử trần gian.

Trong lòng chấn động, giống như nhớ tới tình cảnh lần đầu gặp Thanh Sơ.

Lạc anh rực rỡ, mưa phùn mênh mông từ trong không trung bay là tả.

Thanh Sơ một thân phần y ngay tại đây dưới tán cây anh đào phiêu nhiên khởi vũ.

Thân hình tinh xảo thước tha uy nghi, mặt ngưng nga chi, môi như điểm anh, mi như mực họa, thân như thu thủy, mềm mại tình tứ đáng yêu nói không nên lời, một thân váy hồng nhạt, tại trong mưa đục ngầu có vẻ phá lệ lóa mắt tươi nhuận, trắng như mưa rơi trên cánh hoa sen, tinh khiết nói không nên lời. tiếng cười ha ha kia truyền đến, càng gọi lên cho người thêm một loại tình tư nói không nên lời.

Một cái liếc mắt kia, lấy đi tâm hồn hắn.

Thanh Sơ một thân phần y liền như vậy cười nhìn hắn, kiểm điểm sau cơn mưa dưới cây anh đào, mặc dù không lóa mắt, nhưng đã khóa chặt tâm hắn.

Từ nay về sau, lang tâm, ý thiếp.

“Vương gia? Vương gia? Người suy nghĩ gì?” Đã muốn tắm rửa xong Thiên Tầm đứng dậy trong bồn tắm, nhìn Phượng Quyết Dạ đôi mi thanh tú khinh khóa nhìn chính mình không chớp mắt.

Hắn, hình như là đang nhìn chính mình, nhưng là, lại càng giống xuyên thấu từ nàng nhìn một ai khác.

Mái tóc dài ướt át rối tung sau người, da thịt trắng nõn trong sáng làm như bảo ngọc trân quý nhất thế gian.

Đôi mắt đẹp đảo mắt, nhất nháy mày cười trong lúc đó toát ra một loại khí vận nói không nên lời.

Nàng tựa như một nụ hoa mẫu đơn, mị mà không yêu, giống như lạc thần bình thường tuyệt mỹ.

Nhưng là, nàng, cũng nàng.

Sơ nhi là ngọc lan hoa, ngọc lan hoa thanh nhã thân nhiên trắng nõn.

Toàn thân đều là khí chất tươi mát, bất đồng với nàng khi kiều khi mị khi nhã, thiên biến vạn hóa.

Tránh đi Thiên Tầm, ánh mắt Phượng Quyết Dạ không dễ phát hiện xa lạ: “Đem nước trên người người lau đi đi, miễn cho chịu phong hàn, đợi lát nữa đem quần áo đặt trên bàn mặc vào, đó là chính phục của Vương phi, cơ thiếp trong phủ còn muốn bái kiến người.” Không biết sao, trên mặt Phượng Quyết Dạ có một tia lãnh đạm, không giống vẻ ôn nhu đêm hôm qua.

Cho nên Thiên Tầm không rõ không biết làm sao làm ra lỗi, chỉ cảm thấy bọn họ trong lúc đó tựa hồ không giống đêm hôm qua.

Hiện tại, khoảng cách giữa hai người mặc dù rất gần, nhưng là, lại giống như rất xa.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 9

Cốc cốc cốc ——

Ngoài cửa, vang lên thanh âm cẩn thận của nhóm nha đầu.

“Vương gia, ngài tỉnh sao? Nhóm nô tỳ có thể tiến vào hầu hạ sao?” Mặt trời đã lên cao, chủ tử hẳn là đã tỉnh ngủ. Vương gia sùng thiếp vô số, lần này cư nhiên cưới một nữ tử trở về làm cho nô tài các nàng kinh ngạc vô cùng.

Lúc trước, thời điểm Thanh Sơ tỳ vừa mới cách thế, Vương gia tinh thần sa sút, uể ải.

Rốt cục cùng rượu làm bạn, mỗi ngày đều uống say đến không biết gì, hoàn toàn không giống với chiến thần quyết đoán như thường ngày, có chính là tuyệt vọng khi mất đi tình cảm chân thành.

Đến bây giờ, nô tài bọn họ còn nhớ rõ, Vương gia giữ thi thể Thanh Sơ tỳ suốt năm ngày.

Phải biết rằng,

Thi thể Thanh Sơ tỳ sớm đã bởi vì mất máu quá nhiều mà thành thây khô, nhưng là Vương gia vẫn bồi bên cạnh năm ngày, năm ngày kia, Vương gia thất hồn lạc phách, một giọt nước cũng không động đến.

Nếu không bởi vì thi thể có dấu hiệu hư thối phải hạ táng, Vương gia nói cái gì cũng không cho Thanh Sơ cô nương xuống mồ.

Trước một ngày xuống mồ, quyết định của Vương gia làm cho mọi người không thể tin được.

Cùng Thanh Sơ cô nương minh hôn (Minh hôn: tập tục kết hôn cùng người chết để hoàn thành tâm nguyện cho người chết khi sống vẫn chưa hoàn thành)

Ngày thành thân đó, Vương gia bỏ đi vẻ mặt bi thương, thay thế thành thân hi phục, đó là lần đầu tiên sau khi Thanh Sơ cô nương ra đi, Vương gia cười vui vẻ như vậy.

Nhưng là mọi người cũng đều biết, Thanh Sơ cô nương đi rồi, tâm Vương gia cũng đi theo rồi.

Vương gia tự mình thay quần áo cho thi thể Thanh Sơ cô nương, động tác mềm nhẹ như vậy nhìn Thanh Sơ cô nương vẻ mặt như là thâm tình, giống như Thanh Sơ cô nương như cũ vẫn còn sống chưa bao giờ rời đi khỏi hắn.

Khi đó bọn họ mới hiểu được, có thể ở trong đáy lòng Vương gia, chỉ có Thanh Sơ cô nương, cho dù nàng đã chết, cũng không thay đổi.

Sau khi bái xong thiên địa, Vương gia tự mình đem Thanh Sơ cô nương ôm vào trong phòng một đêm.

Đêm đó, nô tài trong phủ đều ở ngoài phòng.

Suốt một đêm, đều nghe thấy từ trong phòng truyền ra tiếng khóc rống.

Nam nhi có lệ nhưng không thể khóc, chính là chưa tới chỗ thương tâm.

Vương gia tuy là nam nhân đỉnh thiên lập địa, nhưng là, tình cảm chân thành thiên hạ cách thế hẳn cũng sẽ cùng người thường giống nhau đều đau triệt nội tâm.

Bọn họ cực lực áp chế tiếng khóc, ở trong đáy lòng nô tài bọn họ, tình thâm giống như biển, nam nhân bề ngoài kiên cường như vậy nhưng nội tâm vô cùng nhu nhược, thật sự làm cho người ta đau lòng.

Một khắc khi linh cửu khép lại, Vương gia đem một gốc cây ngọc lan vừa mới đào ra để vào cùng Thanh Sơ cô nương, còn tự tay khắc bốn chữ ‘đời này cho ngươi’.

Ngày hạ táng ấy, trên bầu trời mưa phùn kéo dài.

Trong không trung mây đen dày đặc, tiếng sấm chấn thiên, giống như đang gào thét vì Thanh Sơ cô nương.

Vương gia mặc thân hỉ phục như cũ tự mình nâng linh cữu Thanh Sơ cô nương, lấy thân phận chính phi táng lăng.

Chớp mắt một cái linh cữu xuống mồ kia, Vương gia đột nhiên quỳ xuống, làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc nhảy dựng lên.

Đều nói dưới gối nam nhi có hoàng kim, nhưng là Vương gia trước mặt mọi người vì Thanh Sơ cô nương quỳ xuống.

Một quỳ kia, chấn động thiên địa.

Ngạo nghễ đứng thẳng người lên, toàn thân đều là hơi thở lạnh thấu xương, hai gò má sớm đã bị mưa làm ướt nhẹp, nhưng là như cũ vẫn kiết ngạo như vậy.

Ánh mắt không hề chớp mắt nhìn linh cữu Thanh Sơ cô nương từng chút từng chút bị đất phủ lên, cúi mặt ở bên cạnh người thiết chương gắt gao cầm, run run.

Nguyên lai Vương gia lạnh lùng vẫn trọng tình như vậy.

Thanh Sơ cô nương cho dù chết, cũng không uống, dù sao cũng có một nam tử như vậy yêu thương nàng.

Nhưng là, Thanh Sơ cô nương xuống mồ ba ngày, Vương gia lại tự mình đem thi thể Thanh Sơ cô nương đào ra, đem đi hỏa táng, đem để dưới tàng cây ngọc lan hoa.

Vì không phải khác, chỉ là trước kia khi còn sống Thanh Sơ cô nương rất yêu ngọc lan hoa, nghe nói là báo mộng với vương gia đem chính mình táng dưới cây ngọc lan.

Cuối cùng, an táng ở bên trong vương lăng là y quan Thanh Sơ cô nương.

Ngọc lan hoa ở trong vương phủ kia, mới là nàng chân chính ngủ yên.

Tuy rằng hiện tại trong phủ cơ thiếp vô số, nhưng là, các nàng đều là vật thay thế Thanh Sơ cô nương, bao gồm tân Vương phi mới vào cửa.

Đêm qua, từ trong phòng truyền ra tiếng cười của Vương gia, tân vương phi là có biện pháp.

Không biết nàng có bộ dáng gì.

Nghe nói, một khắc khi kiệu hoa vào cửa Vương phi rõ ràng đã không còn hơi thở, nhưng là lại một lần nữa sống lại.

Này, nghe thấy đúng là kỳ văn, làm cho bọn họ càng thêm muốn gặp chân diện mục vị tân vương phi này.

“Vào đi” Phương Quyết Dạ thanh âm dày vang lên, từ tính tiến vào trong tai.

Vừa dứt lời, bọn nha đầu liền bùng đồ dùng rửa mặt đi đến.

“Nhóm nô tỳ tham kiến Vương gia, tham kiến Vương phi, Vương gia Vương phi mừng rỡ.” Trong suốt quỳ xuống, không dám nhìn thẳng.

Nghe thấy thanh âm, Thiên Tâm từ sau bình phong đi ra.

Vừa mới tắm rửa xong trên người nàng có một loại thần nhiên làm cho người ta nghe thấy thực thư thái, nhưng là cùng sinh câu đến mùi thơm của cơ thể.

Lấy tay chải mái tóc dài phía sau, gấp trong phòng đột nhiên có nhiều người như vậy, đậm cười, thân thiết như vậy.

“Đứng lên đi, vì Vương phi trang điểm.” Phương Quyết Dạ chính mình đem cảm bào mặc vào phân phó.

“Nô tỳ tuân mệnh.” Thế này mới nâng đầu lên nhìn lấy tân vương phi.

Trên mặt thần nhiên ý cười, tóc đen rồi tung xuống dưới, da thịt trắng như tuyết, nội sam màu trắng, trong phòng dây hỉ màu vàng kết màu đỏ liêm mạc, màu vàng vân vân màu đỏ thâm, làm cho Thiên Tâm sắc sở lóa mắt, chính là lẳng lặng hàm chứa ý cười đứng ở kia cũng làm người thất thần.

Nhưng là, mặt nàng mang ý cười lại làm cho nhóm nô tỳ dọa sắc mặt thất thanh, sững sờ ở trước mặt, vật cầm trên tay rơi xuống đất cũng không biết.

“Thanh, Thanh, Thanh Sơ, cô, cô nương.” Không phải đã chết sao? Như thế nào, làm sao có thể đứng ở đây.

Thanh âm run run, trên mặt biểu tình e ngại giống như tùy thời có thể ngắt đi, hai chân run run nhìn Thiên Tâm, đứng đều không vững.

Buồn bực nhủ mảy, không rõ những người vì sao nhìn thấy nàng lại sợ như vậy, chẳng lẽ tướng nàng nhìn rất khó xem sao? Thực làm cho người ta sợ hãi sao?

Khó hiểu nhìn về phía Phụng Quyết Dạ, hần, sắc mặt xanh mét, răng nanh cắn chặt nhìn nàng vừa mới kêu nàng, kêu nàng, kêu nàng cái gì, Thanh Sơ.

Đúng, tỳ nữ kia kêu nàng là Thanh Sơ, giống như phải người ta ăn tươi nuốt sống.

“Người đâu.” Lạnh lùng mở miệng, nhìn tỳ nữ run rẩy trên mặt đất hiện lên sát khí. “Đem nàng đi xuống, đánh năm mươi trượng.” Thúy, xoay người, không hề để ý tới.

Lời nói tuyệt tình của Phụng Quyết Dạ làm cho tỳ nữ kia hai chân mềm nhũn quỵ xuống, “Vương, Vương gia, Vương gia tha mạng a, nô tỳ, nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết, mạo phạm Vương phi, Vương gia tha mạng a.” Năm mươi trượng, sẽ lấy mạng nàng a. “Vương gia, ngài tha nô tỳ đi, nô tỳ không dám nữa, không dám nữa, Vương gia, Vương gia tha mạng a.” Nô tỳ kia khóc lóc, không được nghẹn ngào, thân hình giống như vũ đánh hoa đào, lạnh run.

Nhưng là, nàng như thế nào lại khóc, Phụng Quyết Dạ vẫn không lay động.

Ngoài cửa, thị vệ đã muốn tiến vào, đem nô tỳ quỵ rạp trên mặt đất khóc rống tím lấy, vẻ mặt một chút thương hương tiếc ngọc cũng không có, liền túm lấy hướng ngoài cửa đi đến.

“Đợi chút.” Nhìn ánh mắt cầu khẩn của nô tỳ kia, Thiên Tâm không đành lòng.

Cho nô tỳ kia ánh mắt an tâm, nhạt như thanh phong bình thường cười.

“Vương gia, hôm nay là tân hôn của chúng ta, người nô tỳ này cũng là vô tâm mạo phạm, năm mươi trượng không khỏi quá mức ngoan tuyệt sao, nàng hiện tại cũng biết sai lầm rồi, mong rằng Vương gia tha nàng, dù sao nàng cũng chỉ là một cô nương như thế nào có thể chịu được năm mươi đại trượng kia, như vậy, nàng sẽ mất mạng.” Nắm lấy ống tay áo Phụng Quyết Dạ, hy vọng hần có thể xử nhẹ đi.

Bỗng nhiên xoay người, khó hiểu nhìn Thiên Tâm: “Ngươi vì nàng cầu tình?!”

Xi một tiếng cười ra tiếng, bởi vì vẻ mặt Phụng Quyết Dạ là kinh ngạc như vậy.

“Đúng, ta vì nàng cầu tình.” Như thế nào, rất kỳ quái sao?

Tâm Phụng Quyết Dạ lại một lần nữa bị lay động, giống, thật sự rất giống.

Không được tự nhiên xoay người, tránh né Thiên Tâm: “Vay tùy ngươi, đem nàng điều xuống nhà bếp, bốn vương không muốn nhìn thấy nàng.” Tên Sơ nhi ở trong lòng hần là cảm kích, hần không cho phép bất cứ ai nhắc đến.

Trong lời nói của Phụng Quyết Dạ, làm cho Thiên Tâm thư thái mỉm cười: “Kỳ thật, ngươi cũng rất tốt.” Tuy rằng một hồi lãnh phải chết, một hồi nhiệt tình phải chết, nhưng là cũng không hoàn toàn không để ý tới tánh mạng người khác, vẫn rất đáng yêu.

Thiên Tâm cười, như ánh mặt trời ấm áp giữa trời đông giá rét, chiếu vào tâm Phụng Quyết Dạ, bất quá, hần không có biểu hiện ra ngoài, tình cảm này bị hần áp chế ở trong đáy lòng, không tự nói với chính mình, nàng không phải Sơ nhi, chính là cùng Sơ nhi giống nhau.

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Đem nô tỳ kia nhắc đi, mang hướng nhà bếp.

Một khắc kia đứng dậy, nữ tử ánh mắt cảm kích nhìn Thiên Tâm, ân tình này của Thiên Tâm, nàng sẽ nhớ kỹ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 10

Than nhẹ một hơi, Thiên Tâm ở trước đài trang điểm ngồi xuống, liếc mắt nhìn Phụng Quyết Dạ một cái, chỉ thấy hần lẳng lặng đứng ở trước bình phong đưa lưng về phía nàng, trên mặt cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì, cho nên cũng không thấy rõ biểu tình gì.

Bất đắc dĩ thu hồi tầm mắt nhìn về phía hần, đối với chính mình trong kính tươi cười.

Vừa mới chuẩn bị cầm lấy lược chải vuốt sợi tóc dài, lại có người thay nàng làm lấy.

Một tiểu cô nương thoạt nhìn rất nhu thuận, cầm lấy lược tinh tế thay Thiên Tâm chải những sợi tóc đen dài.

Tóc đen, tuy rằng nghe qua rất nhiều lần, nhưng là nhìn thấy, vẫn là lần đầu tiên, nhìn sợi tóc trong tay, tiểu nữ này trong lòng cảm thán, vạn dặm mới tìm được một mái tóc a, mềm nhẹ như tơ, chính là nhẹ nhàng chải như vậy, nháy mắt liền xuyên qua khe hở, ôn nhu.

Nâng đôi mắt đen tràn ngập hâm mộ lên.

Chớp mắt cái ánh mắt hai người ở trong kính chạm vào nhau, Thiên Tầm vô định cấp cho nàng một cái tươi cười hòa ái, nào biết tiểu cô nương này kinh ngạc một chút, vội vàng cúi thấp đầu, không dám nhìn nàng, kính sợ nàng.

Đây là vì sao? Thiên Tầm trong lòng nghi hoặc vạn phần, Thanh Sơ kia đến tốt cùng là ai? Vì sao khi tỷ nữ gọi nàng là Thanh Sơ, Phụng Quyết Dạ lại giận tím mặt như vậy, Thanh Sơ cùng hắn đến tốt cùng là có quan hệ gì?

Trong lòng bàng hoàng, rất là khó hiểu, đôi mi thanh tú hơi hơi nhăn mặt, tính tế tự hỏi.

Giống như, chỉ có đêm qua, Phụng Quyết Dạ đối với chính mình che chở, nhưng là hiện nay, lại giống như người xa lạ, nàng, thật sự không hiểu, không rõ đến tốt cùng là vì cái gì?

“Vương phi, búi tóc ô tỷ đã làm xong, thỉnh Vương phi đứng dậy thay quần áo.” Nói xong, bộ dáng nữ tỳ nhu thuận muốn nâng Thiên Tầm dậy.

Đã qua nửa nén hương, một búi tóc mẫu đơn cũng đã được chải vuốt xong, búi tóc nhìn thực rườm rà, nhưng là tại đây dưới bàn tay khéo léo của tỷ nữ có bao nhiêu công phu sinh ra, tay nghề như vậy, cũng không phải là một hai ngày có thể luyện thành.

Nhưng là, búi tóc tuy đẹp, cũng không thích hợp với nàng.

Nhìn mái tóc vừa được chải vuốt xong, Thiên Tầm hai lời chưa nói đã đem phát sách hạ, chớp mắt một cái, đem mái tóc đen trút xuống chiếu vào đầu vai, thanh thuần ôn nhu.

“Vương phi!!!” Tiểu cô nương kinh ngạc sững sờ một chút lập tức quỳ xuống “Ô tỷ, ô tỷ tay nghề không tinh, làm cho Vương phi phiền lòng, thỉnh Vương phi tha thứ.” Đây là lần đầu nàng hầu hạ Vương phi, nhưng là, lại không chiếm được lòng của nàng, nhìn thấy tân vương phi thanh sắc bất động, trong lòng bất an không yên.

“Uy!!! Ngươi sao lại quỳ xuống? Cái gì tha thứ không tha thứ, đứng lên, đứng lên a, ta không trách ngươi, chính là ta không thích búi tóc phức tạp như vậy, đơn giản vẫn là tốt, rất phức tạp, ngươi xem, có điểm rất người lớn,” Ngượng ngùng cười cười, thật là đáng yêu.

Nàng mới mười mấy tuổi mà thôi, không cần kiểu tóc nghiêm túc như vậy, gặp Phụng Quyết Dạ nhìn chính mình chăm chăm, xinh đẹp le lưỡi, vẻ mặt xấu hổ “Hắc hắc, ngượng ngùng a, nhưng là, nhưng là ta thật sự không thích búi tóc này a.”

Hơn nữa trên đầu còn gắn nhiều ngọc trâm như vậy, thực rườm rà, đơn giản vẫn là tốt, nhẹ nhàng khoan khoái lại trong sáng, hơn nữa cũng không đứng đĩnh đạc cân đồ trang sức giống như mũ phượng đêm qua làm cho cổ nàng còn rất đau.

Này, căn bản không phải mỹ, mà là tự chuốc khổ vào thân.

“Không cần quỳ, đứng lên đi, thay ta làm đơn giản một chút.” Yêu cầu của nàng rất đơn giản, đôi khi quý trọng không có nghĩa là cao quý, phức tạp không có nghĩa là xinh đẹp.

Đem nữ tỳ kia nâng dậy, Thiên Tầm thật có lỗi cười cười. “Thực xin lỗi, dọa đến ngươi a.” Nữ tử cổ đại lá gan cũng thực nhỏ.

Nhưng là, liền như vậy một câu thực xin lỗi, nữ tỳ vừa mới bị nâng dậy liềm bùm một tiếng quỳ xuống “Vương phi, Vương phi, ngài đừng nói như vậy, sẽ chết nô tỳ.” Nào có chủ tử đi xin lỗi nô tỳ, tiểu cô nương sớm bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

Quyết khỏi miệng, hơi giận dữ, luôn quỳ đầu gối không đau sao. “Tốt lắm, đứng lên đi, ta không trách ngươi.” Nếu thực quái như trong lời nói, tám phần nha đầu kia sẽ bị Phụng Quyết Dạ cấp tha đi xuống.

O0O O0O O0O O0O

Ở ghế tĩnh tọa trong chốc lát, cảm giác tiểu nha đầu kia trên tóc chính mình mang xuống, ngón tay xuyên qua, trong chốc lát, có rất rất quen.

Nhìn chính mình trong kính từng chút từng chút biến hóa, cũng không biết có thể hay không dùng thoát tục hình dung đến.

Phát, giữa gian bị tách ra, trên trán, còn bị quai một cái đạm phần ngạch liên cực kì tinh tế, phía trên là ba đóa hoa ngọc lan nở rộ, làm cho mặt của nàng lại tăng thêm một chút then thừng.

Tóc đen hai bên đã đơn giản đi, dùng cây trâm thanh lịch cố định.

Nhẹ nhàng chớp lên một chút, ngạch liên cũng lắc lư đi theo, ba đóa hoa rất thật giống như có thể ngửi được mùi thơm.

Đứng dậy, đem Vương phi chính phục thay.

Cầm bảo màu đỏ làm cho nàng trong xinh đẹp tuyệt trần lộ ra một cổ anh khí, quang thái chiếu nhân, quả nhiên là lệ nếu xuân mai trán tuyết, thần như thu

huệ phi xương. Trên cổ tay quần áo có thêu phượng mặc sắc thanh trúc.

Tao nhã như lan, cao quý như trúc.

Đem quần áo này mặc trên người quả nhiên là ung dung cao quý đẹp đẽ nhưng là cũng lộ ra một chút thuộc loại làm nàng cười khế.

Trên thắt lưng có thêu cồn tơ vàng biên đai lưng thêu thủy trúc, dây kết thật dài mang theo sắc đỏ thắm, theo làn váy cùng nhau bay bay.

Thiên Tầm kiều diễm như họa như thế, như nước xinh đẹp tuyệt trần.

“Người xem, đẹp không?” Hướng tới Phượng Quyết Dạ xoay vài vòng, nhẹ nhàng giống như Phượng Điệp bay lên. Mĩ, quả thực là mĩ siêu phẩm thoát tục.

Thiên Tầm đẹp không chỉ từ bên ngoài mà là từ bên trong, đồng dạng cũng là từ trong mà ngoài.

Thân thể của nàng luôn có một loại lực hấp dẫn không biết tên, chính là lẳng lặng đứng ở kia cũng là phong hoa tuyệt đại dụ hoặc.

Nàng, là mẫu đơn, hồng mai, tuyết liên kết hợp.

Không chỉ cao quý, ngạo khí cũng đồng dạng thoát tục.

Loại khí chất này không phải mỗi người đều có, mà nàng, quả thực chính là hồn nhiên thiên thành, không có một tia mềm mại làm ra vẻ hương vị.

Cảm y màu đỏ mạ vàng mặc ở trên người nàng quả thực chính là hoàn mỹ nhất trong thiên hạ hoàn thành.

Bên trong thanh thuần lộ ra ngạo khí thần nhiên, bên trong ngạo khí lại lộ ra một chút quyến rũ, tóm lại, thực độc đáo.

Nàng như vậy, Phượng Quyết Dạ xem ngây ngốc ——

Nhìn Phượng Quyết Dạ bộ dáng ngốc lẳng, Thiên Tầm đi đến trước mặt hần cười khế dùng tay nhỏ bé huy huy “Người làm sao vậy, đang ngủ sao?”

Tinh thần đột nhiên hồi tỉnh lại, nhìn ánh mắt tuần tra của Thiên Tầm.

Mặt, không tự nhiên đỏ.

“Một cái quần áo mặc lâu như vậy, bốn Vương cũng không nhiều thời gian rồi chờ người” Ho khan vài tiếng, che dấu xấu hổ chính mình, Phượng Quyết Dạ nhắc chân bước đi.

OOO OOO OOO

Sân đá cẩm thạch màu lam hoa văn bảo thạch rõ ràng, chân dung mỹ nhân thần thái khác nhau, giàn trồng hoa điều khắc chạm rồng, u lục quân tử lan trường thật là khỏe mạnh.

Trên lá cây không thể một tia dấu vết màu vàng, lục tỏa sáng, trên bàn trong chén là bích loa xuân tốt nhất.

Mỗi một cái tiêm té Tiểu Điệp Tử bị nóng hằm hập nước sôi lập tức khai ra một đóa hoa nhỏ, nước trà xanh nguyên bản trong suốt cũng thành sắc lục nhạt, như là lá sen thanh u trong hồ.

Trong chén nhiệt khí xoay tròn bay lên, lá trà tiêm té ở trong nước trà bay lên.

Một nhu di đem thanh hoa từ trong chén cầm lấy tiến đến bên môi nhẹ nhàng thổi đi nhiệt khí, trên môi đồng dạng là phấn nộn nhan sắc, toàn bộ môi xem kiều diễm ướt át.

Tiếp theo cái miệng nhỏ thanh tú, nuốt nhập hầu trung, nhẹ nhàng đem chén hướng một bên, hai tay gấp lại đặt trên đùi tao nhã ngồi.

Không biết, có như vậy một đôi ngón tay tinh tế nữ tử sinh cái bộ dáng gì.

Nàng hai hàng lông mày loan loan, cái mũi nhỏ hơi hơi thượng kiều, sắc mặt như bạch ngọc, nhan nết hương hoa, phục sức cũng không thể nào quý giả bằng chuỗi minh châu treo trên cổ nàng, phát ra vàng sáng thần nhiên, ánh sáng phản trang ngọc mài làm cho người trước mắt sáng ngời, bộ dáng của nàng cũng không xuất sắc, nhưng là cũng thực dễ xem.

Nàng, đó là thị thiếp Phượng Quyết Dạ vừa nạp vào phủ —— Mạc Ngôn.

Bên trái Mạc Ngôn, nữ tử cầm quạt lụa trên mặt không kiên nhẫn đó là đệ nhất tài nữ nửa năm trước được nạp vào vương phủ —— Trọng Hoàn Nhĩ.

Trọng Hoàn Nhĩ năm đó là nữ tử tài tình, quý ở dưới gối nàng nam tử không có một trăm cũng có tám mươi.

Bất quá, đệ nhất tài nữ tự cho mình cao rất cao, những người đó ở trong mắt nàng tất cả đều là bọn nhuệ nhất vô năng, nhìn trướng của nàng là mạo mà

phi mới.

Nàng muốn một lang quân có thể cùng nàng đối nguyệt làm ca, đề thi về tranh như ý.

Lúc trước, nàng ra một đôi vế trên, hứa hẹn, chỉ cần có người có thể đối ra vế dưới, như vật liền gả cho hắn làm vợ.

Ước chừng mười này, không có một nam tử nào có thể đối lại, thẳng đến khi Phụng Quyết Dạ, chính là thoát tục hoi một chút, một cái thiên cổ tuyệt đối ngay tại miệng hắn sinh ra.

Một khắc kia, phương tâm di thất, chẳng sợ làm thị thiếp, nàng cũng cam nguyện.

Cầm quạt lụa không ngừng quạt gió, lúc này Trọng Hoàn Nhĩ đã không còn khí định thần nhàn như ngày xưa mà là vẻ mặt nôn nóng, không ngừng nhìn xung quanh

“Đã đến giờ ngọc thiện, Vương gia như thế nào còn chưa lại đây, có tân hoan liền đã quên chúng ta không khỏi quá tuyệt tình.” Nàng than thở, ánh mắt thần sắc có chút thất thố.

“Nếu lời này để cho Vương gia nghe được, cẩn thận kết cục sẽ giống như Thần Hi các nàng.” Nữ tử mặc váy dài thuần trắng ngồi một bên hơi hẻo lánh.

Nàng chính là cúi đầu bắt tay vào thêu hoa đào, di động tốc độ cực nhanh làm cho người ta nhìn không ra nàng nàng khi nào chân khi nào thi châm.

Chỉ biết là, không lâu sau, một đóa hoa đào kiều mỹ trên nền vải thuần trắng nở rộ, trông rất sống động.

Người nữ tử này không đếm xỉa đến mọi chuyện chính là vui đầu vào thêu hoa đào, nếu không phải vừa rồi thanh âm oán giận của Trọng Hoàn Nhĩ nàng sẽ không ra tiếng nhắc nhở.

Nữ tử toàn thân đều là thuần trắng, trên người chỉ có cây trâm sắc tố nhỏ nhỏ, cả người ngồi ở góc sáng sủa, nếu không ra tiếng, người bên ngoài căn bản là không chú ý tới.

Bất quá nữ tử này, tuy rằng tĩnh như u lan, nhưng là, nàng đã có một cái vang đương đương danh hào, thứ nhất thần thêu, xem nàng hạ châm ra châm thủ pháp cũng biết không phải người thường có thể làm được,

Bức thêu của nàng, bình thường đều là thêm kim khó được, ngay cả phụng phục của đương triều Hoàng thái hậu cũng do chính tay nàng thêu.

Về phần trở thành thị thiếp Phụng Quyết Dạ, hoàn toàn là vì duyên trùng hợp.

Một năm trước, sau khi Thanh Sơ ra đi, Phụng Quyết Dạ ở Huyền Ngự vương triều tìm kiếm tay thêu tốt, hy vọng có thể thuê ra một bức ngọc lan hoa đồ, trả thù lao còn là hoàng kim vạn lượng.

Điều kiện dụ hoặc như vậy ai lại không thích.

Cho nên, nàng trở thành phần đông thể thủ cho nhất, cuối cùng, bởi vì ánh mắt rất giống Thanh Sơ liền bị nạp vào vương phủ, có gần tám tháng, thời gian này, thật đúng là nhanh như ngựa phi.

“huyền tỷ tỷ, người cho là mỉm cười thật sự không biết cái gì gọi là khẩu vô tâm sao? Tuy biết rằng lời này nếu để Vương gia nghe được chắc chắn sẽ bị trừng phạt, nhưng là, vẫn chưa ở trước mặt Vương gia nói qua a, nếu Vương gia biết, như vậy cũng nhất định là người tiểu nhân nào huyền thuyên nói sau lưng nhất định sẽ chết.”

Hừ nhẹ một tiếng, Huyền Mễ nhắc nhở nàng nghe vào tai cũng mặc kệ, nàng Trọng Hoàn Nhĩ cũng là người Vương gia sủng ái nhất, Vương gia làm sao có thể trừng phạt nàng! Điều là không ăn được bồ nào thì nói bồ đào còn xanh người ở phía sau đồ mắt.

Trong lời nói của Trọng Hoàn Nhĩ làm cho Huyền Mễ thở dài một tiếng, có chung một ngày, nàng sẽ bởi vì tự cho chính mình rất cao mà bị trục xuất khỏi Vương phủ.

Trong vương phủ, mọi người đều biết, ở trong đáy lòng Vương gia, các nàng, chỉ là vật thay thế, một cái có cũng được mà không có cũng chẳng sao, các nàng, làm sao có thể đợi cho Vương gia thiết tình.

Điểm ấy, nàng đã biết trong một khắc gật đầu đáp ứng Phụng Quyết Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 11

Nhưng là, cho dù như thế nào, nàng như trước vào Dạ vương phủ, nhìn trướng không phải là nơi xa hoa này, mà là Phụng Nguyệt Dạ. mặc dù chính mình ở trong mắt hắn là một vật thay thế, nhưng là, nàng không hối hận.

Cái miệng hình thoi nhỏ nhắn mỉm cười, Trọng Hoàn Nhĩ trong lời nói làm cho Mạc Ngôn cũng lắc đầu theo.

Từ cái chén nhỏ uống một ngụm trà xanh, miệng đều là thơm hương lá trà, từ lòng phở người.

Tỳ nữ phía sau gấp chén trà đã muốn thấy đáy lập tức lại một lần nữa châm nước vào, nước trà màu xanh nhạt ở trong chén tạo nên lần lần vẩn nước.

Ba một tiếng, Trọng Hoàn Nhĩ cầm quạt trong tay đặt mạnh lên bàn, sớm đã không còn kiên nhẫn.

“Vương gia như thế nào còn chưa đến, có thật là có tân vương phi nên đã quên chúng ta không?” Nóng vội hướng tới ngoài sảnh nhìn quanh, ai không có bóng người, chỉ có thể nhìn thấy cây hoa quế trăm năm khẽ lung lay theo gió.

Đem hương thơm nhẹ nhàng phát ra sâu kín, gió nhẹ nhàng thổi qua, khiến cho trong phòng đều tràn ngập hương thơm.

Thời gian chạng vạng, nếu xuất ra đằng y ngồi ở dưới tàng cây hoa quế, nghe hương hoa quế, nhìn trên không trung có trăng bay qua, cũng là một phen thích ý.

“Nhất Nhất, bả vai ta rất mỏi, lại đây xoa bóp cho ta.” Phân phó tỳ nữ đứng một bên, Trọng Hoàn Nhĩ áp chế oán khí trong lòng.

Trong đại sảnh, ba nữ nhân, nhưng tâm tình cũng là không đồng dạng.

Bên ngoài, Thiên Tầm theo sau Phụng Nguyệt Dạ vội vàng đi tới.

Nam nhân này, thật sự là không biết cái gì gọi là phong độ, đi nhanh như vậy, chẳng lẽ không biết dừng một chút đợi nàng sao?

Thời tiết tháng bảy, nóng bức đến đòi mạng người.

Ngay cả không khí tựa hồ như đã biến thành hỏa cầu.

Mặt bị mặt trời chói chang chiếu xạ nóng rực không thôi, tuy là có mang giày nhưng là cũng có thể ẩn ẩn cảm thấy lòng bàn chân rất nóng.

Thiên Tầm đỏ mồ hôi, thở hổn hển đi theo phía sau Phụng Nguyệt Dạ, khuôn mặt nhỏ nhắn gắt gao nhắm lại, mắt thấy chính mình đuổi không kịp nam nhân kia so với con thỏ nhỏ càng muốn nhanh hơn.

Cảm giác được phái sau đã không còn tiếng bước chân, Phụng Nguyệt Dạ quay đầu lại, lại phát hiện Thiên Tầm về mặt tức giận nhìn chính mình.

Dưới ánh mặt trời chói chang, Phụng Nguyệt Dạ một thân trường bào màu lam nhạt có loại hương vị không nói nên lời.

Bất quá, vẫn lãnh liệt trước sau như một, ngay cả cái nóng bức của mùa hè vẫn không ngăn cản được sự lãnh lẽo của hắn.

“Ngươi nghĩ bản vương muốn cùng ngươi ở đây phơi nắng sao?” Hai tay hoàn trước ngực, tuấn mi theo thói quen nhắm lại.

Nhìn về mặt Phụng Nguyệt Dạ hững hờ, Thiên Tầm rất là tức giận, nam nhân này, là người hai mặt sao? Trong chớp lát lại như một người khác.

Đơn giản đem làn váy nhấc tới, kiều ngạo nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đi tới bên Phụng Nguyệt Dạ, đứng ở trước mặt hắn nhún mũi chân, thật mạnh hừ một tiếng quay đầu đi.

Kiều ngạo phải không? So với người càng kiều ngạo! Lãnh khốc phải không? So với ngươi càng lãnh khốc hơn!

Nhìn thân ảnh kiều nhỏ, Phụng Nguyệt Dạ trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc.

Tiểu vương phi này của hắn, tựa hồ, có điểm đặc biệt.

Thiên Tầm men theo đường nhỏ đi lên qua lại một hồi không biết đi bao nhiêu lần.

Nàng, giống như lạc đường.

Quay đầu tìm kiếm Phụng Nguyệt Dạ, nhưng là không nhìn thấy ai.

Một trận gió thổi qua, nhiệt khí đập vào mặt.

Ánh mặt trời chói chang sáng quắc chiếu vào nàng có điểm mê muội, trên cây ra sức kêu, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy một cái dấu chân theo từ trong bụi cỏ hướng bên này đi ra.

Ngần đầu liếc mắt một cái nhìn lên không trung chói chang, trước mắt một mảng mờ hồ, chỉ cảm thấy ánh sáng cực nóng kia chiếu vào ánh mắt sinh đau.

Đóng chặt ánh mắt, trước mắt một mảng lục hoa hoa.

Mờ một tiêu sai, cũng chia không rõ là nam là bắc.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua nhánh cây chiếu xạ ở trên tảng đá hình thành một bóng cây loang lổ nho nhỏ, một chút một chút, giống tinh linh dường như cười khê.

Lại đi một đoạn đường, xuất hiện ở trước mặt Thiên Tầm là phong lâm sản sạt.

Sắc phong điệp đỏ thắm như là huyết sắc đẹp nhất thế gian, phong điệp màu đỏ gất gao theo gió phấp phồng cùng một chỗ.

Từ trên cây có một đám chim bay, trên thân cây màu xanh còn có vài điều oa chưa thành hình.

Tháo xuống một mảng phong điệp làm quạt hường bỏ phe phẩy, nhưng là lá cây nho nhỏ căn bản không dậy nổi gió.

Vô mục đích đi tới phía trước, ần ần nhìn thấy phía trước giống như có ảnh người chớp lên.

Phượng Quyết Dạ!!! Thiên Tầm mừng rỡ, vui vẻ hướng phía trước chạy tới.

“A!!!” Tiếng hét thê thảm chói tai từ trong phong lâm vang lên, Phượng Quyết Dạ phát hiện tìm kiếm không thấy Thiên Tầm lại nghe thấy tiếng kêu trong lòng căng thẳng, nhắc tới, một cái cuốn, mũi chân đạp bụi hoa thì triển khinh công hướng rừng cây phát ra tiếng kêu thê lương bay tới.

Từ, từ, từ thi, nguyên tưởng rằng là Phượng Quyết Dạ, không nghĩ tới lại là một từ thi trên cây.

Khô héo giống như khô thảo ảm đạm sâu sắc, trên mặt biểu tình thật dữ tợn máu tươi nho nhỏ hoa ngân che kín khuôn mặt, hoa ngân đó có thể thấy được là do sau khi bị dao nhỏ ở trên gương mặt đào lộn một vòng thịt bị mở ra, lộ ra xương cốt trắng tinh, hai mắt đã muốn bị lấy đi chỉ để lại hai cái lỗ máu làm cho người ta sợ hãi, vết máu trên gương mặt đã muốn ngưng kết, trên mặt, vết máu đã sớm khô cạn, trên quần áo đều là vết máu loang lổ.

Thi thể bị treo trên cây bạch lăng, cổ giống như đã bị bẻ gãy toàn bộ vô lực cúi về phía au.

Không biết thời điểm khi chết có phải hay không rất thống khổ, biểu tình trên thi thể thực hãi dị, bàn tay cũng gất gao niết trên đùi y hi còn có thể thấy vết trầy.

Nàng, nhất định là thống khổ cực độ mới chết đi.

Chẳng những lấy đi hai mắt bị hủy dung còn bắt ở trên cây phơi nắng.

Đến tốt cùng là có thù hận nhiều như thế nào mới trở nên độc ác như vậy.

Một bên, Thiên Tầm ngã ngồi trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch cơ hồ trong suốt.

Huyết vị tanh hôi làm cho nàng muốn nôn.

Ngoài rừng phong, một nữ tử hướng Thiên Tầm tới gần.

Mặt nạ màu đen bảo hộ che đi hai gò má nữ tử, thấy dung mạo Thiên Tầm, người mang mặt nạ bảo hộ màu đen hấp một ngụm lãnh khí.

Đột nhiên tiến lên, bắt lấy cánh tay Thiên Tầm, mặt đối mặt làm cho nàng càng xem rõ ràng.

“Nha!!!” Tinh linh có người xuất hiện làm cho Thiên Tầm càng thêm kinh hoàng, lấy tay ra khỏi người nọ, Thiên Tầm nhăn mày thanh tú lại “Người là ai?”

Người nọ lui về phía sau vài bước, trong miệng thì thảo tự nói “Làm sao có thể? Làm sao có thể? Tại sao có thể giống đến như vậy, tại sao giống như vậy!” Vì sao giống đến như vậy, vì sao? Thất thần lui về phía sau, không để ý đến Thiên Tầm, chính là tự hỏi tự đáp.

Trên ngọn cây, ngẫu nhiên có một trận gió cấp nơi nóng bức này gia tăng vài phần mát mẻ.

Hạ mặt nạ màu đen, hiện lên một chút thần sắc bi thương.

Nhìn không rõ người nọ, Thiên Tầm cảm thấy người này có điểm không bình thường, tử thi trên cây còn ở kia, xem liếc mắt một cái cả người liền cảm thấy lạnh.

Xẹt qua người nọ, Thiên Tầm vội vàng hướng ngoài rừng phong đi đến, ở lại đây lâu một chút nàng nhất định sẽ bị dọa chết.

Phút chốc, người nọ theo ống tay áo bắn ra mai ngân châm, chính là trong nháy mắt lei62n nhập vào cơ thể không đề phòng của nàng.

“Ha ha ha ——” Tiếng cười thê lương quanh quẩn trong rừng cây, tiếng cười bén nhọn như vậy, nghe tiến vào trong lòng người như là kim đâm.

Một bên, Thiên Tầm không hề biết trước chậm rãi ngã xuống.

Lạnh lùng đứng bên cạnh Thiên Tầm, mặt nạ bảo hộ liền quý đi, Phượng Quyết Dạ, người thế nhưng tìm được một nữ nhân thay thế giống như vậy, chẳng lẽ, trong lòng người, thật sự không có Hàn Thanh Sơ sao?

Phượng Quyết Dạ, là người bất nghĩa sẽ không nên trách ta tuyệt tình.

Cho người, ta đã bỏ qua rất nhiều thứ, nhưng là, ta đến tột cùng nhận được cái gì?

Vũ Thiên Tầm phải không? Dạ vương phi phải không? Ta đây muốn nhìn xem người có thể ngồi trên cái ghế vương phi này được bao lâu, có thể kiên trì bao lâu!!!

Ngẩng đầu, liếc mắt xem tử thi trên cây sớm đã bị mặt trời chói chang phơi nắng, ở đây mắt hiện lên một chút cười lạnh, nữ nhân của Phượng Quyết Dạ, một đám đều sẽ không có kết cục tốt.

Bất luận là chính thất hay là tiểu thiếp đều giống nhau.

Lỡ tai khẽ nhúc nhích, linh mẫn nghe thấy có người đáng tới gần.

Thứ, ẩn thân ở bên trong cây cối.

Trên mặt không che giấu được thần sắc lo lắng, Phượng Quyết Dạ luôn luôn lạnh lùng nhìn thấy Thiên Tầm té trên mặt đất trong lòng vô thức hoảng hốt “Vũ Thiên Tầm, Vũ Thiên Tầm.” V64 nhẹ hai má Thiên Tầm, muốn nàng tỉnh lại.

Tâm chỉ chú ý tới Thiên Tầm, vẫn chưa nhìn thấy thi thể trên cây.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Âm Mưu Thật Mạnh

Người mang mặt nạ ẩn bên trong cây cối nhìn Phượng Quyết Dạ trên mặt không chút nào che lấp thần sắc lo lắng, hận ý trong lòng càng thêm sâu sắc. Trước kia, biểu tình như vậy chỉ xuất hiện khi thời điểm có “nàng”, nhưng hiện tại, cũng là vì một nữ nhân khác, quay đầu, nhìn về phía Thiên Tầm không một tiếng động nằm trong lòng Phượng Quyết Dạ, một chút ý cười hiện lên trên mặt.

Nàng nói qua, chỉ cần là nữ nhân của Phượng Quyết Dạ đều sẽ không có kết cục tốt.

“Vũ Thiên Tầm?!” Thiên hạ trong lòng mặc cho hắn la lên như thế nào cũng đều không có phản ứng, đem Thiên Tầm ôm lấy, một khắc nâng thân nàng lên mới chú ý tới tử thi trên ngọn cây, chỉ liếc mắt một cái, liền biết người nọ là ai, không có thời gian suy nghĩ nhiều, liền ôm Thiên Tầm vội vàng rời đi.

Từ trên cây, người mang mặt nạ trong tức giận bốc lên, hét lớn một tiếng một chương đáng trúng cây phong thụ một bên, đại thụ không tiếng trả lời mà đoạn.

Trong mắt hắn, hiện tại chỉ có nữ nhân cùng “nàng” giống nhau, ngay cả sủng thiếp chết thảm cũng bỏ mặt, quả thực tuyệt tình.

Hạnh phúc phải không? Một khắc khi hắn phản bội “nàng” liền không chiến được cái gọi là hạnh phúc.

Ha ha ha – Lòn tiếng cười lớn, biến mất trong rừng cây phong, chỉ để lại một khối thi thể cô độc

Gắt gao đem Thiên Tầm nah65p vào trong lòng, tâm Phượng Quyết Dạ đau như bị ai xé rách.

Trước kia rõ ràng chính mắt nhìn thấy Sơ nhi chết đi, chính mình vì không bảo vệ tốt nữ nhân mình âu yếm mới làm cho Sơ nhi rời hân mà đi, hiện tại, hân càng không thể lại để Vũ Thiên Tầm rời hân mà đi, mặc kệ nàng là thể thân của Sơ nhi cũng vậy, là Vương phi của hân cũng thế, hân đều không cần.

“Vũ Thiên Tầm, ngươi tỉnh lại cho bốn vương, Vũ Thiên Tầm!!!” Vì sao nhìn nàng vô tức như vậy, tâm hân lại đau, làm như có trăm ngàn con dao nhỏ xuyên qua.

Chẳng lẽ vì dung mạo nàng cùng Sơ nhi giống nhau sao?

“Vương gia? Huyền tỷ tỷ, ta không có nhầm lẫn, người nam nhân vừa mới chạy qua là Vương gia sao?” Làm sao có thể, thất hồn như vậy, còn có nữ nhân hân ôm trong lòng là ai “Huyền tỷ tỷ, ngươi có nhìn thấy không? Nữ nhân Vương gia ôm trong lòng” “Là tân Vương phi.” Nàng như thế nào không nhìn thấy, nhưng thấy thì thế nào, thần nhiên mở miệng, tiếp tục thêu bức trang thêu trong tay.

Vừa nghe đến tân Vương phi, Trọng Hoàn Nhĩ mặt mày liền nhăn nhó “Chính nàng sao không đi? Hân là làm cho Vương gia ôm nàng, chẳng lẽ không có chân sao? Hay là người thợ không đi được” Nữ nhân một khi ghen tị trong lời nói ra đều khó nghe.

Vương gia chưa bao giờ sùng qua các nàng như vậy, vương phi mới đến này cư nhiên không thể thống làm cho phu quân ôm.

Cười nhạo một tiếng, bởi vì Trọng Hoàn Nhĩ ngốc, tài nữ lúc trước nổi danh khắp thiên hạ lại trở nên ngu ngốc như vậy “Ngươi không phát hiện ra tân vương phi hai mắt nhắm nghiền hay sao? Lại nhìn Vương gia về mặt sót ruột cũng biết nàng bị thương.”

Chậm rãi uống xong một ngụm nước trà, Mạc Ngôn tao nhã đứng dậy “Hoàn Nhĩ tỷ tỷ, Huyền tỷ tỷ, chúng ta cũng nên đi xem tân vương phi đến tột cùng là làm sao đi, hôm nay chúng ta cũng phải đến bái kiến Vương phi, hiện tại Vương phi thân thể không khỏe, chúng ta càng tự mình đi xem a, miễn cho Vương phi khi tỉnh lại muốn trách phạt chúng ta không theo quy củ.” (Ặc Ặc, con mực chết bầm, ta bầm mi bầm mi ra cho chết, còn dám giả nhân giả nghĩa)

Đem mặt hướng làn váy sửa chỉnh tề, ở nha đầu nâng hạ cười rồi đi.

Lời nói Mạc Ngôn chính là ý trong lòng Trọng Hoàn Nhĩ, nàng hiện tại khẩn cấp muốn nhìn xem tân vương phi đến tột cùng là có bộ dáng ra sao “Huyền tỷ tỷ, ngươi cũng đừng thêu, chúng ta mau đi xem đi.” Thúc giục Huyền Mễ không vội không chậm hạ châm, thật không ngờ nàng còn im lặng như vậy.

“Các ngươi đi trước đi, chờ Thanh Lãnh lại đây, ta cùng nàng sẽ qua.” Như cũ không có ngăn đầu, sợi tóc tinh tế rơi trên cằm thạch, tinh tế ôn nhu.

Nhìn Thiên Tầm nằm trên giường hô hấp vững vàng, mạch tượng bình thường, Phượng Quyết Dạ đứng một bên trên mặt trầm tĩnh nhìn không ra nữa điểm biểu tình gì, trong phòng, một loại không khí quý dị đang dần dần hình thành làm cho mọi người trong phòng đều cảm thấy khó thở.

Trên giường Thiên Tầm ngủ rất say, làm cho người ta nhìn không ra nàng kỳ thật sớm đã lâm vào hôn mê.

“Phó tướng, dẫn người đi vào rừng phong đem thi thể Thần Hi an táng.” Tuy rằng bộ mặt sớm đã bị hủy, hai mắt đã bị lấy đi, nhưng là hân vẫn nhận ra nàng, là Thần Hi, lạnh lùng mở miệng không có một tia âm áp.

Có người cư nhiệm dám ở trong vương phủ giết người, vô luận là như thế nào, hân nhất định sẽ điều tra rõ ràng.

”Thuộc hạ lĩnh mệnh.” Mang theo vài người, phó tướng hướng rừng phong đi đến.

Nhìn Thiên Tầm trên giường, Phượng Quyết Dạ suy nghĩ phức tạp, vừa rồi, hân giống như cảm giác được tâm chính mình đau đớn giống lúc trước khi Sơ nhi rời đi, nữ nhân này, chẳng lẽ ở trong lòng chính mình đã ngang hàng Sơ nhi sao?

Không, không phải, chính là bởi vì dung mạo của nàng, làm cho hân thấy Sơ nhi mà thôi.

Trong lòng hân chỉ có Sơ nhi —

“Vương gia.” Nha đầu thông báo đánh gãy suy nghĩ Phượng Quyết Dạ.

“Vương gia, vài vị phu nhân lại đây muốn thăm Vương phi, hiện tại đang ở bên ngoài đợi.”

ý cười nổi tại khóe môi, sủng thiếp này của hân thật khẩn cấp a “Làm cho các nàng vào đi.” Vung tay lên, khoanh tay đứng thẳng, hân, lại trở thành chiến thần ngoan tuyệt không tình.

Trong phòng, không một tiếng động, bọn nha đầu đều ngừng thở đứng ở mép giường, khi thì vụng trộm ngán đầu liếc mắt nhìn Phượng Quyết Dạ một cái, thấy hân nhếch đôi môi, trên mặt hạ nhân lại cúi thấp đầu một bên không dám ra tiếng.

Ngoài phòng, Mạc Ngôn dẫn theo làn váy tiến vào nội thất, tao nhã lượn lờ không nói nên lời.

Một trận gió thoảng theo phía sau nàng phát qua, dây kết u phong trên làn váy hồng nhạt đang nhộn nhạo, nhảy đến gần 74 không trung lại nhẹ nhàng hạ xuống, làm như con bướm bình thường xinh đẹp.

Phía sau Mạc Ngôn là Trọng Hoàn Nhĩ, chỉ thấy nàng thân dài quá cổ, không ngừng hướng tới trong phòng nhìn chung quanh, muốn liếc mắt một cái nhìn

xem người trên giường là bộ dáng gì.

“Vương gia, Ngôn nhi cấp vương gia thỉnh an, Vương gia cát tường” Tiếng nói thanh linh theo khoe miệng tràn ra lọt vào không trung giống như chim hoàng anh bình thường dễ nghe.

Cúi thấp thân hình trong suốt, Mạc Ngôn một bộ dáng khiến người ta đa lòng.

“Hoàn Nhi bái kiến Vương gia, Vương gia cát tường.” Tâm không cam lòng tình không muốn Trọng Hoàn Nhi về mặt ẩn nhẫn.

Đi đến trước mặt hai người, Phượng Quyết Dạ trong mắt xẹt qua một chút ý cười nghiêm ngặt.

Thân thủ đem hai người nâng dậy, trên mặt là làm cho người ta nhìn không ra, nhìn hai người, Phượng Quyết Dạ vẫn chưa nói chuyện, nhưng Trọng Hoàn Nhi nóng vội nhìn không được đã mở miệng.

“Vương gia, nằm trên giường là tân vương phi sao? Vương phi nàng làm sao vậy?” Vẫn không nhúc nhích, cũng đã dường như chết.

Không giống Trọng Hoàn Nhi, Mạc Ngôn tinh tế quan sát Thiên Tâm.

Sắc mặt hồng nhuận không giống bình thường, chỉ cảm thấy trên mặt huyết sắc không giống bình thường, phía dưới mi cốt ẩn ẩn lộ ra hồng sắc, khoe mắt có thể nhìn thấy tơ máu, buồng đôi mắt xuống trong lòng tinh tế nghĩ, tân vương phi này, không phải tầm thường.

“Ngôn nhi, ngươi không phải hiểu được một ít y thuật sao? Thay bốn vương nhìn một cái xem tân vương phi làm sao vậy?” tiếng nói thanh lãnh bên trong lộ ra âm sắc làm cho người ta sợ hãi, liếc mắt một cái nhìn Thiên Tâm đang nằm trên giường không nói gì, chính là đi đến cây từ đàn bên cạnh bàn ngồi xuống, bưng lên nước trà bọt nha đầu mang đến uống.

Đẹp bỏ suy nghĩ, thông thả bước đến bên giường Thiên Tâm, tinh tế đánh giá.

Da thịt lộ ra hồng nhuận không quá tầm thường, làm da non mịn ẩn ẩn có thể thấy một ít đốt nhỏ màu đỏ, nhan sắc mặc dù không rõ lắm nhưng là cấp làn da trắng nõn này sắc cũng thực đột ngột.

Dem nhiệt khí từ trong chén thổi đi, chậm rãi nhìn đôi mi thanh tú của Mạc Ngôn bị trói chặt.

Trọng Hoàn Nhi bên cạnh cùng là thông minh, cười hề hề tiêu sái đi đến phía sau Phượng Quyết Dạ, bàn tay trắng nõn, vì hấn kim bả vai.

“Vương gia, vừa rồi Hoàn Nhi có học một bộ thủ lĩnh tinh cốt, có thể khiến cho người ta thủ lĩnh từng cơ bắp, Vương gia, mấy ngày nay Vương gia cũng đã mệt nhọc rồi, để Hoàn Nhi giúp người mát xa thủ lĩnh.” Một trận mùi hoa đào trên người nàng truyền đến, nuốt một ngụm trà xanh, Phượng Quyết Dạ cũng chưa nói cái gì, chính là nhắm mắt hưởng sủng thiếp ôn nhu.

Cúi đầu nhìn Phượng Quyết Dạ về mặt thủ lĩnh, Trọng Hoàn Nhi trong mắt hiện lên một tia đắc ý cười, Vương gia vẫn là thích nàng.

Trên tay càng thêm ra sức ấn.

Nâng cổ tay Thiên Tâm lên, tinh tế chuẩn trị, Mạc Ngôn tuy rằng không phải là danh y nhưng là đối với ý lý nàng cũng biết được vài phần, một ít bệnh trạng nàng vẫn là có thể tự ứng phó.

Chính là tân vương phi này, trên mặt chính là bệnh thủy đậu, nhưng là cũng không phải bệnh thủy đậu, như là phong chuẩn nhưng là cũng không có dấu hiệu của phong chuẩn, này, thật sự là gây khó khăn cho nàng.

“Vương phi trên mặt là tương tự bệnh” Ngoài cửa, một đạo tiếng nói thanh nhã vang lên, giải trừ nghi vấn của Mạc Ngôn.

Ngẩng đầu, chỉ thấy Huyền Mễ cùng Thanh Lãnh từ bệnh ngoài đi đến.

Huyền Mễ một thân quần áo trắng thuần giống như hoa thủy tiên thanh nhã, Thanh Lãnh lại dẫn nhân.

Ngoài cửa ánh mặt trời phản xạ cường quang chiếu vào trên mặt của nàng, càng làm làn da nàng trở nên trong suốt, ôn nhu như ngọc, mà mắt của nàng lại ẩn ẩn chi lam như nước biển.

So sánh với nàng, Thanh Lãnh đứng bên cạnh nàng kém cỏi hơn rất nhiều.

Đi vào trong phòng, ánh mắt Thanh Lãnh liền dời đến trên người Thiên Tâm

Trong đôi mắt, là tràn đầy khiếp sợ.

Làm sao có thể, tại sao lại như vậy?!

Tại sao có thể giống đến như vậy?!

Nếu không phải có Huyền Mễ bên cạnh giúp đỡ, nàng chỉ sợ sớm đã ngất đi.

Tân vương phi này, cùng tỷ tỷ quả thực chính là giống nhau như đúc, trên đời này, cứ như sẽ có hai người giống nhau như thế.

Thấy nàng, giống như là Thanh Sơ tái sinh.

“Lãnh tỷ tỷ, người không sao chứ.” Nhìn Thanh Lân về mặt trắng bệch, Mạc Ngôn lên tiếng hỏi.

Cúi đầu, không muốn làm cho người ta nhìn chính bộ dáng chính mình chật vật như vậy, xem liếc mắt một cái thấy Phụng Quyết Dạ vẫn đang nhắm mắt nghỉ ngơi chân thành hạ thấp người.

“Vương gia cát tường.”

Trên khóe miệng hiện lên một chút ý cười lạnh lùng, Phụng Quyết Dạ vẫn chưa lên tiếng, chính là trực tiếp hưởng thụ Trọng Hoàn Nhĩ mát xa.

“Huyền Mễ, tương tư bệnh này là có ý tứ gì.” Nhắm mắt hỏi, ngón tay không chút để ý gõ lên tay vịn ghế dựa.

Tao nhã hạ thấp người, từ từ đứng lên, “Hồi vương gia, tương tư bệnh này kỳ thật là một loại bệnh trạng dị ứng, có người đối với thế gian này nọ tương đối miễn cảm, sau đụng chạm trên người sẽ nổi một chút hồng chuẩn, Trên mặt Vương phi là tương tư chuẩn, sắc mặt ửng hồng, mi cốt thần nhiên có to máu, vừa vận tương ứng với bệnh trạng của Vương phi, sau nữa khắc tương tư chuẩn này sẽ thối lui, thỉnh Vương gia an tâm.” Xuất ra khăn lụa thay Thiên Tầm đen mờ hôi trên trán lau đi, tinh tế thuyết minh ba65nh trạng của nàng.

Trên mặt tạo nên ý cười hiểu rõ, “Không thể tin được, nhóm ái phi của bốn vương, người người đều là tài năng a, không chỉ hiểu được thi họa, ngay cả y lý cũng hiểu biết,” Người người đều làm cho hân xuất hồ ý liệu.

Quay đầu, nhìn về phía Thanh Lân đang đứng một bên, sắc mặt như trước trắng bệch dọa người, ngón tay gắt gao nắm chặt khăn khăn nhìn về mặt Thiên Tầm làm cho người ta sinh nghi.

Nhóm ái phi này của hân, người người đều không tầm thường a ——

Nghĩ, Phụng Quyết Dạ trong lòng ý cười càng ngày càng thâm, trò chơi này, giống như càng ngày càng tốt ——

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Mưu Kế Trong Lòng

“Vương gia, đối với y lý Mạc Ngôn chính là có biết một hai mà thôi, không tính là tinh thông, nhưng thật ra Huyền tỷ tỷ, chẳng những thêu một tay làm người ta sợ hãi kêu than ngay cả y thuật cũng so với Mạc Ngôn cao siêu, Huyền tỷ tỷ so sánh với Mạc Ngôn chỉ có thể gấp sư phụ mà thôi.” Cũng không phải là nàng khiêm nhường, mà là Huyền Mễ y thuật xác thực hơn nàng.

Đứng dậy, đi hướng Huyền Mễ mỉm cười, kéo lấy tay nàng “Huyền tỷ tỷ, tân vương phi bị bệnh muốn phiền toái người.” Y thuật kém so với người ta, nên biết chuyển biến tốt như vậy.

Ngưng mắt mỉm cười, một thân thanh nhã, như hoa cúc bình thường u đậm “Mạc Ngôn quá khen, Huyền Mễ y thuật cũng không có cao siêu bao nhiêu, bất quá, Vương phi quả thực là bệnh tương tư.” Tinh tế nhỏ nhỏ trên mặt kia bệnh sỏi che kín hai gò má thật là dị ứng sau bệnh trạng.

Theo uống tay suất ra bình sứ lục sắc thanh hoa, mờ nắp nhỏ màu vàng, một cổ hương thơm tràn ngập đầy phòng “Vương gia, đây là thuốc mỡ do chính Huyền Mễ chế, chỉ cần đem thuốc cao này lau trên mặt Vương phi bất quá một canh giờ sau nốt đỏ sẽ biến mất.” Đem bình sứ thanh hoa đưa cho Phụng Quyết Dạ.

Thương thức đón lấy bình sứ thanh hoa, để vào mũi nhẹ nhàng ngửi, một cổ thơm hương quanh quần chớp mũi.

“Vương gia, để Hoàn Nhĩ giúp vương phi lau đi.” Không cam lòng bỏ qua, Trọng Hoàn Nhĩ tiếp nhận bình sứ thanh hoa trong tay Phụng Quyết Dạ.

Huyền Mễ phía sau, Thanh Lãnh về mặt tái nhợt cứ như vậy chăm chăm nhìn Thiên Tầm nằm ở trên giường.

Quá giống, thật quá giống.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy tỷ tỷ tất thõ, thiếu chút nữa liền kết luận nữ nhân trên giường chính là Thanh Sơ.

Ánh mắt chuyển dời về phía Phụng Quyết Dạ.

Hắn cứ nhiên tìm được nữ tử giống tỷ tỷ như đúc, không nghĩ tới Vương phi hắn muốn kết hôn có bộ dáng như vậy.

Một năm, nàng đợi chờ suốt một năm, nhưng là, vẫn có nàng kỳ công bố trí đã bí quấy rầy.

Nàng muốn một lần nữa bố cục, đúng, một lần nữa bố cục.

Nàng không cam lòng, không cam lòng thất bại như vậy.

Áp chế bồi rối trong lòng, làm cho chính mình cười ra.

“Quyết Dạ, tân vương phi này, cùng ——”

“Cùng Sơ nhi rất giống phải không?” Đấm gãy lời nói Thanh Lãnh, Phụng Quyết Dạ khéo môi nổi lên một chút tà mị cười “Đúng, vì vậy bốn vương mới cưới nàng.” Ngẩng đầu đứng thẳng, bước đi đến bên giường, đứng ở trên người Thiên Tâm đang ngủ say.

Dung nhan giống nhau như đúc làm cho hắn phảng phất như nhìn thấy Sơ nhi tái sinh.

Bất quá, tính tình, tựa hồ quật cường hơn so với Sơ nhi.

Nghĩ Thiên Tâm vừa rồi dối rồi đi, Phụng Quyết Dạ âm nhiên bật cười.

“Vương, Vương gia?!” Trên ngón tay là thuốc mỡ sắc lục nhạt, Phụng Quyết Dạ thỉnh linh cười làm vài nữ tử ở đây chấn động.

Nàng vào cửa lâu như vậy còn chưa bao giờ nhìn thấy Vương gia cười như thế, nhưng Vương gia lại nở nụ cười.

Mấy người phụ nhân đồng thời nhìn về phía Thiên Tâm trên giường, tân vương phi này, ở trong lòng Vương gia quả nhiên không giống với các nàng.

Tai họa ngầm, tân Vương phi này, tuyệt đối là tai họa ngầm.

Trong phòng, vài người tâm tư đều không giống nhau, nhất là Thanh Lãnh, ánh mắt nhìn Thiên Tâm lại phát ra hận ý mãnh liệt.

Tay, không tự chủ nắm chặt, lãnh thổ bị xâm phạm, nàng, nhất định sẽ chống cự ——

Ngô, một tiếng kêu nhỏ, thiên hạ trên giường sâu kín chuyển tình.

Oán nhu huyết thái dương, muốn cho chính mình thanh tịnh.

Mở mắt đập, nhìn vài người hoảng sợ đứng bên giường.

“Uống —— các người là ai?” Một đám có chút dăm chiêu nhìn nàng, trong ánh mắt truyền lại là tin tức không tốt.

Nhất là nữ tử quái đoán mặc màu lam nhạt, giống như đem chính mình trở thành kẻ thù.

Các nàng nhận thức sao? Không biết a.

“Phụng Quyết Dạ, ta rất khát, đem cho ta chén nước.” Vô ý thức triệu hồi, căn bản không có đưa hắn thành một nhà đứng đầu. Thiên Tâm nói, là cho vài nữ tử từng lớn hai mắt thật ra Phụng Quyết Dạ đứng một bên cười thích ý.

Nhu nhu gầy bột, cảm thấy đau đau, bỗng nhiên, nhớ tới màn phía trước.

“A!!! Phụng Quyết Dạ, tử thi, tử thi, Phong Lâm Lý có tử thi” Cái tử thi kia thật đáng sợ, bộ dáng cho đến bây giờ vẫn còn trong đầu nàng, vầy vầy đầu cố gắng muốn cho chính mình quên.

Đáng sợ, thật đáng sợ.

Đem cái bạc trên người bị chính mình vây quanh, mặc cho nàng đá đầu như thế nào, bộ dáng tử thi kia như trước rõ ràng khắc ở trong đầu nàng.

“Uống chén trà, bình tĩnh lại đi.” Thanh linh cổ họng vang lên, trước mắt Thiên Tâm là trà xanh nhiệt khí.

Nâng tay, thấy Huyền Mễ cười hề hề.

Đẹp quá!!!

Nhìn thấy khuôn mặt Huyền Mễ, trong lúc nhất thời liền giật mình.

Nước trong phù dung ra, trang sức thiên nhiên, những lời nói này hắn là nói nữ tử trước mắt.

Chẳng những khuôn mặt xuất chúng, ngay cả tươi cười cũng ôn nhu như vậy ?

“Cám ơn” Tiếp nhân chén trà Huyền Mễ đưa qua Thiên Tầm cười thật là thanh nhã, nàng cùng Huyền Mễ hai người đều là cái loại làm cho người ta coi trọng liếc mắt sẽ kinh vì thiên nhân nữ tử, Huyền Mễ đẹp là ở khí chất của nàng, mà Thiên Tầm, còn lại là của nàng cười, cái loại tươi cười cuốn hút hết thầy, thần nhiên, đơn thuần, coi trọng liếc mắt một cái sẽ khắc sâu vào trong tâm.

“Không cần khách khí” Hồi lấy ôn nhu tươi cười, Huyền Mễ tinh tế xem kỹ thuốc mỡ trên mặt Thiên Tầm, thuốc mỡ sắc lam lục đã muốn bị làn da hấp thụ, nốt hồng trên mặt đã dần dần đánh tan.

“Thế nào? Hảo điểm không, Vương phi?” Phụng Quyết Dạ ngồi ở trên ghế, bụng đầy tâm tư.

Xem Phụng Quyết Dạ liếc mắt một cái, hừ lạnh một tiếng, không đáng để ý tới, nam nhân này cứ nhiên đem chính mình bỏ lại làm hại nàng lạc đường gặp chuyện đáng sợ như vậy.

Đem nước trong chén uống vài ngụm, đối với Huyền Mễ hảo hữu cười.

Gặp Thiên Tầm coi thường chính mình như thế, Phụng Quyết Dạ, thoải mái cười to “Ha ha ha, tân vương phi của bốn vương quả nhiên không giống người thường, có ý tứ, có ý tứ a”

Nàng cười thật đúng là đáng yêu, đáng yêu đến cực điểm a.

“Mạc Ngôn, Thanh Lãnh, Huyền Mễ, các người thất thần làm cái gì? Còn không lại đây bái kiến Vương phi.” Trên khóe miệng hàm chứa ý cười làm cho người ta không hiểu, trong ánh mắt tán ra thần thái làm cho người ta buồn bực.

Liếc mắt lẫn nhau một cái, Mạc Ngôn, Thanh Lãnh, Trọng Hoàn Nhĩ ba người tuy là tâm tư khác nhau nhưng là cũng không có quên lễ tiết.

Mấy người nhợt nhạt cười, nhất phái nhu thuận “Mạc Ngôn bái kiến Vương phi, Vương phi thiên tuế thiên tuế thiên tuế”

“Thanh Lãnh bái kiến Vương phi, Vương phi thiên tuế thiên tuế thiên tuế”

“Hoàn Nhĩ bái kiến Vương phi, Vương phi thiên tuế thiên tuế thiên tuế”

Nhìn vài nữ tử quý gối trước giường chính mình, Thiên Tầm sững sốt một lúc lập tức khôi phục tinh thần, mấy người phụ nhân này hẳn là nữ nhân Phụng Quyết Dạ, nguyên lai, nam nhân này cũng không thuộc về mình nàng, nguyên lai, hẳn có nhiều thị thiếp như vậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng cảm thấy không thoải mái “Các người đều đi ra ngoài đi, ta muốn ngủ.” Một cái nghiêng người, liền không hề để ý tới.

Không nghĩ tới Thiên Tầm sẽ phản ứng như vậy, mấy người phụ nhân xấu hổ không thôi, quý cũng không phải, đứng cũng không được, nhất là đang ở trước mặt nô tài.

Thiên Tầm nằm ở trên giường, Phụng Quyết Dạ cao giọng cười to “Ha ha ha —”

Lập tức ra khỏi phòng, lưu lại vài nữ nhân không biết nên làm thế nào.

“Vương phi, người phải hảo hảo nghỉ ngơi đi, đợi đến bữa tối, Huyền Mễ lại mang theo bọn tỷ muội đến đây thỉnh an người.” Đối với Thiên Tầm ngọc lưng quý lạ, vô luận nàng xem vẫn là không nhìn tới.

Trên giường, Thiên Tầm mặt hướng một bên xem thường, hận nghĩ rằng, Phụng Quyết Dạ, hẳn cứ nhiên cười nhiều lão bà như vậy sao.

Vừa vào cửa cung thâm giống như hải, cửa vương phủ này không thể so với hoàng cung bao nhiêu, mấy người phụ nhân này cùng một chỗ, không phải ta lừa thì người gạt, song diện ti hủu chết tiệt này, cũng không làm cho nàng đến phu gia tốt.

Dạ vương phi hảo!! Từ hôm nay bắt đầu, nàng chính là chủ mẫu Dạ vương phủ.

Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu đám nữ nhân này gây phiền toái cho nàng, nàng nhất định sẽ hoàn trả gấp hai lần. Vũ Thiên Tầm nàng không phải là người chịu đựng nhẫn nhục.

Đêm, dĩ nhiên buồn xuống.

Trong không trung bay mấy đóa hoa mây, ánh trăng tỏa ánh sáng u đậm có thể thấy chúng nó hướng tới phía tây bay.

Về đêm, ngẫu nhiên có thể nghe thấy tiếng kêu khúc khúc, đó là thanh âm thiên nhiên xinh đẹp nhất.

Ngủ một ngày, đầu óc choáng váng mờ mịt.

Tùy tay cầm lấy áo choàng màu lam nhạt choàng trên người, mái tóc đen như thác nước buông phía sau người.

Đó là tơ lụa đẹp nhất.

Thiên Tằm từ từ đi ra khỏi phòng.

Gió lạnh phơ phất, phất rối loạn mái tóc.

Ngoài phòng, Thiên Tằm một mình hưởng thụ ánh trăng yên tĩnh, mà trong phòng, đã có một cái bóng đen ẩn vào phòng nàng.

Chỉ thấy trước giường truyền đến thanh âm khinh động tăng dần.

Lập tức, trên sàn một khối thạch bị khai khai.

Đây là một cái mật đạo.

Thân hình thon dài, mặt nạ bảo hộ thần bí.

Người này, là người thần bí đem ngân châm thu hút gáy bột Thiên Tằm.

Nàng một thân hắc y, ẩn thân tại đây bên trong đêm trăng.

Nhìn trắng rằm ngoài phòng Thiên Tằm một cái lãnh mâu, thoáng chớp, tứ căn ngân châm xuất hiện ở trong khe hở của nàng.

Một cái ngừng đầu, trên khóe miệng là ý cười thị huyết không mang theo độ ấm.

Trúng đoạt hồn châm bắt tử của nàng, Vũ Thiên Tằm nàng vẫn là người đệ nhất, một cây châm không chết, cứ căn châm nàng cũng không tin nàng có thể trụ được.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Môi Thương Khẩu Chiến.

Trong phòng, không có ngọn nến, trên ngân châm, kim tiêm dày đặc u hàn quang tuyến, khiến người nhìn thấy phát sợ.

Trên kim tiêm, ần ần lộ ra màu đỏ tươi sắc, ngân châm, nhiễm kịch độc, hơn nữa còn là kịch độc trí mạng!!!

Nữ nhân này đến tột cùng là ai? Cứu nhiêm độc ác muốn đẩy Thiên Tằm vào chỗ chết.

Một trận tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, nàng nhanh nhẹn nghiêng người ra phía sau cửa, ngân châm trong tay cũng được giấu vào sau cổ tay.

Ngắt lấy một đóa hoa nhài buông xuống mũi người, một trận hương vị thư sướng nhồi vào lồng ngực.

“Vương phi ——” Phía sau, vang lên một đạo thanh âm không quá hữu hảo.

Nghe tiếng quay đầu lại, nữ tử kia đối với nàng có địch ý sâu sắc.

“Người là?” Nàng tựa hồ không biết.

Nhìn khuôn mặt Thiên Tằm, Thanh Lãnh hoảng hốt, thật là quá giống.

“Thanh Lãnh, ta là Thanh Lãnh.” Đánh giá khuôn mặt Thiên Tằm, mong có thể từ trên mặt nàng tìm được cái gì.

Nhưng là Thiên Tằm về mặt mê mang, tìm kiếm không được một tin tức.

“Thanh Lãnh?” Đôi mi thanh tú nhẹ nhàng t1uc khởi, lạnh nhạt cười, cười kia, ngay cả hoa nhài trên đầu đều so ra kém một phần “Chúng ta không quen biết nhau, người, đối với ta hảo tướng có địch ý” Không phải nàng ảo giác, nàng khẳng định, nữ nhân này đem chính mình trở thành kẻ thù.

Dù sao, địch ý của nàng rất rõ ràng.

“Ha ha ——” cười duyên một tiếng, đem ti quyen che dấu im miệng “Vương phi quả thực thông minh.”

Tuy là dung mạo giống nhau như đúc, nhưng là đầu óc, so với tỷ tỷ nàng thông minh hơn.

Thần nhiên nhìn thoáng qua Thanh Lãnh, cũng không biết nàng đến tột cùng là vì chuyện gì, đem lưng chuyển qua nhẹ nhàng kéo tiếp theo hoa nhài “Xin hỏi người tìm ta có việc gì?” Nếu như không phải có việc gì, làm sao có thể cố lỵ đến tìm nàng.

Thanh phong vì đăng, phát rối loạn qua hai người.

“Vì sao giả cho Quyết Dạ?” Hương tới Thiên Tầm tới gần từng bước, trong mắt Thanh Lãnh có thể thấy hỏa diễm.

“Vì sao? Ngay cả ta cũng không biết vì sao.” Đối với vấn đề Thanh Lãnh hỏi làm cho Thiên Tầm nguyên bản trên mặt đậm mạc nhiên thượng sầu bi, vì sao? Đúng vậy? Vì sao giả cho Phụng Quyết Dạ, ngay cả chính nàng cũng không biết vì sao.

Dưới ánh trăng thanh lãnh, ánh trăng màu bạc nhuộm đậm gương mặt Thiên Tầm, trầm mặc.

Nàng vốn là người đã chết, nếu không phải song diện tị hưu, làm sao còn có thể sống.

Hạnh phúc, tại đây, nàng có thể tìm thấy hạnh phúc sao? Phụng Quyết Dạ là người có thể cho nàng hạnh phúc sao?

Cái nam nhân kia, đến tột cùng là người như thế nào nàng căn bản là không hiểu hết.

“Nói cho người, ở trong lòng Phụng Quyết Dạ người hân yêu chính là Thanh Sơ, Hàn Thanh Sơ, tỷ tỷ của ta Hàn Thanh Sơ, tuy rằng người a2 Vương phi, nhưng là, lại không được hân yêu, ở trong mắt Quyết Dạ người chỉ là thay thế phẩm, thay thế phẩm tỷ tỷ của ta.” Nhìn Thiên Tầm không nói gì, Thanh Lãnh nói sáng quắc bức người.

Thay thế phẩm?

“Như vậy, thân phận người là cái gì?” Không đáp hỏi lại, Thiên Tầm anh anh mỉm cười.

Vấn đề của Thiên Tầm lập tức làm cho Thanh Lãnh lạnh mặt.

“Chuyện này cùng người có quan hệ sao?”

“Bởi vì ta là Dạ vương phi, thế tử Phụng Quyết Dạ” Đây, là chuyện không thể thay thế.

“Người, nhưng là, ở trong lòng Quyết Dạ, người chính là thay thế phẩm tỷ tỷ ta, cả đời này, Quyết Dạ chỉ yêu tỷ tỷ ta.”

“Phải không?”

“Đương nhiên, cho dù tỷ tỷ của ta đã chết đi, nhưng là, Quyết Dạ vẫn chỉ yêu nàng.”

“Người như thế nào biết Phụng Quyết Dạ chỉ yêu tỷ tỷ người, người làm sao biết suy nghĩ trong lòng Phụng Quyết Dạ, tỷ tỷ người đã chết, chẳng lẽ, còn muốn ngăn cản hân yêu người khác sao?”

Nhìn Thiên Tầm từng bước từng bước áp sát Thanh Lãnh, nữ tử ở chỗ âm u lạnh lùng cười, thu hồi ngân châm trong rãnh tay. Vũ Thiên Tầm này, thật đúng là không phải nữ tử bình thường.

Dạ vương phủ này là nơi như thế nào, làm cho nàng cảm thấy càng ngày càng có ý tứ, xem ra, sau này, nữ tử này nhất định sẽ uy hiếp Phụng Quyết Dạ.

Hiện tại mà chết, không khỏi rất đáng tiếc.

Muốn đánh Phụng Quyết Dạ, trương vương bài này, không thể không lưu.

Tư cập, hắc y nữ tử anh lãnh cười chậm rãi lui bước, giống như lúc đến, không có tiếng động.

Dưới đêm trăng, nhánh hoa nhài bị gió thổi tả hữu lắc lư, ở trên cành non mềm, hoa nhài trong tròng điệp là cây lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn thẹn thùng, đóa hoa tuyết trắng ở trong gió rung lên nhẹ nhẹ, trong không khí tràn ngập mùi hương thơm ngát,

Thanh phong quanh quẩn ở làn váy, dây kết đậm hồng nhẹ nhàng bị gió thổi bay.

Ngón tay tinh tế, đem những sợi tóc bay loạn ra phía sau tai, trong lúc gió tay nhắc chân, đều a2 phong tình vạn chủng.

Ánh trăng chiếu rọi trên khuôn mặt tuyệt sắc Thiên Tầm, quay đầu đối với Thanh Lãnh ôn nhã cười, xuất trần một thân như tiên.

“Còn có việc sao?” Nàng luôn luôn không phải là người có kiên nhẫn, thế nhưng nữ tử này có ý định đến gây phiền toái cho nàng, như vậy, giống như không cần hảo ngôn.

Sau một lúc lâu dừng ở trên người Thiên Tầm, khóe miệng Thanh Lãnh đặt lên một tia tươi cười quý dị “Vũ Thiên Tầm, người chung quy là người thất bại.”

Nàng sẽ không làm cho bất luận kẻ nào cướp lấy Phượng Quyết Dạ, Quyết Dạ là của nàng.

Chỉ cần tìm được người có thể hợp tác, như vậy nàng nhất định sẽ đoạt lại phi vị.

Sầm sầm quay đầu, đối với lời nói Thanh Lãnh không đáng để ý tới, đến ban đêm, nàng nên khôi phục cao ngạo chỉ nàng mới có.

Thúy, quay đầu, lại gặp một đôi con ngươi sâu không lường trước được.

Trên khoé mắt hàm chứa vận vận tinh quang, mâu trung, ba quang lưu chuyển bắn ta đoạt hồn.

TRách trách mũi, như trên núi tuyết phản chiếu u quang, bát trác đứng thẳng, trong khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra lãnh ngạo, chớp mắt khiếp người.

“Vương phi, đã trẻ như vậy còn nhân nhạ thoải mái ngắm trăng?” Nếp nhăn bên môi hiện lên nụ cười, ngẩn đầu nhìn trăng rằm “Hôm nay ánh trăng tuy là thanh lệ, nhưng không phải là ngày mười lăm, không nghĩ tới Vương phi còn có một nhã hảo như vậy, thanh phong lãnh nguyệt như thế, làm cho người ta thư sướng a.” Mím cười, bắn ra khí phách, xem Thiên Tầm một trận mê muội.

“Quyết Dạ?!” Thanh Lãnh một bên ra tiếng gọi, bộ dáng nhu thuận.

“Thanh Lãnh” Hoi hoi sùng sốt, hiển nhiên chưa chú ý tới nàng.

Hắn gọi nàng là Thanh Lãnh, nàng gọi hắn là Quyết Dạ, mà hắn, lại gọi chính mình là Vương phi.

Ở trong lòng hắn, các nàng quả nhiên là không giống nhau.

Nghĩ, trong lòng hít thở không thông.

Làm sao vậy, đến tột cùng là làm sao vậy.

Chỉ là một cái xưng hô mà thôi, vì sao để ý như vậy?

Chính mình cùng hắn chỉ ở chung một đêm mà thôi, chẳng lẽ, yêu thương?

Yêu? Dễ dàng yêu thương như vậy sao?

Nhìn Thanh Lãnh vẻ mặt thẹn thùng nhìn Phượng Quyết Dạ, tâm, quả nhiên không thoải mái.

“Ta muốn ngủ, nếu các người còn muốn tiếp tục ở lại trong việc ta nói chuyện, như vậy xin thứ cho ta không thể hầu hạ” Vội vàng đi vào nhà.

Cửa phòng trong chốc lát đóng lại, chỉ cảm thấy chính mình vừa rồi không giống chính mình.

Chẳng lẽ, chính mình thiếu sự yêu thương hắn sao?

Dùng sức lắc đầu, không muốn nghĩ nhiều, ngay cả hài cũng không bỏ đi cả người hướng trên giường nằm, trong bóng tối, vô miên.

Ngoài cửa, nhìn cửa phòng đóng chặt, Phượng Quyết Dạ trong mắt hiện ra ý cười.

“Thanh Lãnh, đêm đã khuya, trở về ngủ đi, phó tướng, thay bốn vương đem Lãnh cô nương trở về Nghi viên” Phân phó bộ hạ, cũng không tính tự mình đưa đi.

“Quyết Dạ?!” Vốn định nói cái gì đó, nhưng nàng rất rõ tính tình Phượng Quyết Dạ, nuốt xuống nửa câu nói sau, tiêu sái rời khỏi.

Ứng mâu nhìn về phía cửa phòng đóng chặt, trong mắt hiện lên ý cười.

Đẩy cửa phòng ra, thông thả đi lên phía trước, nhìn bóng dáng trên giường đưa lưng về chính mình, trong lòng ý cười càng sâu.

Đem chăn bao lấy Thiên Tầm rút ra, Phượng Quyết Dạ thẳng thoát y.

Thanh âm tất tất tác tác khó hiểu làm cho Thiên Tầm quay đầu, nhìn nửa người trên phượng Quyết Dạ tỉnh trảng, lập tức cảnh giác ngồi dậy.

“Làm sa vậy, tiểu vương phi” Nhìn Thiên Tầm vẻ mặt ghen hồng, Phượng Quyết Dạ tiếp tục giải trừ trói buộc trên người.

“Ngươi, ngươi muốn là gì?” Đem chăn gất gao bao lấy chính mình, phòng bị nhìn hắn.

Nhất kiện trói buộc cuối cùng, lão thân hình đứng trước mặt Thiên Tầm, loa hạ thất lưng, bên tai nàng a khí “Ngươi nói bốn vương muốn làm cái gì, tiểu vương phi.”

Phát, roi xuống trên cổ Thiên Tầm, từng trận ngứa.

Phượng Quyết Dạ mái tóc đen dài bóng loáng, như thác nước giống nhau, làm cho Thiên Tầm kiến thức đến cái gì tên là tóc đen chân chính.

Dung nhan mỹ hoặc chúng sinh là đủ để cười quyến rũ Thiên Tầm, xem Thiên Tầm từng trận si ngốc.

Trên gáy, mấp máy câu dẫn Thiên Tầm nghĩ một ít làm cho người ta tình mê.

Trên mặt, tà khí cười đem nàng từng bước tới gần dục vọng.

Tê kéo một tiếng, thanh âm bạc liêu vang lên, Thiên Tầm còn ngẩn ngơ người không phòng bị bị Phượng Quyết Dạ thoát đi xiêm y trên người lộ ra hơn phân nửa da thịt.

“Ai nha” Kinh hô một tiếng, Thiên Tầm phục hồi tinh thần lại khó thở trốn vào trong chăn bông, Phượng Quyết Dạ theo sát sau đó.

Bên trong nội thất, liên vang lên bọn họ ân ái.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Địch Quốc Gián Điệp

Bên trong Huyền Ngự vương triều có một phần ba binh quyền nằm trong tay Dạ vương Phượng Quyết Dạ, hần thống lĩnh ngự lâm quân đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, ở trên chiến trường không bại một trận.

Tướng sĩ trong quân dũng mãnh thiện chiến.

Dân chúng bên trong Huyền Ngự vương triều đều đem đội quân Dạ vương xưng là thiết quân.

Mà Phượng Quyết Dạ, lại còn là, chiến thần.

Chiến thần sa trường, một thế hệ kiêu hùng.

Dạ vương phủ là nơi Phượng Quyết Dạ xử lý quân sự.

Trừ bỏ nên có cái bàn cây tử đàn và văn phòng tứ bảo ở ngoài, phòng trong cũng không khác gì mớ hỗn độn.

Tuy rằng không đăng, nhưng là cũng nhẹ nhàng khoan khoái,

Trong phòng, gây chú ý nhất chính là phong linh sắc lục nhạt trên cửa sổ kia.

Phong linh từ phiến trúc chế thành.

Thanh phong bay bổng, liền phát ra tiếng kêu thanh thúy.

Nghe lọt vào tai, giống như làm cho người ta đặt mình vào trong tái ngoại.

Mây trắng sâu kín trên không trung chậm rãi di động, trên thảo nguyên cỏ xanh từng từng bị gió thổi toán loạn, có thể thấy trên bụi cỏ tạo thành một trận cuồng phong.

Lúc này, Phượng Quyết Dạ mới nhận được mật hàm hồi báo.

Bên trong mật hàm viết, Tổ Lập Quốc đại bại, nhưng vẫn có một số gián điệp trà trộn vào Huyền Ngự vương triều nhằm nhiễu loạn triều cương, chờ đợi thời cơ công phá Huyền Ngự.

Gắt gao đem mật hàm nắm chặt trong tay, trong mắt Phượng Quyết Dạ hiện lên một tia nguy hiểm.

lygiasontrang.wordpress.com

Cốc cốc cốc ~~~

“Tiến vào” Thanh âm lộ rõ sự mỗi mệt.

“Vương gia.” Tùy Quân phó tướng hướng hần hành lễ. “Vương gia, từ thi trong rừng phong đã có manh mối, quả thật là Thần Hi.” Đồng tử có chút co rút, ở trên người hần như ngưng kết tầng tầng băng khí.

“Sau đó thì sao?”

“Trên mặt Thần Hi tổng cộng có bảy nhát đao, mỗi nhát đao đều có thể thấy được xương cốt.”

“Bảy nhát đao?” Thần Hi vào phủ bảy tháng, một tháng một đao, đến tận cùng là ai?

“Còn những manh mối khác.”

“Ở trên miệng Thần Hi có một ít sắc bột phấn hồng, mặt tướng đã phái người đi điều tra, bột phấn này có nguồn gốc từ quỳn hoa, mà quỳn hoa trong thiên hạ chỉ có thể sinh trưởng ở Tô Lập Quốc, cho nên, hung thủ nhất định có quan hệ với Tô Lập Quốc.” Quỳn hoa là thánh hoa của Tô Lập Quốc, vô cùng kịch độc, trên đao thoa loại phấn hoa này, người trúng độc trước khi chết phải chịu tra độc được tra tấn, kẻ giết người này, quá mức độc ác.

“Truyền lệnh xuống dưới, đóng chặt cửa thành, ra vào phải kiểm tra nghiêm ngặt, một khi có kẻ khả nghi lập tức cấp giải về chỗ xử lý. Một khi điều tra rõ, giết chết không tha!!!” Nhếch môi, nụ cười trên gương mặt tuần tú hiện lên vài tia thị huyết làm cho người ta e ngại.

“Mặt tướng lĩnh mệnh.”

<https://lygiasontrang.wordpress.com>

“Phượng Quyết Dạ đã bắt tay điều tra rõ mọi việc, người như thế nào cũng không một chút kinh hoảng, chẳng lẽ không sợ hần tìm thấy được dấu vết gì để lại sao?”

“Ta có chủ ý của ta, quỳn hoa là ta đặt ở một nơi rất an toàn, cho dù bị tìm thấy, như vậy, cũng có người thay ta gánh vác.” Điểm này, nàng căn bản là không có lo lắng

Trong rừng cây phong, phong diệp bay toán loạn.

Nơi nơi đều là lá cây khô vàng

Trong rừng, hai đạo thân ảnh một trước một sau đứng thần bí.

“Người làm cho người khác chịu tiếng xấu thay cho người, người tốt nhất đừng để cho Phượng Quyết Dạ tra ra được quỳn hoa, nếu không sẽ liên lụy đến nhiệm vụ của chủ công giao cho, ta cùng người đều sẽ chết.”

“Yên tâm đi.” Nếu xảy ra chuyện, một mình ta sẽ đảm đương.

“Tốt nhất là như thế, người là người chủ công tình tưởng, hần cũng không phải là người sẽ lưu lại thứ đã vô dụng.”

????

<https://lygiasontrang.wordpress.com>

Đêm, yên tĩnh đến mức làm cho người ta hốt hoảng.

Một bóng dáng lén lút ẩn vào mật đạo trong phòng Thiên Tâm, bên trong mật đạo chỉ đốt một ngọn nến trên bàn thô, ánh sáng ám chiếu rọi không gian hạn hẹp, vách tường bởi vì hàn khí mà ẩm ướt không thôi, mặt trên nơi nơi đều là rêu xanh loang lổ.

Bên trong mật đạo này cũng không có cái gì gọi là bí ẩn, chỉ tại gọi sáng có một cái hòm nâu.

Bên trong hòm mơ hồ truyền ra từng đợt mùi vị rất lạ.

Loại hương vị này giống với loại hương hoa bình thường, nhưng thật ra có chút gay mũi, hương vị có chút tiêu hồ.

<https://lygiasontrang.wordpress.com>

Tối nay, vẫn yên tĩnh như thường lệ. Trong vương phủ thị vệ vẫn cầm theo đèn lồng đi tuần tra.

Ngẫu nhiên nghe thấy tiếng động gió thổi sà sạt.

Trên ngọn cây, nữ tử hắc y thần bí vẫn ẩn thân trong đó.

Mặt của nàng vẫn mang mặt nạ bảo hộ, còn dùng một cây trâm cài tóc hình thù quái dị.

Trên cánh tay cũng quấn quanh dây đai màu đen, trên dây đai còn có rất nhiều ngân châm.

Phía sau thân thể của nàng căng phồng không nhìn rõ là cái gì.

Lấy nhánh cây che chở chính mình, nheo ánh mắt nhìn về phái thị vệ.

Thời gian đã rất khuya, người bên trong phủ trừ bỏ thị vệ đầu đã đi ngủ.

Tối nay, Phụng Quyết Dạ đã rời khỏi vương phủ, còn chưa trở về, đây chính là thời cơ tốt nhất.

Nghĩ, trên khóe miệng hiện ra ý cười thâm trầm.

Hắc y nữ tử xoay người một cái phi người xuống phía dưới, lập tức tập kích thị vệ tuần tra ban đêm.

Thân thủ linh hoạt giống như phù du trong nước, tự do xuyên qua làn nước.

Thị vệ tuần tra ban đêm gặp người xâm nhập vương phủ, người người rút đao đánh trả: “Có thích khách, nhanh, mau đến bảo vệ Vương phi, bảo vệ các vị chủ tử.”

Hắc y nữ tử xuất ra trường tiên trong lòng, roi linh hoạt giống như xà, ứng phó tự nhiên với thị vệ.

Đao quang kiếm ảnh, tạch tạch đao tiên chạm nhau.

Mũi chân nhẹ nhàng nhảy lên, loạt đi hàn đao chính mình bỏ tới, hắc y nữ tử cũng không ham chiến, sau khi khiến cho thị vệ chú ý, xoay người bỏ chạy.

“Mau, mau đuổi theo, đừng cho tặc nhân làm bị thương Vương phi.” Đầu lĩnh thị vệ nhìn thấy hướng hắc y nhân chạy về phía phòng Vương phi, nóng vội mang theo thị vệ tiến vào.

Trong phòng, Thiên Tầm đã đi ngủ, nghe thấy thanh âm náo loạn bên ngoài liền đứng dậy ra ngoài xem.

Nhưng là, cửa vừa mở ra, liền nhào vào một người.

Tuy là một thân hắc y, nhưng là Thiên Tầm vẫn nhận biết được.

“Là người?!”

Nhìn hắc y nữ tử, Thiên Tầm liền cảnh giác.

Nhưng là nàng không biết võ công, nàng còn chưa hô lên liền bị điểm huyết đạo không thể động đậy.

Thoát đi quần áo trên người Thiên Tầm, đem túi phía sau mở ra xuất ra quần áo bên trong mặc vào cho Thiên Tầm.

Thiên Tầm không thể nhúc nhích chỉ có thể mở to mắt nhìn.

Vì Thiên Tầm mặc xong quần áo, lại lấy ra một cái bình nhỏ trong lòng.

Trong mắt hiện lên tươi cười quý dị, nắm lấy cằm Thiên Tầm bức nàng uống hết dược thủy bên trong bình, lại tráo mặt nạ bảo hộ trên mặt hắc.

Hoàn thành hết thấy mới coi bỏ đi huyết đạo trên người Thiên Tầm, chính mình lại nhảy một cái bay lên, chỉ lưu lại trên không trung một bóng dáng trắng thuần không có tung tích.

Hắc y nữ tử vừa rời đi, thị vệ trong vương phủ cũng đuổi đến nơi.

Lúc này Thiên Tầm không biết vì sao đầu óc choáng váng không thôi.

Chỉ cảm thấy thần kinh buộc chặt đến cực hạn, trong cơ thể có một loại lực lượng đang kêu gào, giống như đang muốn từ trong cơ thể đi ra ngoài.

Nàng cảm thấy tư tưởng chính mình đã bắt đầu mơ hồ, thấy chính mình như bị cái gì dẫn dắt, không thể điều khiển được chính mình.

Nhìn Thiên Tầm đang đứng ở trong viện mặc một thân hắc y lại mang mặc nạ, thị vệ tuần tra đem nàng trở thành thích khách, đại đao liền hướng nàng chém tới.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Kim Thiên Thoát Xác

Nhìn hàn đao hướng chính mình bổ tới, Thiên Tầm chỉ cảm thấy trước mắt một trận hoảng hốt, một đạo ánh sáng chói mắt hiện lên.

Thời điểm hàn đao cách nàng không đến một tấc, nàng chỉ cảm thấy thân ảnh chính mình trở nên nhẹ nhàng, mũi chân điểm nhẹ một cái, lưu loát bay lên không trung.

Bình yên rơi xuống đất, đôi mi thanh tú gất gao dậm cùng một chỗ.

Làm sao có thể?

Mắt đẹp kinh ngạc tròn to, thật không dám tin.

Người vừa rồi là chính mình sao?

Ngạc nhiên nhìn hai tay chính mình, kinh ngạc đến cực điểm.

Nàng, nàng khi nào có võ? Khi nào lại biết được khinh công, chính nàng cũng không biết được.

Thị vệ nhìn Thiên Tầm né tránh, liền hướng nàng chém lại.

Lúc này, thanh âm đánh nhau đã muốn kinh động khắp phủ, mọi người trong phủ đã muốn chạy đến muốn xem đến tột cùng là có chuyện gì.

Thoáng chốc, sân viện nguyên bản còn có vẻ âm u lập tức trở nên sáng sủa.

Ngay cả ánh trăng, cũng trở nên sáng hơn.

Trong viện, hoa nhài nhai tán ra mùi nhẹ nhàng, một vài đóa hoa bởi vì đánh nhau mà tan tác.

Trên phiến đá lớn.

Tầng đá xanh thẫm, cánh hoa nhài thuần trắng, làm nổi bật lẫn nhau, cũng là có cảnh ý một cơn mưa hoa.

Trên không trung, mưa phùn bắt đầu rơi.

Mông mông lung lung.

Một cái nghiêng người, Thiên Tầm tay không ngăn cản hàn đao hướng chính mình tập kích mà đến, một cái rơi xuống lại một cái tiến lên.

Trong đầu trống rỗng, tay chân giống như không nghe theo điều khiển của chính mình.

Giống như có người đang dẫn dắt nàng đánh từng chiêu từng thức.

Ngay cả miệng cũng nói không được, muốn nói cái gì nhưng lại không nói nên lời.

Thiên Tầm một thân hắc y mang mặt nạ bảo hộ, chỉ có đôi mắt sáng trong suốt như nước lộ ra bên ngoài.

Mái tóc dài bay trong gió đêm, màu tóc đen huyền dưới ánh trăng tản ra sáng sủa mê người.

Thân thể nàng linh hoạt giống như xà yêu, một cái quay cuồng, tóc đen như múa ở trên không trung, xinh đẹp hoa mỹ.

Thiên Tầm bên dưới ánh trăng, giống như Satan thần bí.

Tay giãy dụa muốn đem mặt nạ bảo hộ tháo xuống, mặc cho nàng cố gắng như thế nào vẫn không thể được.

“Mạc Ngôn, như thế nào trong phủ lại có tặc nhân xông vào?” Tân Kỳ mở to mắt nhìn đến phía sau Mạc Ngôn và Trọng Hòa Nhĩ, muốn xem đến tột cùng là có chuyện gì: “Tặc nhân này hình như là nữ nhân a, chẳng lẽ muốn đến ám sát Vương gia? Thật may, hôm nay Vương gia không có hồi phủ.” Nói xong, nhẹ nhàng vỗ ngực, giống như chính mình mới là bị người nọ ám sát.

Nhìn người đang đánh nhau cách đó không xa, Mạc Ngôn vẫn chưa tar3 lời, chính là lẳng lặng nhìn.

Nàng, chính là cảm thấy, có chuyện kỳ lạ.

“Vương phi đâu, như thế nào lại không thấy nàng?!”

Thanh Lãnh cùng nha đầu tùy thân chậm rãi đi tới, trên làn vải còn mang theo vài giọt sương, toàn bộ đều ẩm ướt một khối.

“Đúng vậy, như thế nào lại không gặp nàng, chẳng lẽ bị dọa nên trốn ở dưới sàng rồi, ha ha —” Trọng Hoàn Nhĩ cười đến vui sướng khi có người gặp họa, trên mặt hiện rõ chính là ghen tức, làm cho người ta nhìn thấy thật xấu xí, nữ nhân ghen tị, là xấu nhất trên đời.

Mưa phùn ở trên không trung tràn miên hạ xuống, hơi nước thần nhiên hình thành ở không trung, giống như đang nhảy múa trong hư vô.

Thoáng chốc, mọi nơi đều bị mưa phùn làm cho ướt nhẹp.

Một cái ánh mắt sắc bén, nhìn về phía một đám nữ nhân đang pha trò.

Tay, nhanh chóng hướng các nàng đánh tới.

“Mau, mau bảo vệ các vị chủ tử.” Đầu lĩnh thị vệ nhìn chường khí đang hướng đám người Thanh Lãnh đánh tới, phấn đấu quên mình nhảy lên, dùng chính mình chặn đi chường lực kia.

Ngô — Một ngụm máu tươi từ trong miệng hắt tràn ra.

Vài cái nữ tử nhìn đầu lĩnh thị vệ dần dần tác thở dưới chân sớm đã bị dọa đến thần sắc tái nhợt, ai cũng chưa chú ý tới bàn tay quỷ dị phía sau.

Trong chỗ tối một đôi tay quái dị đang ẩn nấp, có thể nghe thấy xương ngón tay trong không gian kéo kẹt thành tiếng.

Teo cái tay kia đã động, thân mình Thiên Tầm liền nhảy lên cao.

Nguyên lai, Thiên Tầm đột nhiên có võ là do cái tay kia dẫn dắt.

Cái tay kia đột nhiên nắm chặt thành quyền, cách đó không xa Thiên Tầm trong ánh mắt tản ra quang mang thị huyết.

“Nàng lại đến đây, nàng lại đến đây.” Trọng Hoàn Nhĩ kinh hách quá độ, nhìn Thiên Tầm giống như Diêm Vương từng bước từng bước áp sát, khóe miệng run rẩy.

“Chạy mau.” Kéo theo Thanh Lãnh, Mạc Ngôn hốt hoảng kêu.

Hàn khí dần dần ngưng tụ ở phía sau các nàng, sát khí cũng dần dần hình thành từ phía sau các nàng.

Hàn khí lạnh cả người, vài cái nữ tử sớm đã bị dọa đến hồn bay phách lạc.

Huru một tiếng, Thanh Lãnh chỉ cảm thấy trên gương mặt một trận gió lạnh.

Ra tay rất nhanh bắt lấy Thanh Lãnh chạy phía sau, đao, hướng gáy trên cổ nàng chém tới.

Một bóng dáng trắng thuần đột nhiên xuất hiện.

Tay chặt chẽ bắt được lưỡi đao.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chịu Khổ Giá Họa

“Thước tử ty?!” Máu máu loang lổ hòa cùng nước nước, cổ tay trắng nõn nhẹ run lên, cắn chặt hàm răng, khuôn mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn bởi vì đau nhức mà có vẻ tái nhợt.

“Huyết!!!” Thiên Tầm nhìn thấy máu liền một trận mê muội, liền không có tri giác, ngã xuống.

Loảng xoảng một tiếng, hàn đao rơi xuống đất.

Mưa, lại lớn hơn nữa, mấy đóa hoa nhài đỏ nát trên mặt đất phủ đầy máu tanh, xem đến đau lòng người.

“Thước tử ty, người không sao chứ, Thước tử ty.” Nhìn đến vết thương trên tay Huyền Mệ, Mạc Ngôn thanh âm run run.

Tê kéo một tiếng, Thanh Lãnh đem lần vấy xé rách, vì nàng bao lại miệng vết thương.

“Chủ tử, Huyền Mễ chủ tử vết thương không sao.” Vết đao tuy sâu nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

“Hắc y nhân chết tiệt, ta đây muốn nhìn xem nguoi rốt cục là có bộ dáng gì?” Trọng Hoàn Nhĩ nguyên bản trốn tránh ở phía sau bây giờ hỗn hển nhảy ra.

Vòng eo mảnh khảnh giống như rắn nước vắn vẹo qua lại, đi đến trước mặt Thiên Tầm, hung hãn kéo mặt nạ bảo hộ trên mặt Thiên Tầm xuống.

“A!!!” Không thể tin được trùng lớn đôi mắt “Nàng?!!!”

Khuôn mặt gầy yếu tái nhợt.

Trên trán đã muốn bị mưa làm cho ướt nhẹp, bọt nước lăn lộn.

An ổn nằm trên mặt đất giống như đang ngủ.

Trọng Hoàn Nhĩ quá sợ hãi làm cho Mạc Ngôn nghi hoặc đứng dậy “Vương phi???” Không thể tin được “Làm sao có thể là vương phi.”

Tiếng động kinh hô làm cho mọi người đều vây lại.

Mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, không thể tin được thích khách lại chính là tân Vương phi.

Ở chỗ hắc ám, thân ảnh thon dài tràn đầy thần bí.

Cặp con ngươi kia hàn chứa đầy sự mỉa mai làm cho người ta đọc không hiểu được.

<http://lygiasontrang.wordpress.com>

Ngô, tay chân trên người đều cứng ngắc không thể cử động được.

Mở to hai mắt chỉ cảm thấy trước mắt một mảng mênh mang.

“Tĩnh?!” Trên đỉnh đầu là hàn ý lạnh lùng.

Hướng tới thanh âm nhìn lại, là vẻ mặt tức giận của Phượng Quyết Dạ.

Hắn, một thân trường bào màu đen khí chất bất phàm, trong mắt lơ đãng toát ra tinh quang làm cho người ta không dám coi thường.

“Đem đến cho nàng xem.”

Còn chưa chờ Thiên Tầm ngồi dậy, một cái hòm nâu được đem đến đặt tại bên chân của nàng.

“Là cái gì?!” Nàng không thể hiểu được.

“Vương phi, đồ vật của chính mình nguoi cũng không nhớ hay sao?” Mở miệng chính là Thanh Lãnh đứng phía sau Phượng Quyết Dạ.

Đem hòm mở ra, một trận mùi vị kỳ quái xông thẳng vào mũi.

“Đây là cái gì?” Hương vị tuy có vẻ kỳ quái, nhưng cũng không đến khó ngửi.

“Vương phi chẳng lẽ thật sự không biết?!” Một ánh mắt chán ghét, Thanh Lãnh chính là hận ý.

Thiếu chút nữa, nàng đã chết trong tay nữ nhân này.

Nhìn thật lý biến hóa trên mặt Thiên Tầm, Phượng Quyết Dạ trong lòng bốc lên lửa giận.

Bên trong hòm chính là quyền hoa, quyền hoa chỉ có người của Tổ Lập Quốc mới có.

Nghe đồn quyền hoa này chỉ có khi người của Tổ Lập Quốc chạm đến mới có thể sinh trưởng, nếu là người ngoại quốc, chỉ nhẹ nhàng chạm đến liền lập tức héo đi.

Nàng, chẳng lẽ chính là gián điệp của Tổ Lập Quốc?

Không có khả năng, không có khả năng ——

“Hoa này, ta không biết.” Đây không phải chỉ là đóa hoa bình thường hay sao? Tuy rằng nàng không biết đây là hoa gì.

“Vương phi, đây là quyền hoa, chỉ có Tổ Lập Quốc mới có quyền hoa, chẳng lẽ Vương phi nguoi không biết?!”

Trong lòng, liền trở nên trầm tĩnh.

Nàng tuy không biết ý nghĩa trong lời nói của Thanh Lãnh, nhìn Phụng Quyết Dạ vẫn chưa nói lời nào, ngay cả người mù cũng biết tình huống trước mắt là như thế nào.

“Thứ này không phải là của ta, các ngươi tin hay không cũng chẳng sao, của ta nhất định ta sẽ nhận, không phải của ta có đánh chết ta cũng sẽ không thừa nhận.” Động thân đứng lên, nàng chính là ngông nghênh.

Đau khổ đã đến hay sao? Theo lời nói của song diện tỷ hữu đau khổ có phải đã đến rồi đúng không?

Nêu kiên cường nhất định phải kiên cường, Nàng nhất định sẽ không cho người khác khi dễ.

Tay chân cứng ngắc đã bắt đầu khôi phục lại linh hoạt, không biết vì sao, tứ chi đau nhức không giống như của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ăn Miếng Trả Miếng.

Phụng Quyết Dạ theo thói quen khép hờ hai mắt nhìn Thiên Tầm, trong mắt hiện lên thần sắc tán dương.

Tà vọng tươi cười hiện lên bên môi, nhìn về mặt bình tĩnh của Thiên Tầm trong lòng liền hiểu rõ.

Nàng cùng Sơ nhi rất giống nhau, gặp chuyện liền không giống cô nương bình thường, mà là trầm ổn bình tĩnh, ở trên người nàng, hấn càng ngày càng thấy nàng cùng Sơ nhi có nhiều chỗ tương tự.

Tính cách tuy rằng không mềm mại như Sơ nhi, nhưng là cũng không phải không thể chế phục được.

Bất quá, cho dù là như vậy, hấn đối với sự tình vẫn là muốn làm cho ra lẽ.

“Như vậy, còn chuyện mật đạo?” Tà khẽ liếc mắt một cái nhìn đến mật đạo sớm đã mở ra bên chân Thiên Tầm, bên trong tối om không thấy rõ cái gì, chỉ nghe thấy một cỗ không khí ẩm ướt xông vào mũi.

Làm cho người khác bị ghen đến khó chịu.

Theo tầm mắt Phụng Quyết Dạ nhìn đến, quả nhiên, ở bên mép giường của nàng có mộ lỗ hổng hơn nửa thước.

Mật đạo, nơi này có mật đạo vì sao nàng lại không biết?!

Dạ vương phủ này rốt cuộc là nơi nào, trong phòng nàng như thế nào có nhiều thứ chính nàng cũng không biết đó là cái gì.

“Nếu ta nói không biết, ngươi có tin hay không?” Nàng chính là không đáp mà chỉ hỏi lại, về mặt thông dong mỉm cười nhìn Phụng Quyết Dạ.

Phụng Quyết Dạ cũng như nàng không nói mà chỉ mỉm cười, hai người cứ như vậy mỉm cười nhìn nhau.

Trong phòng, tuy là không có tiếng động, nhưng là còn yên lặng hơn hơi thở.

Hắc y trên người Thiên Tầm còn chưa kịp thay, ẩm ướt dán tại trên người, khiến cho người như nhìn thấy Lạc thần xưa 1 t thủy mềm mại mà xinh đẹp.

Làn da trắng nõn bị hắc y bao phủ càng làm rõ sự tương phản.

Cho dù Thiên Tầm hiện tại có nhiều điểm đặc biệt nhưng cũng không làm cho nàng suy sút một chút mỹ cảm. Hắc y kia ở trên người nàng càng tạo nên một loại phong tình mê người.

Trong lòng bàn tay đã muốn ướt đẫm mồ hôi, trong lúc hai người đối diện nhìn lẫn nhau, Thanh Lãnh âm thầm nóng vội.

“Quyết Dạ, ngươi, thật sự tin tưởng nàng sao? Huyền Mễ chính là bị nàng làm bị thương, còn có ta, thiếu chút nữa cũng đã chết dưới đao của nàng, chuyện này mọi người trong Vương phủ đều có thể nhìn thấy!!!” Bàn tay trắng nõn chỉ thẳng Thiên Tầm, một chút cũng không nhận thấy chính mình là đang làm càn.

Lúc này Thanh Lãnh chỉ biết đến một người, Vũ Thiên Tâm, mọi thứ khác nàng không cần biết.

“Thanh Lãnh, người đi ra ngoài trước, thay bốn Vương nhìn xem thương thế Huyền Mễ như thế nào?” Ánh mắt bình tĩnh nhìn Thiên Tâm, tầm mắt dừng trên quần áo bị nước mưa làm ướt nhẹp của nàng.

“Quyết Dạ, người chẳng lẽ đã quên, Huyền Mễ tỷ tỷ là do nàng làm bị thương, mà ta, thiếu chút nữa cũng chết dưới đao của nàng, còn có thị vệ trong phủ, nếu là do nàng làm bị thương, Quyết Dạ, nàng, nàng nhất định là địch quốc phái đến ——“

“Câm miệng.” Đột nhiên quay đầu, con người đã muốn nheo lại, đây là biểu hiện hấn hiện tại đang rất giận, hấn không thích bị người khác bác bỏ lời nói của chính mình.

Phượng Quyết Dạ thình lình tức giận làm cho Thanh Lãnh sững sốt, hấn, chưa bao giờ lớn tiếng nói chuyện với nàng như vậy, cho dù thời điểm Thanh Sở còn sống cũng chưa từng có.

Nàng không cam lòng!!! Môi run run, nàng rất nhanh vọt tới bắt lấy áo Thiên Tâm, lúc này Thanh Lãnh đã muốn lâm vào trạng thái điên cuồng: “Vũ Thiên Tâm, người là gián điệp, là gián điệp!!! Người vốn không xứng làm Dạ Vương phi, không xứng!!!”

Phần nộ ở trước mặt Thiên Tâm kêu gào, gương mặt nhiễm một tầng đỏ ửng, không biết là bởi vì kích động hay là phần nộ. Bắt lấy Thanh Lãnh đang nắm chặt vạt áo chính mình, mạnh mẽ dứt ra, Thiên Tâm về mặt kiêu ngạo nhìn nàng, lúc này nàng giống như là tôn thần ở giữa trời đất. “Vô luận ta có xứng hay không xứng làm Dạ Vương phi, vô luận là người có xứng hay không, nhưng người cũng không có khả năng trở thành Dạ Vương phi, mọi người không cần năm lần bảy lượt nói xấu ta, ta thật sự không biết người vì sao lại hận ta như vậy, nhưng là ta nói với người, ta một ngày còn là Dạ vương phi là sẽ không bao giờ phản bội phụ quân của ta, một ngày ta còn là Dạ vương phi thì sẽ không bao giờ trở thành gián điệp như lời người nói.”

Nàng hận nhất chính là bị người vu oan, gián điệp địch quốc?! Hừ — Thật đúng là đề cao nàng quá.

Môi mấp máy, Thiên Tâm nói làm cho Thanh Lãnh không biết nên phản bác thế nào, chỉ có thể tức giận nhìn nàng.

“Tốt lắm, hiện tại bản Vương phi muốn cùng Vương gia nói chuyện, những người không có liên qua, mời lui ra ngoài.” Ánh mắt lạnh lùng nhìn Thanh Lãnh, lời nói trong lúc đó có thêm hai chữ ‘bản phi’.

Cổ họng như bị cái gì ngăn chặn, muốn nói nhưng là không biết nên nói cái gì.

“Người, người.” Từ khi nào có người dám nói với nàng như vậy.

“Người cái gì?! Đang đứng ở trước mặt người chính là Dạ Vương phi, mà người, tại trong phủ là khách mà thôi, về sao nhìn thấy bản Vương phi nếu còn không chút kiêng kị như vừa rồi, đừng trách bản Vương phi không niệm tình.” Muốn khi dễ Vũ Thiên Tâm nàng, quả thực chính mà nằm mơ.

Nàng một người ở thời đại mới chẳng lẽ còn không đấu lại một nữ tử cổ đại này.

Thấy Thiên Tâm không giống như bình thường, Thanh Lãnh nhát gan trốn phía sau Phượng Quyết Dạ.

“Quyết Dạ.” ánh mắt cầu xin nhìn về phía Phượng Quyết Dạ, điềm đạm đáng yêu.

Thanh Lãnh thần sắc thoáng thê lương làm cho Thiên Tâm khóe miệng khe cong.

Chỉ biết có như vậy sao? Dừng bộ dáng điềm đạm đáng yêu kia tranh thủ đồng tình sao?

Nhu nhược, đôi khi cũng có thể xem là một loại vũ khí.

“Từ giờ trở đi mời người gọi phụ quân của bản Vương phi là Vương gia, Quyết Dạ, tên này chỉ có bản phi mới có thể gọi, bởi vì, bản phi mới chính là chủ mẫu của Dạ vương phủ này, chỉ có bản phi, mới có thể gọi tên Vương gia! Người nói có phải không? Quyết Dạ?”

Quay đầu, một cái ánh mắt kiêu mỵ nhìn về phía Phượng Quyết Dạ đang bàng quang xem trò hay, thanh âm nũng nịu kia làm cho lòng người tê dại.

Trên dung mạo khuynh thành kia là nụ cười khuynh quốc, Thiên Tâm giống như một viên ngọc, lúc nào cũng có thể tản ra quang huy thanh nhã.

Cho dù nàng hiện tại có điềm chặt vật nhưng là lại không tổn hao gì đến vẻ đẹp của nàng.

“Người đâu?” Đem cửa phòng mở ra, lúc này Thiên Tâm mới hiện ra bộ dáng mà một đương gia chủ mẫu nên có. “Đưa Thanh Lãnh cô nương về phòng, bản phi cùng Vương gia có chuyện quan trọng cần nói với nhau, bất luận là kẻ nào cũng không được quấy rầy, nếu không phạt trọng hình.”

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Hấn Không Thương Nàng

Mặc một thân y phục kia ẩm ướt hết nửa ngày, hiện nay nàng cảm thấy rất lạnh.

Không để ý đến Phượng Quyết Dạ một bên hàm chữ ý cười đánh giá chính mình, liền đi thẳng đến phía sau bình phong thay quần áo.

Thật sự là gặp phải quý rồi, không thể tin được quần áo này rốt cuộc là ai cấp cho nàng mặc vào.

Trong đầu mơ hồ tưởng lại chuyện tình vừa rồi, nhưng là không thể nhớ rõ một chút nào.

Nữ nhân kia rốt cuộc là ai mà lại nhiều lần đối phó với nàng như vậy.

Hấn rốt cuộc cấp cho nàng uống cái gì mà lại có thể biến nàng trở thành võ lâm cao thủ, quả thực chính à khó có thể tin được.

Có cái gì khi uống vào có thể khiến một người hoàn toàn không biết võ lại có võ nghệ cao cường, nàng nhất định phải tìm hiểu rõ nguyên nhân, nhất định phải điều tra cho rõ.

Gián điệp địch quốc sao, thật đúng là đề cao nàng quá a.

Trần trường tử sau bình phong đi ra, nhưng lại không một chút thẹn thùng với Phượng Quyết Dạ đang ngồi một bên, thân nhiên mở cửa tủ, đem áo màu xanh lam bên trong ra mặc vào.

Đem áo dài mặc vào, thay thế cho hắc y, liền trở nên thanh lệ thoát tục.

Nàng, khi thì kiều mị câu người, khi thì thanh thuần sáng trong, thật sự là biến hóa vô vàn.

“Minh nhi, điều vài tỳ nữ đến cho ngươi sai bảo, đường đường là Dạ vương phi còn phải tự mình thay quần áo, nếu để người bên ngoài biết được chẳng phải sẽ cười bôn Vương hay sao?” Bắt tay vào thương thức ngọc bội, tới lui vui đùa.

Ngọc bội trong suốt như nước, bên trong còn ẩn ẩn màu đỏ như máu, giống như tơ máu ngưng kết ở nên trong ngọc bội.

Vừa thấy, liền biết là Huyết ngọc bội vô giá.

“Không cần, ta không quen được người hầu hạ.” Đem tóc đen kéo đến trước ngực tinh tế lau khô nhẹ nhàng quay đầu một cái ngàn vạn tóc đen ở trong không trung xoay tròn như đang nhảy múa.

Trong phòng, tóc đen phiêu tán nhẹ nhàng tỏa ra hương khí, trên bàn, bên trong lư hương khói nhẹ quanh quẩn, giống như sương mù.

Gió hơi hơi thổi, màn che nhẹ nhàng lay động.

Từng chuỗi hạt ở trong gió va chạm lẫn nhau, phát ra tiếng kêu vui tai.

Gió xuyên qua bức rèm, thổi vào trong phòng.

Trên trán, vài sợi tóc che khuất đôi mắt thâm thúy, che khuất tầm mắt đang tìm hiểu đôi mắt Thiên Tâm.

Cúi đầu không nói, chính là lẳng lặng uống trà.

Nước trà tuy đắng, nhưng là sau khi xuống đến cổ họng liền có vị ngọt.

Ngón tay ôn nhu nhẹ nhàng cầm lấy chén trà, bởi vì bị hấn nhìn chằm chú mà trong lòng cảm thấy khó chịu.

“Ngươi cùng nàng thật sự rất giống nhau.” Ý tứ trong lời nói làm cho Thiên Tâm khó hiểu ngẩn đầu lên.

Vừa chột nhác đầu, hấn, cũng đang nhìn nàng.

Vài sợi tóc nghiêng xuống trên vai, dịu dàng mà im lặng nằm ở đầu vai.

Nàng? Chẳng lẽ là Hàn Thanh Sơ trong lời nói của Thanh Lãnh?

“Nói cho ngươi biết, ở trong lòng Quyết Dạ người hấn yêu nhất chính là Thanh Sơ, Hàn Thanh Sơ, ta là muội muội của Hàn Thanh Sơ, tuy ngươi là Sa Vương phi, nhưng lại không có được tình yêu của hấn, ở trong mắt Quyết Dạ, ngươi chỉ là một vật thay thế.”

Lời nói của Thanh Lãnh vẫn còn vang ở bên tai nàng.

Từng câu từng chữ khắc sâu vào trong tâm trí nàng.

Quả nhiên, ở trong lòng hắn, nàng chính là một vật thay thế.

Ngoài cửa mưa phùn lại bắt đầu rơi.

“Nàng, là Thanh Sơ đúng không, Hàn Thanh Sơ?” Trong mắt nàng đã không còn ôn nhu, hân hân nhưng không thương chính mình, nàng như vậy là muốn che dấu tình cảm của chính mình sao?

“Ngươi là sao có thể biết Sơ nhi? Là ai nói cho ngươi biết?” Huyết ngọc bồi nắm chặt trong lòng bàn tay, ánh mắt nguy hiểm nheo lại, hiện tại Phụng Quyết Dạ khiến cho người khác không đọc được biểu tình trên mặt.

Sơ nhi —

Ha ha — Trong lòng thầm cười lạnh lùng.

Sơ nhi, hân trước nay chỉ gọi nàng là Vương phi, Sơ nhi — Ngay cả Thiên Tâm tên nàng hân cũng chưa một lần gọi.

Tình tế quan sát thật kỹ Phụng Quyết Dạ, trong mắt hân, nàng nhìn thấy thâm tình, nhưng là, không phải đang nhìn nàng, mà là đang nhìn một nữ tử đã chết.

“Ai nói cho ta biết có quan trọng hay sao?” Đối với một người mà trong lòng không có mình nàng cần gì phải giải thích nhiều như vậy?

“Ngươi có yêu ta không?” Nàng đi đến trước mặt Phụng Quyết Dạ, ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Tâm nàng như đang treo lên không trung.

Nàng biết, thời điểm đầu tiên nàng nhìn thấy nam nhân này nàng đã yêu thương hân.

Yêu thương thật sâu sắc.

Hiện tại, nàng trong lòng muốn biết hân có thật sự yêu nàng không.

Nhìn ánh mắt trong suốt của Thiên Tâm, Phụng Quyết Dạ nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên: “Nhớ cho rõ, ngươi là Dạ Vương phi.” Hân không có nói yêu, cũng không có nói thương, nhưng là, Thiên Tâm rất rõ ràng.

Tay nhỏ bé của nàng đặt lên bàn tay to lớn của hân.

Khóe miệng nở rộ, lộ ra lún đồng tiền tuyết mỹ “Ta sẽ làm cho ngươi yêu thương ta, thật sâu thật sâu yêu thương ta, ta không phải Hàn Thanh Sơ, Hàn Thanh Sơ cũng không cũng không phải ta, ta cùng nàng không ai có thể thay thế được ai, nhớ cho rõ, ta là Vũ Thiên Tâm, là Vương phi của ngươi, Dạ Vương phi duy nhất.”

Kéo tay Thiên Tâm ra khỏi mu bàn tay chính mình, Phụng Quyết Dạ biểu lộ vô tình.

Ánh mắt nhìn Thiên Tâm một lúc lâu sau mới mở miệng, nhưng là lời nói, lại giống như hàn băng ngàn năm, làm cho người ta cả người đông lạnh.

“Người bốn vương yêu chính là Sơ nhi, không phải ngươi.”

Đem huyết ngọc bồi để vào trong lòng, xoay người mở cửa đi ra, để lại mình Thiên Tâm, thứ duy nhất để lại, chính là một bóng dáng tuyệt tình.

Trên bàn, chén trà còn chưa kịp uống xong còn tỏa ra hơi nóng.

Nhưng là, người trong phòng, sớm đã kết thành băng.

Con ngươi thanh lệ nhắm chặt, trong miệng nhẹ nhàng tràn ra tiếng gào thét.

“Không yêu ta? Không sao, ta sẽ khiến cho ngươi yêu thương ta.” Khóe miệng lại nhẹ nhàng chảy.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Tình Thương Lâm Vào Hôn Mê

Sương mù sáng sớm đã muốn dần tan đi, chỉ còn lưu lại vài giọt sương trên cỏ xanh biếc.

Giọt sương trong sáng thân nhiên rót vào hương bùn bên trong lòng đất.

Chim chóc chuyển mình cất lên tiếng kêu thanh thúy.

Trong sân hoa nhài tỏa hương thơm ngát.

Cảnh cây non mềm, đóa hoa tuyết trắng nhẹ nhẹ run run trong gió, cánh hoa sơ tán, yên lặng tỏa ra từng đợt mùi hương thơm ngát, gió nhẹ nhạ thổi, khiến cho hương thơm mê người tràn ngập khắp sân.

Đóa hoa nhài nhỏ nhỏ làm cho người ta cảm thấy sự đặc sắc tinh xảo, tuy rằng nó không có sắc thái kiều diễm, nhưng thuần khiết chất phác, không cần thêm bất cứ thứ gì, mà cũng có thể động lòng người.

Hít một hơi thật sâu, lần đầu tiên phát hiện nó so với tất cả các loài hoa hương thơm thật dễ ngủ, tuy rằng không nồng đậm, nhưng tươi mát, thanh nhã, làm cho người khác cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Nhất là ở kia còn có những bông hoa chưa nở, cùng đang đợi chờ bình minh tiếp theo.

Thiên Tâm ngồi một mình trong phòng, ngăn người nhìn phía ngoài sân, trong sân không một bóng người, cũng không biết nha đầu nô tài đi đâu mất cả.

Lặng lặng nâng má, tự hỏi.

Ánh mắt ngây ngốc nhìn về phía trước không có tiêu cự, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Ngoài cửa, một nha đầu mặc quần áo màu đỏ đang đứng lấp ló, không biết là nên đi vào hay ở ngoài chờ.

Cốc cốc cốc, cẩn thận đứng ngoài cửa không dám quấy rầy.

Cặp mắt thanh lệ hướng ngoài cửa chớp chớp làm dọa đến nha đầu nhất gan kia.

“Vương phi, nô tài tham kiến Vương phi, Vương phi cát tường.” Hơi hơi cúi người, không dám nhìn thẳng Thiên Tâm.

“Đứng lên đi.” Thân nhiên mở miệng, muốn đi đến bên bàn châm trà.

Nhìn Thiên Tâm chính mình nhắc ấm trà, thị nữ kia vội vàng tiến lên: “Vương phi muốn uống trà hãy nói cho nô tỳ, nô tỳ sẽ làm giúp người.”

Nước trà chậm rãi chảy ra, nhiệt khí tỏa ra lượn lờ, nước trà màu lục nhạt ở trong chén hình thành lớp xoáy nhỏ nhỏ, xác trà lẳng lặng chìm vào trong đáy chén.

“Vương phi, uống trà.” Đưa đến trước mặt Thiên Tâm, chạm đến chính là bàn tay lạnh như băng của nàng, cái lạnh làm cho nô tỳ không khỏi khựng mình. Nhu thuận từ bên trong tú quần áo ấy ra áo khoác phủ thêm cho Thiên Tâm: “Vương phi, trời hôm nay hơi lạnh, hãy khoác thêm áo.”

Tiếng nói thoág quen thuộc làm cho Thiên Tâm nhìn về phía nàng, nhẹ nhàng cười, cuối cùng cũng có người nàng quen “Là người?!” Nàng còn nhớ, tỳ nữ này hôm đó bị Phụng Nguyệt Dạ phái đến nhà bếp.

Trên mặt tràn ra nụ cười ngọt ngào, không nghĩ đến Thiên Tâm thế nhưng còn nhớ đến nàng: “Vương phi, ngài còn nhận ra nô tỳ, ngày ấy nếu như Vương phi không cầu xin với Vương gia, nô tỳ nhất định sẽ bị phạt trượng, nô tỳ là do Vương phi ngài cứu, hầu hạ Vương phi là trách nhiệm của nô tỳ.”

Ngọt ngào cười, vẻ mặt không chút lo lắng.

“Người tên là gì.” Chậm rãi uống hết trà trong chén, trên người cảm thấy lo lắng một chút.

Tiếp nhận chén trà không, lại một lần nữa châm đầy nước trà: “Hỏi Vương phi, nô tỳ tên là Ngũ nhi.”

“Ngũ nhi? Tên thực hay.”

“Tạ Vương phi đã khen.”

Đứng dậy, đem tử sam trên người tháo xuống, đi đến trong viện bẻ lấy vài đóa hoa nhài mới nở.

Nhẹ nhàng ngửi, tâm tình buồn bực dịu đi không ít.

“Ngũ nhi, đi xem Huyền Mễ giúp ta, thuận tiện đến hiệu thuốc bước vài thang đem đến cho nàng.”

Nhắc làn váy đi tới, chân thành bước ra sân, lúc này nàng lại trở thành tiểu thư khuê các.

<https://lygiasontrang.wordpress.com>

Thanh Uyển cùng nơi ở của Thiên Tầm cách nhau không xa.

Trên đường, nha đầu nô tài trong phủ đối với Thiên Tầm tuy là tôn kính nhưng là trong ánh mắt cũng để lộ một chút e ngại.

Có lẽ, đêm qua nàng rất là đáng sợ.

Bước vào Thanh Uyển, nha đầu bên trong vừa nhìn thấy nàng thì rất nhanh chạy đi thông báo.

Tiến vào trong phòng, thế này mới phát hiện ở bên trong còn có người.

Vài người ngồi vây quanh bàn ăn điểm tâm uống trà, mà nàng, lại giống như một người sát nhân đang tiến đến.

Thấy nàng đi đến, một vài nữ tử đang vui vẻ lập tức im lặng.

“Vương phi như thế nào lại đến đây? Huyền Mễ thỉnh an Vương phi, Vương phi cát tường.” Tuy là bị Thiên Tầm làm cho bị thương, nhưng vẫn là chân thành thỉnh an, nhưng là, cặp băng gạc trắng thật dày quấn lấy tay nàng thật đau lòng người.

“Vương phi cát tường.” Mấy người bên cạnh cũng lần lượt thỉnh an.

Bước đến vài bước, còn chưa nói chuyện, Thiên Tầm liền mềm mại ngã xống, người liền lâm vào bóng tối vô tận, nữ nhân trong phòng kinh ngạc không thôi, cũng dọa đến Ngũ Nhi đang theo phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.